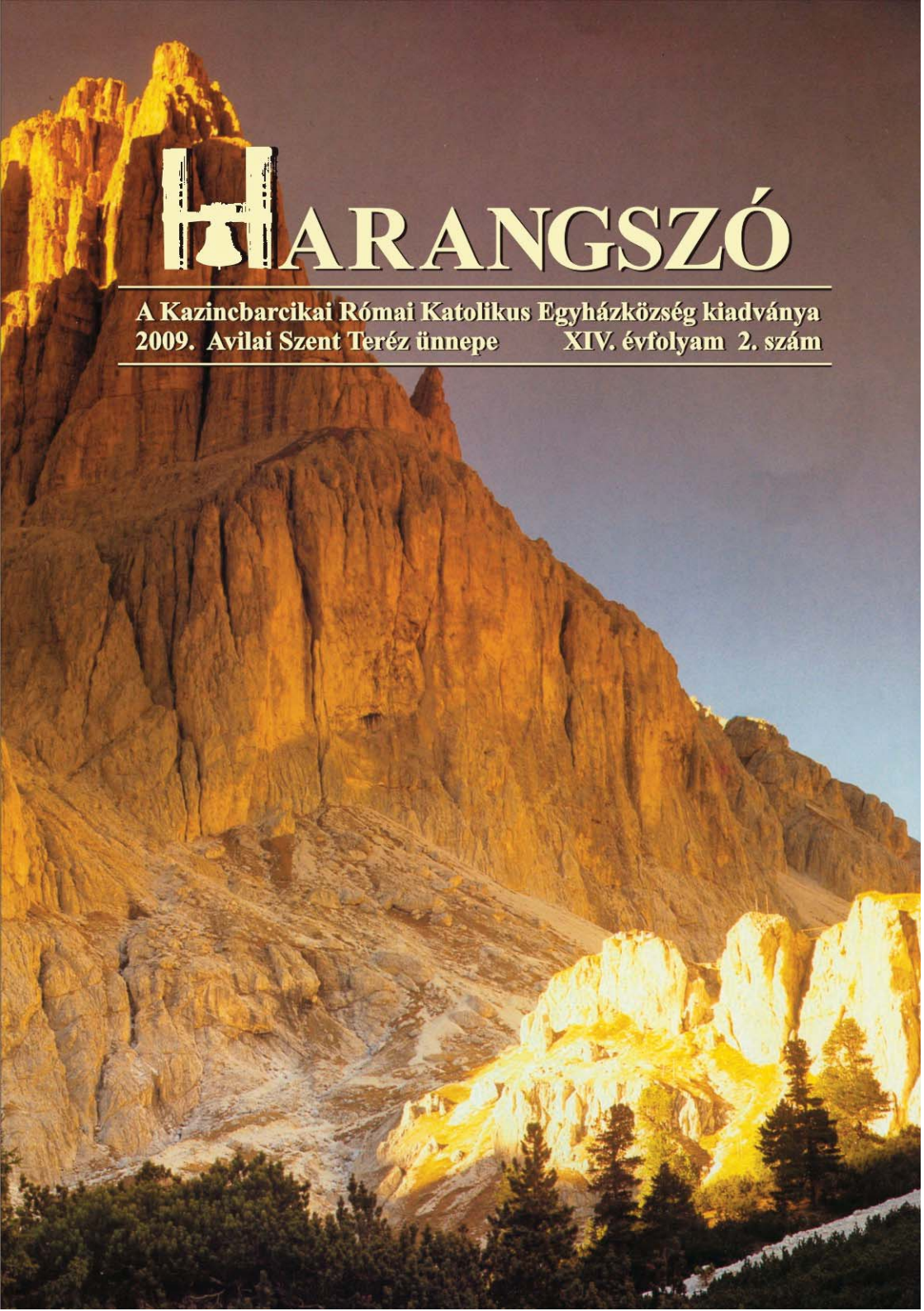

HARANGSZÓ

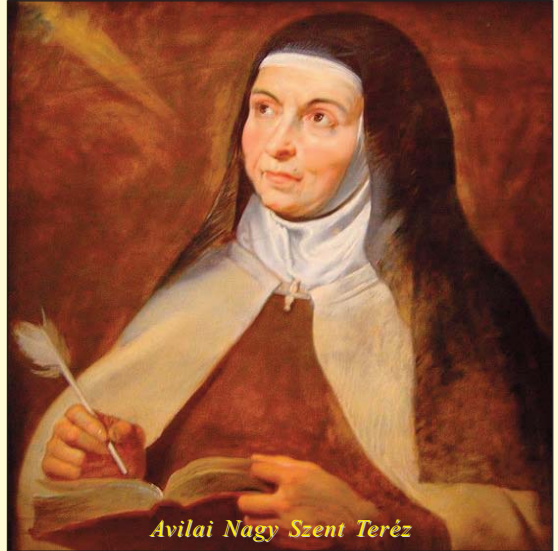
A Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség kiadványa
2009. Avilai Szent Teréz ünnepe XIV. évfolyam 2. szám

Avilai Nagy Szent Teréz és Keresztes Szent János találkozása

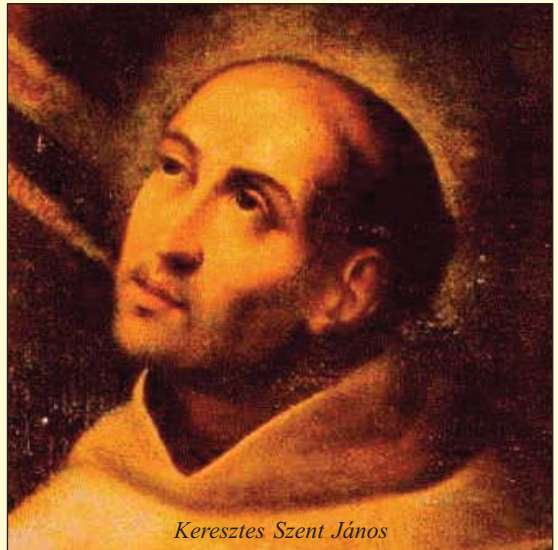
Avilai Nagy Szent Teréz (1515, Avila - 1582, Alba de Tormes) spanyol katolikus szerzetesnővér volt, a sarutlan kármelita rend alapítója, vallási-teológiai író, misztikus gondolkodó.

1535-ben lépett szerzetesi közösségbe, és ezt követően közel két évtizeden át élte a nővérek jámbor, ám eseménytelen életét. 1554-ben misztikus élményt élt át, rá két évre lelki eljegyzésben volt része, és ekkor határozta el, hogy az eredeti evangéliumi szegénység és szigorúság szellemében kezdeményezi a kármelita rend megújítását.

Az első sarutlan (reformált) kolostort 1562-ben alapította. Közössége lelki vezetésére megnyerte *Keresztes Szent Jánost*, a spanyol barokk misztika másik nagy egyéniségét. Miután 1567-ben szerzetessé avatták Keresztes Szent Jánost, át akart lépni a karthauzi rendbe, s de Medina del Campo-ba utazva találkozott Avilai Szent Terézzel, aki szintén a kármelita rend reformját tervezte. Teréz kérte, halassza el a másik rendhez való

Avilai Nagy Szent Teréz

Keresztes Szent János

csatlakozást. Végül az Ajates völgyében, Avila mellett alapítottak egy új rendházat.

Itt szigorú életet folytattak a szerzetesek és az apácák. Így született meg a Mezítlábasok mozgalma, annak ellenére, hogy több apáca és szerzetes részéről nagy ellenállásra találtak helyenként túlzó reformjai. Az elképzelés a munkát helyezte a középpontba, és folyamatosan feladatokat szabott ki mindenki számára.

A Mezítlábasok tevékenysége csakhamar szemet szúrt XII. Gergely pápának, aki lázadónak minősítette a mozgalmat. Így 1577. december 3-án éjjel rátörték az ajtót Keresztes Szent Jánosra és Toledo várbörtönébe szállították. Itt az inkvizíció kezébe került. Egy akkora cellába zárták, amibe egy ember is alig fér el, s csak egy háromujjnyi résen szűrődött be hozzá a napfény.

Fogságának hatodik hónapjában egy új börtönőr nagyobb megértéssel viseltetett iránta, és így már papírt és tintát is kapott. Több jelentős verse is itt született látomások, kínok és remény-

ség között.

A börtönben terjedő hírekből megtudta, hogy nemcsak a Mezítlábasok mozgalmával, hanem személy szerint vele is végezni szándékoznak. Ezért megkísérelte a szökést, ami sikerrel is járt, és a San José-beli apácák befogadták.

Végül Granadába költözött. Ott rendezte, egészítette ki műveit és alkotott újakat.

Számtalan vitája és a Szentszékkal való nem túl felhőtlen viszonya miatt Amerikába, Nueva Espana-ba akarták küldeni, de betegsége ezt nem tette lehetővé. Súlyos betegen Ubedaba ment, ahol a helyi rendfőnökkel akart beszélni, és végül 1591. december 14-én elhunyt.

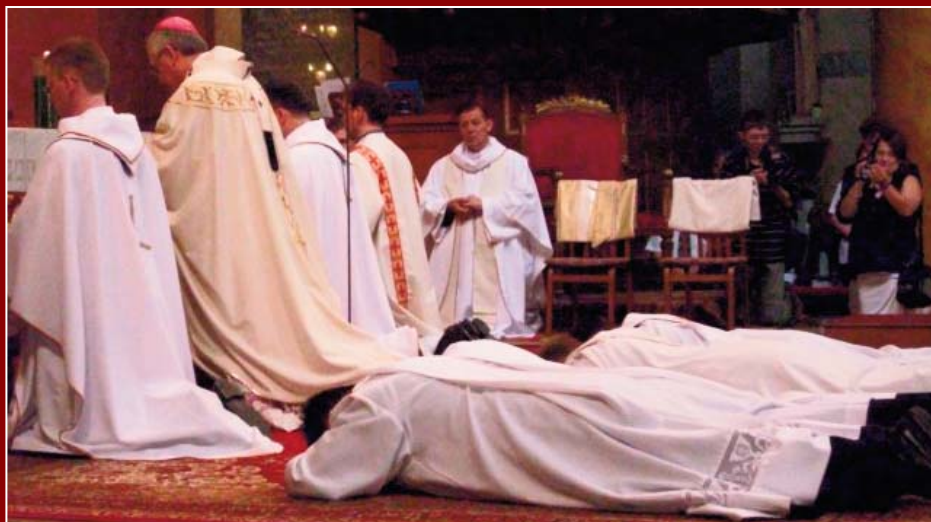
Az utókor a Katolikus Egyház reformátorai közé sorolta, elismerve jelentőségét. X. Kelemen pápa 1675. január 25-én boldoggá, majd rá ötven évvel, XIII. Benedek pápa 1726. december 27-én szentté avatta.

Iváncsy Balázs plébános

„Szeresd Uram azokat, akik Téged nem szeretnek. Fogadd be azokat, akik nem zörgetnek isteni ajtódon! Gyógyítsd meg azokat, akik nem törődnek lelki betegségükkel, sőt azon vannak, hogy azt minél jobban súlyosbítsák! Add vissza ezeknek a Lázároknak az elvesztett lelki életet, amelyet nem kérnek Tőled! Szánakozzál végre azokon, akik nem szánják önmagukat. És mivel ők nem akarnak Hozzád menni, jöjj el Uram, Te hozzájuk!”

Avilai Nagy Szent Teréz

55 éves városunkat, Kazincbarcikát, áldozópappal jutalmazta meg az Úr!

Papszentelés Egerben

Szentatyánk, XVI. Benedek pápa a 2009 – 2010-es évet a **Papok évének** nyílvánította, ajánlván azt a papi és szerzetesi hivatásokért rendszeresen könyörgő híveinek, hogy ebben az időszakban különösen buzgón imádkozzunk értük, fordítsuk figyelmünket, gondoskodásunkat pástörainkra, s mindazokra, akik az egyház bármely posztján állnak.

1964-től, amikor városunkba kihelyezett lelkész költözött - látva a város szép fejlődését - dédélgettük magunkban, hogy Isten segítségével ébred majd papi hivatás városunkból is, annak ellenére, hogy ez nem volt összeegyeztethető az akkori ideológiai elképzelésekkel. De Isten malmai lassan és kitartóan örölnék...

Voltak meghívások, de az élet zúrváros vihara eltérítette a jelölteket választott hivatásuktól. Most beteljesültnek, meghallgatottnak érezzük óhajunkat, hiszen Kazincbarcika 55. évfordulóján áldozópapot adott nekünk és nagy-nagy keresztény közösségeinknek az Úr, városunk szülötte **Barkóczi István Ákos** személyében.

István atyát – az Úr kegyelméből – Dr. Ternyák Csaba egri érsek szentelte áldozópappá **2009. június 20-án**. Az egyházmegyei papság számos jelenlévő képviselője pedig a papok nagy családja közé fogadta felszentelt új papunkat, István atyát.

A papszentelés szertartására érkezett számos hívő nagy meghatottsággal hallgatta érsek úr szavait, és figyelte - együtt imádkozva - a szentelés minden mozzanatát. Szemünkben a meghatódottság fényét még az is növelte, hogy a felszentelt

2 diakónus egyike **Galuska Mihály** volt, aki közösségünkben nőtt fel, élt és dolgozott.

Mi teszi még szebbé, emlékezetesebbé e papszentelést, diakónusszentelést számunkra és a felszentelték számára is? A hívek szeretete. El kell határoznunk - s mikor, ha nem most, pár nappal a Papok évének meghirdetése után -, hogy tevőlegesen is tennünk kell azért, hogy papjaink, szerzeteseink megkapják imádkozó népüktől mindennap az imát, az önzetlen segítséget, melyet szomjaznak.

Karoljunk fel egy-egy papot, szerzetest, hiszen rajtuk múlik a jövő nemzedék, ifjúságunk nevelése, az erkölcsi alapok következetes lerakása.

Úgy érzem, jel, hogy a Papok évének meghirdetésekor adott városunk hivatást, hivatásokat e szent ügynek! Ez felelősséget vár el a jövőben mindannyiunktól.

Aztán eljött a nap, **2009. június 27-e**, amikor új templomunkban a hívekkel és a papestvérekkel megtöltött Szent Család templomban első szentmiséjét mutatta be István atya. Meghatódott szívvel és lélekkel fogadtuk - szeretetre széttárló karja és papi kézrátétele alkalmával - újmisés áldását.

A szűkebb család, a nagymama, a szülők, a testvér áldás-fogadása alkalmával tudatosult bennem, hogy mindannyiunknak kérnünk kell a szülők, nagyszülők védőszentjét, a Szűzanyát és Szent Annát - ahogyan énekeljük, Jézus Krisztus nagyanyját -, hogy őrizték és védjék István atyánkat. Segítsék őt, hogy a jelmondataul választott evangéliumi mondást - a mi tevőleges szeretetünkkel is - minél könnyebben megtarthassa és megélhesse. Napi nehézségeinek enyhítésével segítsük őt papi hivatásának teljesítésében, hogy mindenkor érezze az érte imádkozó kazincbarcikaiak és működési helyein hozzánk kapcsolódók segítségét, hogy jelmondata valóra válhasson: **„Ne félj, csak higgy!”** (Lk,8,50)

Binó Imréné

István atya első miséje

Primicia

Dr. Medvegy János atya – volt plébánosunk – e szavakkal indította egyházközségünk első újmisés papját, Barkóczi Istvánt.

*Kedves István, Kedves Újmisés Paptestvérem!
Kedves Szülők, Testvér, Nagyszülők, Rokonok, Kedves Barcikai Hívek!*

Hadd kezdjem távolabbról. Papi gyűlésen voltunk, amikor az esperes olvasta a körlevél közléseit, és egyszer csak két nevet hallok: **pappá szentelik Barkóczi Istvánt, ill. diakónussá Galuska Mihályt** ekkor meg ekkor. Akkor nyilallt a szívembe a felismerés, hiszen ők mindketten ebből a közösségből valók. Igen, kedves jó barcikai testvérek! Ebből a közösségből.

Tudom, hogy sokan voltak, akik lelkükben szent gondolatokat forgattak, hogy papi és szerzetesi hivatást választanak. Bár nem mindenkit tartott itt a kegyelem, hanem más életpálya felé vitt, de a szentség lelke, lelkülete egy életre megihlette őket.

És itt hadd kezdjem el dicsérni ezt a közösséget, amelynek életét 8 évig közelről szemlélhettem. Egy új típusú közösséget szerettem meg bennetek, mely közösségnek vonzó hatása volt. Mindig jelentek meg új arcok, lelkületek, gyermeki, őszinte hit gyűjtötte össze a Krisztus-hívőket.

Amikor ideérkeztem, s benéztem a kis templom udvarába, a Szentlélek azt súgta, hogy itt nő-

Medvegy atya köszöntője

vekedni kell. Annak minden kínjával és keservével. S lám, épült plébánia közösségi házzal, közösségek keletkeztek, plébánosok, káplánok sora érkezett, a régóta dédelgetett álom is megvalósult, itt vagyunk a város közepén egy nagy templomban, s látom a jól ismert és már kevésbé ismert arcokat.

Kedves Hívőközösség! A pap mindig ajándék, visszatükrözi azoknak a hitét, akik itt élnek, akiket az álnok Sátán nem térített le a buzgóság, a hit útjáról. Most először nektek köszönöm meg újmisés testvéreimet, őt, a papot, Isten népének felsmert arcokat.

Kedves István! Bőségesen hallottad az elmúlt napokban, hogy a pap szent hatalomban részesül a szentelés által. Ami azt jelenti, hogy Krisztust, a Főt kell megszemélyesítened majd abban a közösségben, ahová a püspök küld.

Elsősorban hirdetned kell az Igét, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Bizony, olyan ez, mint a kétélű kard, mely téged is sebez, de egyben meg is gyógyít. Tapasztalni fogod, hogy milyen, amikor a Lélek felemeli a lelked, s olyan szavakat ad ajkadra, melyek nem a tiéd, hanem az Övé, a Királyé, az Úré. Hisz az Isten Igéje éltető erő. Majd meglátod, amikor készülsz a beszédekre, te is egyre jobban megérted az Igét, s megtörténik a csoda: az öt kenyérből és a két halból – ami neked van – ezrek és ezrek táplálkoznak majd.

Másodsor: a megszentelés szolgálata van rád bízva. Ennek is a teljessége a szentmise. Közéről látod ekkor a csodát: az anyag átlényegül, a kenyér és a bor anyagain keresztül megjelenik a feltámadt Úr, Ő, a Dicsőséges, aki elragad téged a hetedik évig. S majd látod az áldozók hosszú sorát, ahogy megnyitják szívüket, s fogadják az Urat életükbe.

Majd a másik fontos – csak a felszentelt pap számára fenntartott – feladatod

gyakorlod: a szelíd és alázatos szívű Jézust kell képviselned, amikor ott ülsz a gyónatatóban. Ahol a szívek sötét örvénye feltör olykor, de te a Lélek erejében új teremtettséget vihetsz végbe. Bizony, mind megannyi csoda: ott állni a betegágyánál, jegyeseket összeadni, gyermekeket készíteni elsőáldozásra, bérmlásra, foglalkozni a misztránssal.

Azután a harmadik nagy feladat, hogy vezess a közösséget. Azokat, akik rád vannak bízva. Amikor majd plébános leszel. De már most készülhetsz arra, hogy érvényes az a lélektani szabály, hogy ugyan az egyházközség tagjai egyenként rendes emberek, de amikor közösségbe gyűlnek, bizony más eredmény is kijöhet, mint amit te gondolsz. Hisz ahány ember, annyi gondolat és elképzelés. Mert mindenki mást ért egy-egy tetten, felhíváson. Ilyenkor kell a szelíd és alázatos szívű Jézust megkeresned a napi buzgó imában, és a kegyelem erejével megnyerni a lelkeket egy-egy ügy, feladat iránt. Belátni azt, hogy működésünk nem mindenkinek kedve szerint való. Mint ahogy Jézus esetében is láttuk.

Még annyit a teljesség kedvéért, hogy a szent hatalom azzal jár, hogy nőtlenségi fogadalmat kért tőled az Egyház. Tanultad ennek hosszú és szövevényes történetét. De azt is, hogy az ezernyi útvesztő ellenére is – olykor nagy egyházszakadások nyomán – ez a rend mégis fennmaradt. Be kell látnunk, hogy Krisztus Lelke nem enged meg a lazítást, amit sokan kérnek, de leginkább azok, akik a hittől távol vannak.

A nőtlen állapot szabadságot ad, összetatlan szívet a szolgálatra, mozgékonyt. Ezáltal jellé kell válnod, hisz az eljövendő országban – így olvassuk – ott majd nem nőülnek, s nem mennek férjhez, mert örökké az Úrral lesznek. Ennek a fogadalomnak megvalósításában elengedhetetlen a buzgó ima, a zsolozsma végzése, a

pap barátok, sőt a papi közösség, mely hordoz téged.

Nem lehetsz soha agglegény, bezárkózó, félelemben élő, senkivel kapcsolatot kezdeményezni nem merő pap, mert az karikatúrája lenne annak, amire vállalkoztál. Hanem ezáltal felszabadult, minden helyzetben kész és szabad, stramm emberré válhatsz, olyanná, mint aki Krisztus hú katonája, aki virraszt, aki őrhelyét nem hagyja el semmilyen körülmények között, aki élő reménnyel várakozik arra, hogy eljöjjön az Úr akkor is, ha csak éjfél tájban, vagy csak reggel érkezik.

Még két tapasztalatot szeretnék megosztani veled s a hívekkel. Szent Pálra hivatkozom. Levelében olvassuk: hányszor kértem az Urat, hogy a tövist a testemből távolítsa el, szabadítson meg tőle. És nem kap szabadulást. Sok mindenre érthető ez. Talán testi fogyatékoság, beszédbeli gyengeség, vagy a bűn fullánkja. De akár a testi, akár a lelki értelmet vesszük, mindkét esetben igaz, azért nincs szabadulás ettől – ahogy az apostol fogalmaz –, hogy önhitté ne legyek. Meg az erő a gyöngeségekben lesz teljessé. A megszegyenülések miatt, saját gyengeségünk miatt. Az értelmetlennek tűnő keresztthordozások miatt sok papi élet tönkremegy.

Amikor kételyek törnek szívedbe, amikor a nehéz órák jönnek - egyszer így fogalmaztam erről: nem tudom, hogy miért én, miért engem választottál, de látom már a keresztet, önként megyek én oda... Ez nagy felismerés volt.

A pap élete keresztre feszülés. Erre készülni kell, s meghallani azt, hogy *az én igám édes, és az én terhem könnyű*. Hogy kapaszkodott Jézus Urunk a keresztbe! Az egyik film ezt úgy látattja, hogy a kereszt viszi Őt. Hogy egybenőtt vele, a halál fájával, mely az e világiság, a kivégzés eszköze, de Krisztus óta a megváltásé, Isten örök szeretetének jelévé vált. Keresztjei-

det, gyengeségeidet úgy hordozd tehát, amint Ő tanította, kedves István!

A másik: sokan ünnepeünk ezekben a napokban, közülünk papok közül. Mi – a plébános atyával – pappá szentelésünk harmincadik évfordulóját ültük közösségben, felkeresve egymást. S ami elhangzott oly sokszor a négy nap alatt: hála és hűség az elmúlt évekért.

Jelmondatod: **„Ne félj, csak higgy.”** Ezt kívánom is neked papi életed kezdetén. Amikor mi kezdtük a szolgálatot, bizony szörnyű volt a helyzet, soha nem gondoltuk, hogy véget ér a Sátánnak az az uralma, mely fizikailag igyekezett megsemmisíteni az Egyházat. Jelmondatom hasonló volt a tiédhez: **„Fiam, vívd meg bizalommal a jó harcot.”**

S lőn csodák csodája, húsz évvel ez előtt a mennyei Atya összerombolta a Sátán uralmát, egyik napról a másikra. Biztos vagyok benne, hogy majd a te papi életedben is ki fog tűnni, hogy ki a történelem ura. Amikor az emberi szívek tunyaságát, közömbösségét fogja megváltoztatni, amikor a nemzetek mellüket verve, a bűnbánat szavával fognak kiáltani ahhoz, aki életüket meg tudja menteni. Tehát valóban: **te csak ne félj, csak higgy!** S a többi mind hozzáadatok neked.

Pályára álltál. Kedvenc hasonlatom szerint, mint egy úrhajó, legyőzve a tehetetlenségi erőt. A kegyelem kirepített téged a térbe, odaállított, ahol be kell töltened hivatásod, amire készültél. Ez már nem elmélet. Ez a valóság.

Örülünk neked, megújul a Krisztusnak szentelt nép hite a mai nap által. Áldjuk és magasztaljuk a Lelket, hogy megajándékozta ezt a közösséget, az ő szüleit, közvetlen rokonságát. Hogy Krisztus személyében itt jár-kei közöttünk valaki, aki Krisztus papja. Ő a mi büszkeségünk ezen a napon, akit úgy hívnak: **Barkóczy István.**

Amen.

NAGYBOLDOGASSZONY

Mária mennybemenetele

Augusztus 15-én Szűz Mária mennybevitelét ünnepeljük, amit a magyar népnyelv egyszerűen csak *Nagyboldogasszonynak* nevez. Azt a hitigazságot, dogmát ünnepeljük ezen a napon, hogy a Boldogságos Szűz Mária földi életét befejezve nem úgy távozott el ebből a világból, mint akárki közülünk. Az ő testét nem érte romlás, hanem a mennyei dicsőségbe testestől-lelkestől felvétetett, s a mindenható Isten a mindenség királynőjévé tette.

A rózsafüzér titkai közül a dicsőséges olvasó ezen két titkát ünnepli az Egyház: *aki téged, Szent Szűz a mennybe fölvelt; s a másik: aki téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott.*

Ezt a hitigazságot dogmaként vallja az Egyház, vagyis olyan hitigazsággént, ami biztos hitigazság a kinyilatkoztatásban. Abban a tanításban, amit nekünk Isten kijelentett, amit minden katolikus kereszténynek vallania kell, ha katolikusnak tartja magát.

Ezért fontos, hogy minél jobban megértsük ezt a dogmát, amely az utolsó az eddig kihirdetett dogmák sorában, s melyet XII. Piusz pápa

1950. november 1-jén hirdetett ki.

A Nagyboldogasszony hittitkának jobb megértéséhez adja kezünkbe az Egyház a Máriának Erzsébetnél tett látogatásáról szóló evangéliumi szakaszt.

Mária és Erzsébet hasonlítanak egymáshoz: egyikőjük sem gondolta azt, hogy szülő anyja lesz. Erzsébet idős volt már és meddő, életét gyermektelenül élte férjével, Zakariással. Mária pedig szüzességi fogadalmat tett, hogy egészen Istennek szentelhesse életét; még Józseffel megkötött házasságában is féltve őrizte szüzi tisztaságát.

Isten különleges módon vonta be üdvözítő tervébe Erzsébetet és Máriát: az anyai hivatás örömével ajándékozta meg őket. Erzsébet világra hozta az utolsó ószövetségi prófétát, **Keresztelő Jánost**, akinél asszonyok szülöttei közül nem született nagyobb. Mária, az Istenszülő Szűz pedig Jézust, a világ Üdvözítőjét adhatta a világnak. A látogatás elbeszéléséből ismert Magnificat az üdvözítő Istent magasztaló ének, amely Máriának, az Úr alázatos szolgálóleányának válasza Isten nagy tetteire, amit őbenne véghezvitt.

Mit tanulhatunk a Nagyboldogasszonytól? Vágyakozást – ez a szív titka, innen indulnak ki a vágyak. Vannak emberek, akik úgy élnek a világban, mint az élet elfáradottjai és kiábrándultjai: vágyak nélkül. Élnek valami taposómalomban, egykedvűen húzzák az ígát.

Vannak vágyakozó emberek is: vágyakoznak gazdagság és jólét, érvényesülés és karrier, testi gyönyörök és teli has után.

Sokan vágnak valami igazán értékesre: alkotni szeretnének, tökéletesedni a jobban, a szeretetben...

Szűz Mária vágyakozása ezeknél is magasabbra tör: Istent akarja szeretni, Benne megtalálni szíve boldogságát. Szentlélek sugallta vágy – minden emberi szívből ezt a vágyat akarja kicsi-holni Isten Lelke.

Tanulhatunk a Nagyboldogasszonytól cselekvő hitet, mert csak a tett teszi a vágyat nemessé. Mária a legszorosabb kapcsolatban van Isten Fiával, mindig részesedik sorsában. Egyedül ő mondhatta el Jézusról: *test a testemből – hús a húsemből*. Szentlélektől foganta Jézust, és 9 hónapon át a szíve alatt hordozta, majd megszülte, anyai tejével táplálta, karjaiban tartotta.

Mária örült Jézus örömének és szenvedett is Vele. Mária úgy áll előttünk, aki egyszerre anyja és első, leghűségesebb tanítványa Isten Fiának, aki az első Krisztus-hordozó ebben a világban. Nagyboldogasszony, akit „ezentúl boldognak hirdetnek az összes nemzedékek” és Fájdalmas Anya, Hétfájdalmú Szűz, akinek a lelkét tör járja át.

Meghalt-e Mária? A Szentírás hallgat Mária földi életének befejezéséről. A teológusok véleménye régtől fogva megoszlik: két egymással ellentétes ma-

gyarázat is ismert. Egyesek szerint meghalt, mert hiszen illő volt, hogy Mária hasonlóvá legyen Krisztushoz a halálában is. Mások viszont éppen azt hangsúlyozzák, hogy Máriának nem kellett meghalnia, mivel ez a bűn büntetése, ellenben ő mentes volt az áteredő bűntől és minden más büntől is (Szeplőtelen Fogantatás).

A hagyományban óvakodnak használni Máriára vonatkozóan a halál szót, inkább beszélnek átköltözésről (transitus), elalvásról (dormitio) vagy az általánossá lett mennybevitelről (assumptio).

A dogma szövege is kerüli a halált és a temetést, helyette így fogalmaz: „*a Szeplőtelen Szűzanya, mindenkor Szűz Mária, a földi élet útját befejezve, testben és lélekben fölvetett a mennyei dicsőségbe.*”

Egyet kell értenünk korunk teológusával: „*Isten titokzatos homályba bórította a Szűzanya életének befejezését. Kételkedem, hogy ezen a földön bármikor is fölfedjük ennek a titoknak a leplet.*” (Laurentin)

Szalézi Szent Ferenc eredeti módon, Isten negyedik parancsával érvel: „*ki volna az a fiú, aki, ha tudná, nem támasztaná fel édesanyját, és nem vinné fel az égbe?*”

Krisztus feltámadt a halálból, legyőzte a halált. Így képes arra, hogy elsőként ajándékozza meg édesanyját a megdicsőülés állapotával.

Máriának nemcsak a lelke, hanem a teste is megdicsőült Jézus feltámadása után, aki feltámadásával elsőként dicsőítette meg az emberi testet, és felvitte a Szentháromság szeretetközösségébe.

A Nagyboldogasszony előre megmutatja, hogy mi fog történni ezzel a testtel Krisztus második dicsőséges eljövetelekor, a feltámadáskor. De ami fontosabb: nemcsak testünk sorsát mutatja meg Mária, hanem azt is, hogyan kell élnünk, hogy erre a megdicsőülésre eljussunk. Mária hite, szeretete és Krisztussal való tökéletes egysége legyen példakép számunkra. Ahogyan ő hordozta Krisztust és volt Isten engedelmes szolgálóleánya, s ahogyan ő volt a leghűségesebb tanítvány, úgy nekünk is példát véve róla, Krisztus-hordozókká és hűségesebb tanítványokká kell lennünk.

Emlékezzünk arra, hogy Pünkösdkor ott találjuk Máriát az apostolok között, amint együtt imádkozik velük. Az Egyház tanítása vallja, hogy Mária azóta is imádkozik velünk és értünk Istennél a dicsőségben: az Egyház anyja lett, különleges közbenjárónk Istennél.

Regina in caelum assumpta, ora pro nobis! Mennyekebe fölvevett királynő, könyörögi érettünk!

Árvai Zoltán
vизsolyi plébános

GONDOLATOK SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÜNNEPÉN

Szent István

Ismét eljött Szent István király ünnepe. Elővettük a megporosodott szobrokat, és vele együtt a szokásos szlogeneket: *országalapító király, kereszténységet alapító király, törvényt, rendet alkotó király* - hangzanak a szavak ilyenkor pulpitusról, emelvényekről, szószékekről, s olvassuk újságok hasábjain a róla szóló különböző cikkeket. Szépek, tetszetősek, fület, keblet bizsereggetők. Talán ilyenkor egy kicsit

ünnepebb a hangulatunk is, emelkedett a lelkünk, ha még tudunk ünnepelni.

De mi lesz augusztus 21-én, és utána még egy évig? Ha nem éljük meg a Szent István-i örökséget, akkor mi értelme van az egész felhajtásnak? Az ünnepet már régen elvették tőlünk akkor, amikor az új kenyeret és az alkotmányt éltették évtizedeken át, Szent István királyról, életéről, hitéről, tevékenységéről egy szót sem szólva. Régen

meghazudtolták országunk vezetői azokat az elveket, eszméket, amelyeket Szent István király örökségül hagyott nekünk.

Csodálkozunk, hogy az ünnep sem tud felhőtlen örömmünepé lenni? Csodálkozunk, hogy a magyar történelem kiemelkedő királyáról az iskolában csak egy fél sort olvasnak a gyermekek? Mert ma az a megszokott, hogy aki tud értelmes utat és jövőt mutatni, vagy akitől hitet, tisztességet, erkölcsöt, emberséget, becsületességet tudnánk tanulni, azt még az emlékezetből is ki kell irtani. „*Hol vagy István király!*” énekeljük templomainkban ezt az énekstrófát, de vajon választ mit kapunk rá?

• ***Hol van István király példája, amikor népünk és hazánk sorsára gondoltunk?*** István egy olyan korban és időben szilárdította meg országunk sorsát, amelyre az akkori világ joggal tekintett fel. A középkor zűrzavaros időszakában képes volt a régi alapokra új országot építeni. Nem a saját zsebére harácsolt, hanem azt akarta, hogy az itt élőknek legyen jó soruk, boldog megélhetésük, biztonságuk. Azt akarta, hogy ez a Kárpátok ölelte medence, Istentől megáldott föld adjon otthont minden itt élőknek mind életében, mind haló poraiban, ahol nyugodt és boldog lehet. A sajátjából tett hozzá: idejéből, anyagiakból, életéből és véréből.

• ***Hol van István király példája, amikor tanító intelmein keresztül nemcsak fia, Szent Imre tudott szent életű ifjúvá növekedni?*** Ha nincs mögötte a személyes atyai szeretet, a bölcs ember példája, a hitét megvalló, és aszerint élő keresztény férfi alakja, akkor mit érnek az üres szavak önmagukban? Saját életét is sziklára építette, arra a sziklára, amelyen a pokol kapui sem vesznek erőt. Ezt szeretete volna tenni népének életével is. Szerette volna, ha a magyar felismeri, hogy nincs más út

a boldogsághoz, csak az Isten útja. Ezért tanított mindenkit életével, tetteivel, lovagi erényeivel, hősi példájával.

• ***Hol van István király példája, amikor a családokra tekintünk?*** A régmúlt korok magyar férfijai nagy tisztelettel voltak a nők és a gyermekek iránt. A nők tisztelettel tekintettek a férfiakra, és nagy ajándéknak tartották a gyermekáldást. A gyermekek egészséges gondolkodású családban nőttek fel, ahol a szülők tisztességes, erkölcsös, becsületes életükkel tekintélyt tudtak kivívni családjukban gyermekeik számára.

Szent István - országos teendői közepe is - fontosnak tartotta a család egységét. Mind az édesanya, mind az édesapa nagyon komolyan vette ezt a hivatást, az Istentől rendelt hivatást. Nem véletlen, hogy nemcsak Szent István, hanem felesége, Boldog Gizella és fia, Szent Imre herceg is ott vannak a magyar szentek sorában. A család szent és sérthetetlen kötelek volt számukra.

Ma eljutottunk oda, hogy nem kell a család, nem kell a gyerek, nem kell az összetartozás. Hogyan tudnának a világtól, az Istentől és mindentől elrugaszkodott öntelt, egoista és gögös emberek - akik csak a saját egyéni érdekeiket hajszolják - szent családot, normális emberi köteleket és igazi emberi kapcsolatokat építeni?

• ***Hol van István király példája, amikor rendről, törvényről, tisztességről és becsületről szólunk?*** Ő mindenki előtt járt ezekben. Elsőként tartotta meg nemcsak a királyi tekintély jogán, hanem a tisztességes emberi élet, és a becsületesség jogán a rendet és a törvényt. Keresztény hite is ezt diktálta. Ember tudott lenni az embertelenség viharában is. Szikla, amely szilárdan helytáll az élet vad viharában, amely másoknak is példát tudott adni, amely másoknak is menedéket tudott

nyújtani. Családjának, nemzetének, honfitársainak akart vezérlő példaképe lenni az erényes élet útján.

• **Hol van István király példája, aki lovagi erényeivel messze kitűnt az emberszeretet és az erkölcsi tisztaság terén?**

Szemérmes élete, lelki és testi tisztasága példaértékű volt. Isten és a természet törvényeit alapvetően fontosnak tartotta, különösen saját életében. De ezt követelte meg mindazoktól, akik körülötte éltek. Ez volt egész munkásságának az alapja. Megvédeni és segíteni a bajba jutottat, az isteni igazságosság szellemében alkotni meg a törvényeket, és minden területen ezt érvényre juttatni. Az erkölcsi törvények betartása, a tisztesség mindenekelőtt volt.

• **Hol van István király példája, aki a keresztény hit megvallója és védelmezője volt?** A magyar nép nem volt hitetlen. Már az V. századból van feljegyzés arról, hogy a hunok között sokan keresztények voltak. Arrán püspöke az i. sz. 550 táján a Szentírást is lefordította hun nyelvre. Theodorétusz (i. sz. 427) nyomán fennmaradt, hogy „a Zsidó könyvek nemcsak görög nyelvre fordítottak immár, hanem rómaiakra, egyiptomira, perzsiakra, indiaira, örményre, és szkítiaira.” (Archaikusan a Hun Birodalmat Szkítiának nevezték). Az egyistenhit a hun ősi vallásban is jelen van, és ősbibb, mint a judaisztikus vallásokban.

Szent István nemcsak egyéni vallásos életében volt jelentős, hanem abban is, hogy megtalálta a Jézus Krisztus által alapított Egyházat, és a sokféle vallást gyakorló magyarságot e közös hitben egyesítette. Ma pedig azt látjuk, hogy a szekták, a más vallások, vagy magukat vallásnak nevező emberi tákolmányok gombamód szaporodnak, és az emberek - mint hiszékeny bárányok - mennek azután, aki közülük hangosabban béget, és azt hiszik, az üdvösség útján járnak.

Ma eljutottunk oda, hogy az emberek jó részének nem kell az Isten, a vallás, az Egyház. Nem kell az egyedül üdvözítő hit, nem kell az Isten által Jézus Krisztusban megjelölt út az üdvösségre. Ezért élünk és lassan pusztulunk bele a magunk által alkotott nihilista, istentelen világba.

Szent István életet, megújulást, fellendülést hozott népének. Rövid időn belül Európa jelentős állama lettünk. Nemcsak feltekintettek ránk, hanem keresték a népek a magyarokkal való szoros kapcsolatot. A „Szent Korona” tan, pedig példaértékű törvényrendszer volt, amely ma is megállná a helyét.

Álljon most itt befejezésül Wass Albert „Hagyaték” című írásából néhány sor: „Az isteni lábnyom, amit a krónikás idáig követett, nem vész el ezután sem. A hagyaték megmarad, mert Istentől való, s ezáltal elpusztíthatatlan. Eljő az idő - s alighanem már itt is van -, amikor fiatal, erős izmú és tisztára mosott lelkű krónikások fölkapják az elejtett szálat, s viszik tovább a beteljesedés felé, míg csak be nem következnek a krisztusi ígéret, mely így hangzik: „az igazság szabadokká téssen!”

Örvendeztetek hát, magyarok, bármit is lát szemetek a ma sötétjében: a szabadság perce közeledik! Ne várjátok azonban, s ne keressétek se ágyúk dörgésében, se hangzatos politikai jelszavakban: az Úr igazsága halkan jár, és békesség kíséri. Az Ő akarata rendelkezett már minden dolgokban, s az Ő rendelkezését nem idő méri, hanem tudás, lelki tudás. Gondozzátok csak a mustármagvakat, s egyébbel ne törődjétek. Ne féljétek. A magyar lélek él. Teremtő Istenünk működik benne és általa. Ne csüggedjétek. Gondozzátok csak hűséggel a mustármagvakat.”

Szarvas Péter esperes
Miskolc Szent Anna plébánia plébánosa

A szentelési búcsú kapcsán

Két éves a Szent Család tiszteletére szentelt templomunk

Dr. Seregély István ny. érsek

Két év egy templom életében nem hosszú idő. Mégis elég ahhoz, hogy természetesnek vegyük a meglétét. Az elmúlt időszak alatt megszokottá vált számunkra, hogy van egy gyönyörű nagy templomunk, amely minden vasárnap és a hétköznapokon, valamint minden ünnepen várja az imádkozni vágyó híveket. Talán már nem is gondolunk arra, hogy ez nem volt mindig így, mint ahogy az sem jut eszünkbe, hogy ennek a templomnak a születése sem volt akadálymentes.

Most, amikor **Dr. Seregély István érsek atya** a Szent Család templom szentelési búcsújára eljött közénk, eszünkbe jut, mily sokat köszönhet egyházközségünk Eger nyolcvanadik főpásztorának. A falak nem tudják elmondani, mennyi hitre, türelemre, megvívott csatára és állhatatosságra volt szüksége ahhoz, hogy egy álom megvalósuljon. Érsek atya kitartott, hitt, remélt és küzdött ezért a templomért. Mi pedig köszönettel és hálával tartozunk neki.

Érsek Atya! Köszönjük szeretett templomunkat, köszönjük a hitét, fáradozásait. Reméljük, a kőből épült templom mellett lelkünkben is tudunk templomot építeni a Szentháromság Egy Istennek!

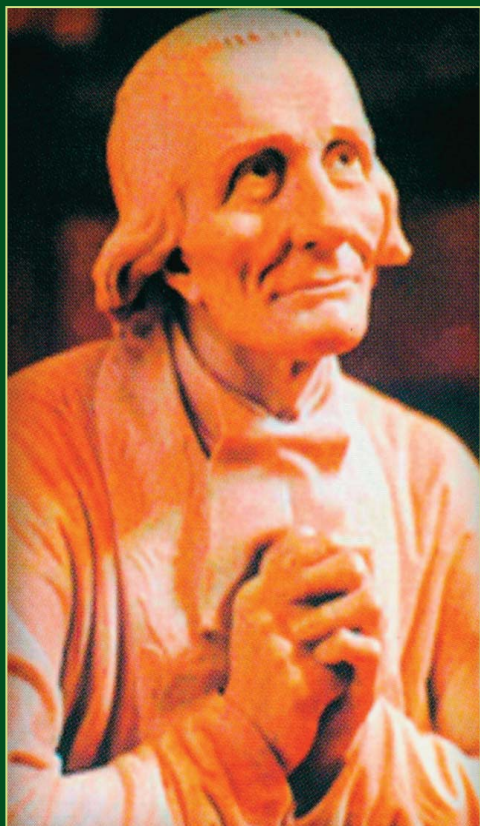
Jézus Krisztus, aki Önt a papságra meghívta, Szűz Mária, aki Önt életében mindig különös módon oltalmazta, és Szent József, az Egyház védőszentje - vagyis a Szent Család - legyen továbbra is földi életének segítője és egykoron örök üdvösségének ajándékozója.

*Lipcsák János
káplán*

„A papok legyenek Isten szíve szerinti lelkipásztorok..”

2009. június 19-től 2010. június 19-ig tart a világegyházban a

PAPSÁG ÉVE

Vianney Szent János

XVI. Benedek pápa Jézus Szent Szívének ünnepén a papok megszentelődéséért tartott imapon nyitotta meg a **Papság évét**, melynek mottója: „*Krisztus hűsége, a papok hűsége*”.

A kiemelkedő eseményre az alkalmat Vianney Szent János arsi plébános halálának 150. évfordulója szolgáltatta, akít a Szentatya a világ összes papjának védőszentjévé nyilvánított. Az ünnepi év célja, hogy a papok és a hívek újra felfedezzék a papi hivatás értékét. „A papi és szerzetesi hivatás különleges isteni ajándék, amely szerves része Isten minden emberről és az egész emberiségről alkotott hatalmas üdvözítő szeretettermékének”-mondja a Szentatya.

A papi hivatás méltóságát és szépségét az utóbbi időben sok minden megtépázta, sok támadás érte a művészet és a média világából. Ezt a kérdést is szeretné a Szentatya helyretenni a Papság évével, visszaadni a hivatás becsületét. „*Világszerte sok-sok pap fáradhatatlanul végzi apostoli tevékenységét, fenntartás nélkül szolgálja Isten és testvéreit, nehézségek és meg nem értések ellenére is.*”

A jubileumi év kapcsán sokunkban megfogalmazódik a kérdés, hogy **mit vá-**

runk és mit várhatunk el a papoktól mi, a rájuk bízott hívek?

A választ erre is megadta a Szentatyá:” A papok legyenek Isten „szakértői.” Aki misére megy, vagy letérdel a gyóntatószékben, hogy lelki tanácsot kérjen, lát-szólag csak egy papot keres, de valójában Istenre vágyik. Krisztussal akar találkozni, Isten hangját szeretné hallani. Ilyen egyszerű és ilyen magasztos a pap küldetése. Arca mögött felsejlik Isten arca, szavai mögött Isten üzenete.

Az egyháznak szent papokra van szüksége, olyan szolgákra, akik segítik a híveket abban, hogy megtapasztalják az Úr irgalmas szeretetét, s mindannyian annak meggyőződéses tanúivá legyenek. „Ez az év legyen alkalom arra, hogy minden pap elkötelezze magát belső megújulásra.”

„Vianney Szent János Isten szíve szerinti lelkipásztor volt: mindenekelőtt a végtelen alázat jellemezte, ugyanakkor tudatában volt annak, hogy mint pap, hívei számára az isteni irgalmasság egyik legértékesebb ajándéka.”- írja a Szentatyá paptestvéreikhez intézett levelében.

Az arsi plébános a lelkek üdvöztetésére szentelte életét. Meghívása arra szól, hogy megtestesítse Krisztus jelenlétét. „*Szeretnék minél több lelket megnyerni a Jóistennek*”- tizenhét éves korában e szavakkal jelentette be apjának, hogy pap szeretne lenni.

Tizenkilenc éves korában sikerült iskolába kerülnie, de „nehéz felfogású” diáknak bizonyult. A szemináriumban fogynakos latin tudása miatt nehezen véggezte tanulmányait, s tanárai nem találták alkalmasnak a papi pályára. Püspökét az-

zal győzték meg, hogy nemcsak tudós, hanem jámbor papokra is szüksége van az egyháznak.

1815-ben huszonkilenc éves korában szentelték pappá. Káplán, majd Ars plébánosa lett. A vallástalan falut néhány év alatt a lelkek nagy kórházává tette. Híre bejárta az egész országot, s a hívek mindenfelől sereglettek hozzá, tanácsait tisztelettel fogadták. Bátorította az elkeseredetteket, felrázta a lanyhakat, átalakította sok hívő életét, mert megérezte velük az Úr irgalmas szeretetét. Csak Isten tudja, hány csoda és megtérés történt a gyóntatószékben, ahol gyakran tizenhat órát is el-töltött naponta.

Súlyos kísértések és testi fájdalmak gyötörték, mégis mindig mindenkinek szeretettel állt szolgálatára. Rendszeresen látogatta a betegeket és a családokat. Népmisziókat, templomi búcsúkat szervezett, pénzt gyűjtött karitatív és misziós tevékenységhez. Foglalkozott az árvákkal, a gyermekek oktatásával. A magányt nagyon szerette. Éjszakánként fogta a lámpást, átment a templomba, bezárkózott és ott virasztott az Oltáriszentségnél.

Vianney Szent János szerint *a plébános számára az jelent szerencsétlenséget, ha a lélek ellankad, megszokja a bűn vagy a közöny állapotát.* Egy paptestvére-nek egyszer azt mondta: „*Ez az én receptem: a bűnösökre enyhe penitenciát szabok, a többit én végzem el helyettük.*”

Negyvenévi lelkipásztori szolgálat után 74 éves korában halt meg. XI. Pius pápa avatta szentté 1925-ben. ***Az arsi plébános titka az volt, hogy nagyon szerette Istent. Az eucharisztikus Jézus volt életének középpontja.***

A Szentatyá, főleg Vianney Szent János lelkiségét állította példaképül a

papok és a szerzetesek elé. Példája rávilágít a papság egyik titkára is: az odaajándékozott életre.

Mi, hívek, a Papság évében - a Szen-

tatya kérését megszívlevél - az eddiginél is buzgóbban imádkozzunk papjainkért, új papi hivatásokért, kapcsolódjunk be a szentségimádásokba!

Az arsi szent plébános életét érdemes közelebbről is megismernünk. Nemcsak egy hivatását gyakorló pap, de a ma embere is példát meríthet azokból az erényekből, amelyekkel nem ékeskedik. Ilyenek az alázat, a jámborság, a türelem, az egyszerű élet.

A jubileumi évben megjelenő újságunk minden számában átnyújtunk beszédeiből, megnyilatkozásaiból, elmélkedéseiből egy csokorra valót. Ezeken keresztül is próbáljuk jobban megszeretni ezt az egyszerű, tiszta lelkű szent plébánost, mert „*Isten képe úgy tükröződik e tiszta lélekben, mint a nap a vízben.*”

Miben rejlik beszédeinek varázsa?... Egy csiszolatlan gyémántból Isten briliánst alkotott. Megtanította őt mindarra, amit a maga és mások lelki üdve és tökéletessége érdekében tudnia kellett.

SZÓL AZ ARSI SZENT

Részletek Vianney Szent János gondolataiból és elmélkedéseiből

Ki a pap? Ember, aki Istent helyettesíti; ember, aki Isten teljhatalmával van fölruházva. „*Menjetelek - mondja Krisztus Urunk a papoknak - amint engem küldött az Atya, én is küldelek titeket...*”(Jn.20.21) „*Minden hatalom nekem adatott mennyben és a földön. Elmenvén tehát tanítsatok minden népet...*”(Mt.28, 18-19) „*Aki titeket hallgat, engem hallgat, aki titeket megvet, engem vet meg.*”(Lk 10,16)

Amikor a pap föloldoz, nem mondja:
„*Isten megbocsát neked*”,
hanem így szól: „*Én föloldozlak téged.*”
Az átváltozásnál nem mondja:
„*Ez Krisztus Urunk teste*”, hanem így szól: „*Ez az én testem.*”

A pap nem önmagáért pap, nem önmagának adja a feloldozást, nem önmagának szolgálja ki a szentségeket, nem önmagáért van, hanem értetek.

Isten után a pap minden...

Hagyjatok egy plébániát húsz évig pap nélkül, és az emberek állatokat fognak imádni!

A pap is csak az égben fogja megérteni nagyságát.
Ha itt a földön megértené, belehalna: nem a félelem, hanem a szeretet miatt...

Isten többi jótéteménye mit sem használna a pap nélkül. Mire volna jó nektek egy teli ház arany, ha senki sem tudná kinyitni az ajtót? Az égi kincsek kulcsa a papnál van: ő nyit ajtót, ő a jó Isten sáfára, javainak kiosztója.

Ha nem volna miénk az egyházi rend szentsége, nem volna miénk Krisztus Urunk sem. Ki helyezi őt oda a tabernákulumba? **A pap.**
Ki fogad benneteket, midőn beléptek az életbe? **A pap.**
Ki táplálja a lelketeket, hogy ereje legyen megtenni a zárandokutat? **A pap.**
És ha a lélek bűnt követ el, meghal, ki fogja föltámasztani? **A pap.**
Ki adja vissza neki a meleget és a békét? Újra csak **a pap.**
Nem gondolhattok Isten egyetlen jótéteményére sem anélkül, hogy közben **a papnak** a képével ne találkozzatok.

**Mily nagy a pap hatalma! A pap szava Istenné változtat egy darabka kenyeret.
Ez több, mint világot teremteni.**

Ha templomba hív a harangszó, és valaki kérdezné:
- Hová mentek? - így felelhetnétek: „Megyek táplálni a lelkemet.”
És ha valaki az oltárszekrényre mutatva kérdezné:
- Mi ez az aranyozott ajtó? - mondhatnátok:
- Éléskamra: ez az én lelkem éléskamrája.
Kinél van a kulcsa, ki a szétosztó, ki készíti el a lakomát, ki szolgál föl az asztalnál? - A pap.
És mi az étel? – Krisztus Urunk drága teste és vére...Istenem, Istenem, mennyire szeretsz minket!...

Ha találkozónék egy pappal, meg egy anyállal, a papnak köszönnék előbb, mert az anyal csak barátja az Istennek, de a pap a helyettese.

A pap Jézus Szívének szeretete. Amikor papot láttok, gondoljatok a mi Urunk Jézus Krisztusra!
Nagy-nagy dolog papnak lenni.
Ha volna hit az emberekben, meglátnák Istent a papban,
amint elrejtőzik, mint világosság az ablak mögé,
mint bor a vízben, ha összevegyítik.

Összeállította: Szerafi Éva

*„...birdesd az igét, állj elő vele,
akár alkalmas, akár alkalmatlan!”* (2Tim 4,2)

Minden embernek személyi méltósága folytán elidegeníthetetlen joga van a neveléshez, amely megfelel élete céljának, alkalmazkodik egyéni képességeihez, neméhez, az adott kultúrához és a nemzeti hagyományokhoz. Az igazi nevelés az emberi személyt formálva szem előtt tartja a végső célt, s egyúttal a társadalom javát is, melynek az ember tagja, s melyben felnőttként a feladataival szerepet vállal.

Minden kereszténynek joga van a keresztény nevelésre. E nevelés nem csupán az emberi személy érettségére törekszik (bár az is célja), hanem, hogy eljussanak az érett felnőttkorra, Krisztus teljességének mértéke szerint. Merjenek tanúságot tenni hitükéről, a keresztény értékrendről, hogy ezzel az egész társadalom javát szolgálják, vagyis kicsit jobb legyen általuk a világ.

Ez a fajta nevelés a Krisztustól kapott parancs értelmében az Egyháznak egyik legalapvetőbb kötelessége, „akár alkalmas, akár alkalmatlan” bizonyos társadalmi, vagy politikai körök számára.

A liberális eszméket hirdetők szá-

mára az ideális alany az éretlen személyiséggel rendelkező, mindent kritika nélkül elfogadó fogyasztó. Így nem csoda hogy szeretnének gátat szabni az igazi nevelésnek, melyet évszázados tapasztalatokra alapozva kíván az Egyház nyújtani, felkínálva segítő kezeit a nevelés első számú felelőseinek, a szülőknek.

Az első számú eszköz az Egyház kezében - nevelői feladatának végzése közben - **a hitoktatás**, melyet leginkább az iskolákban végez. Az iskolák egyenértékű feladata ugyanis az oktatás és a nevelés. Egyformán jelen kell, hogy legyen a ráció és az etika (értelem és erkölcs), Arisztotelész és a Biblia.

Minden tanév kezdetén az Egyház felkínálja a szülők számára gyermekeik vallásos nevelését mind az iskolában, mind pedig azon kívül. Szomorú tapasztalat, hogy évről évre csökken a hittant tanulók száma. A hitetlenség és a közömbösség mind nagyobb teret hódít. Egyes szülők teljesen visszautasítják, mások csak a szentségek felvételéig igénylik gyermekeik hitoktatását.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a

kereszténység egy életre szóló elkötelezettséget jelent Krisztus mellett, és ez nem korlátozódhat csupán a szentségek felvételére. Sajnálatos, hogy egyes fiatal szülők - akik kereszténynek mondják magukat - könnyedén megszegik saját vállalásukat, melyet gyermekük megkeresztelésénél tettek: „gondoskodni fognak gyermekük vallásos neveléséről”.

***Miért fontos a vallásos nevelés,
a hitoktatás?***

Egyes szülők azzal hárítják el maguktól nagy kötelességüket, hogy gyermeküket hitoktatásra beírassák, mert majd ők otthon fogják tanítani a gyermeket az imákra.

Tudniuk kellene, hogy a gyermek a hitoktatáskor nem imákat tanul, hanem hittant. A kisgyermekeknek már akkor kell az imákat megtanulnia, amikor még óvodás.

A munkából fáradtan hazatérő szülő ideges, türelmetlen, hogyan tanítaná gyermekét? Minden szülő tud írni olvasni, számolni. Mégis az iskolába küldi gyermekeit, hogy ott tanuljanak írni, olvasni, számolni.

Gyermekeket a hittanra oktatni nagy művészet, évekig tanulják ennek módszereit a hitoktatók. A szülők mikor tanulták ezt meg? Ma is fennáll Jézus rettentő figyelmeztetése: *“Ne akadályozzátok őket.”*

Az egyház apostoli feladatának tekinteti, hogy elvezesse a népeket az Evangélium megismerésére és az evangéliumi életre. Szent István király ennek érdekében több püspökséget alapított és szerzeteseket telepített le. Uralkodása alatt számtalan templom épült. Hazánkat a Boldogságos Szűzanya oltalmába ajánlotta. Ő már akkor felismerte, hogy Magyarországnak kereszténnyé kell lennie, hogy fennmaradhasson.

Szembe kell azonban nézni azzal a valósággal, hogy a családok jelentős részénél vallási kérdésekben nagy mértékű a tájékozatlanság. A családi élet nem tölti be a hit átadásának szerepét. Éppen ezért szeretném, ha az Egyház által nyújtott segítő kezet minél többen elfogadnák, hogy együtt munkálkodhassunk a szebb jövő reményében.

Elismeréssel kell szólnom azokról a szülőkről, akik minden nehézség ellenére vállalják gyermekük vallásos nevelését.

Kérem a Szentlélek megvilágosító kegyelmét, hogy fiatal keresztény családjaink felismerjék Teremtőnk gondviselő jóságát, és gyermekeiket ne zárják ki Isten szeretetéből!

*A II. Vatikáni zsinat Gravissimum Educationis - Nyilatkozat
a keresztény nevelésről - dokumentumának felhasználásával.*

*Lipcsák János
káplán*

Jezsuiták Magyarországon

Adolfo Nicolás, a jezsuita rend legfőbb elöljárója szeptember elején Magyarországra jött, az önálló magyar rendtartomány 100. évfordulóján rendezett megemlékezésre. A generális szeptember 6-án találkozott a Mária utcai jezsuita templomban a magyarországi és a környező országokból érkező jezsuitákkal. A generális szeptember 8-án Miskolcra látogatott, hogy megtekintse az ott működő jezsuita gimnáziumot, 9-én pedig Erdő Péter bíboros prímás meghívására felszólalt a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ülésén.

Nem tudományos értekezést kívánok írni a jezsuiták magyarországi tevékenységéről, a témát minden oldalról kimerítő adatokkal, statisztikákkal, történelmi források megjelölésével. Pusztán a rend tevékenységét szeretném bemutatni a maga meglepően élénk életével, és ezek fényében felkelteni a megérdemelt megbecsülést ez iránt a rend iránt.

Loyolai Szent Ignác kilenc társával együtt fogadalmat tett a Mont Martreon levő Szent Péter templomban. Ez a templom Párizs legmagasabb pontján van. A magyar turisták azonban általában nem keresik fel. A domb tetejének város felőli részét ugyanis a Sacré Coeur, a Jézus Szíve templom monumentális fehér épülete foglalja el, amely a turistát lenyűgözi, lefoglalja, és nem is gondolja, hogy a nagy épület mögött van még egy másik nagyon fontos és nagyon szép templom, egy gótikus dóm, a maga fenéséges nyugalmaival és történelmi emlé-

keivel. A Sacré Coeur templomot meg kell kerülni, s a templom mögött találjuk a középkori gótikus Szent Péter templomot és benne a mellékoltárt, ahol **Loyolai Szent Ignác** társaival a szerzetesi fogadalmat letette. A rendet a pápa 1540-ben hagyta jóvá.

Ez a fogadalom nagy jelentőségű volt az egész egyház életében. Szent Ignácnak egyik alapgondolata volt a *sentire cum Ecclesia* = **együttérezni az Egyházzal**, és a rend tagjai egy olyan fogadalmat is letettek, ami csak a rendre jellemző: hogy a pápa rendelkezésére bocsátják magukat, odamennek, ahová a pápa küldi őket.

Ahol a kedves Olvasó egyházzelennel megnyilatkozással találkozik, ott legelőször a jezsuitákat szidják és gyalázzák. Az egyház ellenségei nem mondják ki, de ez a fogadalom a gyűlölet forrása. A gonosz szellem tudja, milyen hatalmas erőt jelent a feltétlen engedelmesség.

Ezért azokat támadja, akik ezzel a szellemiséggel az egyház élvonalában küzdenek a gonoszság mesterkedései ellen.

A támadásoknak van másik oka is. Loyolai Szent Ignác felnőtt korában végezte el az egyetemet. Úgy látta ugyanis, hogy csak megfelelő tudás birtokában tudja Isten ügyét jól szolgálni. Azt kívánta, hogy a rend tagjai is a lehető legmagasabb képzésben részesüljenek. Ez ma is így van.

E két dolog: az egyház ügyének előmozdítása és a legmagasabb szintű tudás volt az oka annak, hogy a jezsuiták mindenütt szívesen látott rend voltak, ahol az Isten ügyét igazán elő akarták mozdítani, illetve, ahol az egyházat támadták, először őket támadták.

A rend a reformáció idején jelent meg, és megjelenése gondviselészerű volt. Magyarország a mohácsi vész után szinte teljesen protestáns lett. A jezsuiták tevékenysége következtében tért vissza a katolikus egyházba.

Hogy a témánál maradjak, rögtön egy olyan jezsuitára mutatok rá, akinek oroszlánrésze volt abban, hogy a katolikus egyház újra megerősödött. Ez pedig **Pázmány Péter bíboros, esztergomi érsek**. Ő Nagyváradon református családban született, s Kolozsváron, a jezsuitáknál tanult. 13 éves korában tért át a katolikus vallásra. Később belépett a jezsuita rendbe. Rómában tanult, majd Grazban volt főiskolai tanár. Onnan nevezte ki a Szentszék esztergomi érseknek. Ő feladatának tartotta, hogy a ka-

tolikus egyházat újjáépítse, s célját el is érte.

A jezsuiták merészek voltak, behatoltak a török által megszállt Magyarországra is. Egyházmegyénk területén is a török alatt működtek jezsuiták. **Gyöngyösön**, a Szent Bertalan templom mellett volt az iskolájuk, ami olyan híres volt, hogy a királyi Magyarországról is jöttek ifjak hozzájuk tanulni. 1606-ban, amikor Bocskai - erdélyi fejedelem - egy sikeres hadjáratral lerohanta a Felvidéket, a gyöngyösi jezsuitákat szekérre rakatta, és kitette az országból. Száműzetésük nem sokáig tartott. A jezsuiták visszajöttek Gyöngyösre, és ott maradtak egészen addig, amíg a rend működését királyi rendelet be nem tiltotta, 1677-ig.

Pécsett is volt a török alatt egy jezsuita gimnázium, és ott is tevékenykedtek jezsuiták. Egyházhűségük és tudásuk miatt azonban a magyar katolikus lakosság a török hatóságokkal kitiltotta őket a városból.

Mikor ugyanis XIII. Gergely pápa a mostani naptárrendszert bevezette, a jezsuiták is kihírdették az új időszámítást. Ez abból állt, hogy 1582. október 4-e után október 15-ét kellett írni. Ezzel az intézkedéssel kiküszöbölték a Juliánusz naptár hibáját, amely a valóságtól már 11 nappal eltért. Az egyszerű hívek nem értették, s felháborodtak az intézkedésen. A maradiság és butaság győzött, a buta hívek még az idegen hatalmat is igénybe vették képzett papjaik ellen, s a törökökkel üzettkék ki a városból a jezsuitákat...

Másik érdekesség, ami a jezsuiták megbecsülését mutatja, hogy Bethlen Gábor, a legnagyobb erdélyi fejedelem - református létére - behívta Erdélybe a jezsuitákat, hogy ott tevékenykedjenek. Tanítási, nevelési módszereiket tartotta nagyra, ezért Kolozsvárott, Kolozsmónostoron, Tövisen engedélyezte nekik a tanítást. Meg kell azonban említeni, hogy a reformátusok erőszakoskodása miatt a katolikusok szabadsága csak papíron létezett.

A török kiűzése után a jezsuita rend virágzásnak indult. Hatalmas gimnáziumaik voltak mindenfelé az országban. Volt gimnáziumuk *Egerben* is. A mai Dobó gimnázium falán ma is nagy betűkkel hirdeti a felirat, hogy ez jezsuita gimnázium volt. (Hirdetheti, de kevesen értik, mert latinul van.)

Amikor a rend működését (1773) betiltották, a gimnáziumot a ciszterciek vették át, amely ma is működik. A XIX. században újra megkapták a működési jogot, és nagy hatással tevékenykedtek egészen 1950-ig.

Nem célja ennek a cikknek, hogy tudományos alapossággal tárja fel a jezsuiták magyarországi működését. Pusztán néhány jellemző tényrt kíván megjelelníteni, és azon keresztül bemutatni a rendet.

A végén álljon itt még egy mozzanat. A jezsuiták a két világháború között felépítették *Hűvösvölgyben a Manrézát*. Ez rendház és lelkigyakorlatos ház is volt egyben. A magyar katolikus élet felleg-

vára. Modern épületek együttese. Amikor 1950-ben a rendek működési engedélyét megvonták (így fejezte ezt ki a kommunista hatalom, valójában azonban a rend feloszlata volt), a Manrézába az ÁVO telepedett be. Olyan sikerrel, hogy a rendszerváltozáskor sem adták vissza. Adtak helyette valamit.

Még egy nagyon fontos tényre szeretném felhívni figyelmet. Arra, hogy az 1950-es feloszlata után néhány rendtag kivételével a jezsuiták sorra börtönbe kerültek. Tilos volt ugyanis az ifjúsággal foglalkozni, őket hitoktatásban részesíteni. A jezsuiták pedig - mintha mi sem történt volna - továbbra is foglalkoztak az ifjúsággal azzal a lelkiülettel, amivel Szent Péter a főtanács tilalma ellenére prédikált a templom udvarán levő tömegnek a feltámadt Jézusról: „*Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek!*”

Ők is így tettek. Úgy érezték, Jézustól küldetésük van a hit hirdetésére, és ezért semmi állami rendelkezés nem akadályozhatja meg őket ebben. Az ÁVO pedig figyelte, lefogta, börtönbe vetette őket. Ők letöltötték a börtönbüntetést, kijöttek a börtönből, és tanítottak tovább. Mert inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek.

Tudja-e, becsüli-e, vagy elítéli ezeket a katolikus hősöket a magyar társadalom? És a magyar egyház? Tudja-e, mennyi hőse van? Névtelen hőse!

Czakó István ny. kanonok

SZENT GELLÉRT

(980 körül - 1046. szeptember 24.)

„Hogyan is beszélhetnénk a király tetszése ellenére? Megharagszik, indulatba jön, s mi mégis beszéljünk? Inkább színlelik a jókedvet, s vele együtt akár kacagnak, mintsem hogy ki mernék mondani Isten hathatós igéjét. Ezt pedig azért teszik, hogy se rokonaik el ne veszítsék a nekik adott hivatalokat, se őtőlük el ne vegyék a polgárvárt. Mikor pedig valaki emberi tekintetek, avagy földi dolgokhoz való ragaszkodás miatt fél a halandó embertől, és ilyennemű dolgok miatt kíván tetszeni annak, aki ma van, másnap reggel pedig már nyoma sincs a földön, akkor, úgy látszik, semmiben sem különbözik azoktól, akik a babiloni király bálványszobrát imádták.”

(részlet Szent Gellért művéből)

Budapesten, az Erzsébet-híddal szemben, a régi Kelenhegy szikláinak között áll az első magyar vértanúnak, Szent Gellértnek hatalmas bronzszobra. A szobor magasra emelt jobbujában a szent keresztet tartja a magyarok városa fölé, hirdetvén ezzel, hogy a nemzet a kereszt jegyében született, és annak védelme alatt áll.

Szent Gellért életének eseményeit két legenda őrizte meg, melyek jóval halála után íródtak.

Itália egyik legjelentősebb városában, Velencében született, köztiszteltnek örvendő patriciuscsalád gyermekeként. Szülei a György nevet adták neki. Édesapja kalmár volt.

5 éves korában súlyosan megbetegedett, ezért szülei a bencések Szent

György tiszteletére alapított monostorába vitték, és felajánlották a lovagszentnek. Megígérték, ha a kis György felépül, ő is felölti a szerzetesi csuhát. A kisfiú egészsége helyreállt, és a szerzetesek iskolájában tehetségével hamar kivívta tanárai megbecsülését.

15 éves volt, mikor édesapja a Szentföldre zarándokolt és ott meghalt. György ekkor édesapja emlékére a Gellért nevet vette fel. Hamarosan édesanyját is elvesztette.

25 éves korára Gellért mintaszerű szerzetessé vált tudományban, imádságban, önmegtagadásban és munkában egyaránt. Társai az apáti tisztséggel bízták meg. Akárcsak édesapjának, Gellértnek is élete nagy álma

volt, hogy a Szentföldön végigvándoroljon a Megváltó nyomdokain. Ezért 3 év múlva lemondott apáti tisztségéről, és hajóra szállt. Velencéből először Zára kikötőjébe akart hajózni, egy vihar miatt azonban Isztria partvidékén kötöttek ki. A kényszerű várakozás során a Szent András kolostorban találkozott Razin pannonthalmi apáttal, aki Rómából hazafelé tartva rábeszélte, hogy kísérje el őt, és látogassa meg a magyarok istenfő királyát, Istvánt.

A legenda szerint 1015 júliusában (más vélemények szerint viszont csak 1020 után) érkezett meg Pécsre Mór püspökhöz, akivel István királyhoz ment Székesfehérvárra. Nagyboldogasszony napján, augusztus 15-én a király a főurak kíséretében a hatalmas fatemplomba vonult, hogy Szűz Mária mennybemenetelét megünnepelje. Ezen az ünnepen egy számukra ismeretlen pap lépett a szószékre - Gellért.

A szónoklat után - a legenda szerint - Gellért lelkében elragadtatva egy hegyet pillantott meg, melynek szikláin közt holtan látta önmagát - összetört tagokkal - véresen feküdni. Megértette az Úr üzenetét: nem a Szentföldre kell mennie, hanem itt kell maradnia, mert itt fogja elnyerni a legnagyobb mennyei ajándékot: a vértanúság koronáját.

Istvánnak nagyon tetszett a szó-

Szent Gellért

noklat, ezért az ünnep elmúltával Gellértet a palotában tartatta, és fiának, Imre hercegnek a nevelését bízta rá. 1023-ban Bakonybélbe ment, ahol remeteként bőjtölt, imádkozott és dolgozott.

1028-ban - miután István király hadai Ajtony vezért a Maros vidékén legyőzték - sor kerülhetett a kilencedik egyházmegye szervezésére, és István Gelléltre bízta a püspökség, valamint a káptalan, a káptalani iskola és a papi utánpótlás megszervezését. Ennek Gellért és társai becsülettel eleget tettek, és a csanádi iskola

híre gyorsan terjedt.

A keresztény és európai értékrendnek a védelmében került szembe Aba Sámuellel, aki uralkodói tetteivel nem követte az 1038-ban sírba szállt Szent István példáját. Az 1044-es év tavaszán Aba Sámuel Csanádon tartózkodott, és 50 ellene szervezkedő főurat kivégeztetett. Az április 22-i, húsvétra tervezett koronázást Gellért megtagadta, s félelmetes, prófétai szavaiban megjósolta a király halálát, a pogánylázadást és saját vértanúságát. Gellért ezzel megnyitotta a magyar püspökök azon sorát, akik

a hatalommal is szembeszállva védelmezik az igaz értékeket.

Péter király uralma ellen 1046-ban a Tiszántúlon lázadás tört ki, amelyhez a pogányság visszaállítását követelők a békési Vata vezetésével csatlakoztak. Gellért püspöktársaival az ősz első napjainak egyikén Székesfehérvárról Budára igyekezett. A Buda felé tartó püspököket egy lázadó pogány csapat elfogta a pesti révhez közel, s egy kivételével megölték őket. Gellértet taligára tették, és a Kelenhegyről (a mai Gellért-hegy) letaszították.

„A Duna mellett nagy sok nép vevé körül, és hagyínálni kezdék kövel. Ő kedég szent keresztnek jegyét hányja vala eleikben és egyik sem találja vala. Annak utána ragadák mind szekereztül, és egy nagy hegyről aláereszték, kinek Kelenföldre neve. De mikoron még es élne, gerelyekkel átalverék őtet, és egy nagy kövön az Duna szélén eltörék fejét, és azonképpen mártiromságnak koronáját vevé. Az mely kövön kedég kiontották vala agya velejét, hét esztendő semmi árvíz el nem moshatta vérét, míg felgyűjteték az jámbor egyházi népektül.”

Az első magyar vértanú holttestét a pesti oldal Boldogságos Szűz templomában temették el először, majd Csanádra vitték. Sírja körül egyre több csoda, rendkívüli gyógyulás történt. A hagyomány szerint ezen a helyen a sebek begyógyultak, a törött csontok helyükre illeszkedtek

A spontán módon kialakult népi kultuszt követte a hivatalos szentté

avatás 1083. július 26-án, Szent László király kérelmére.

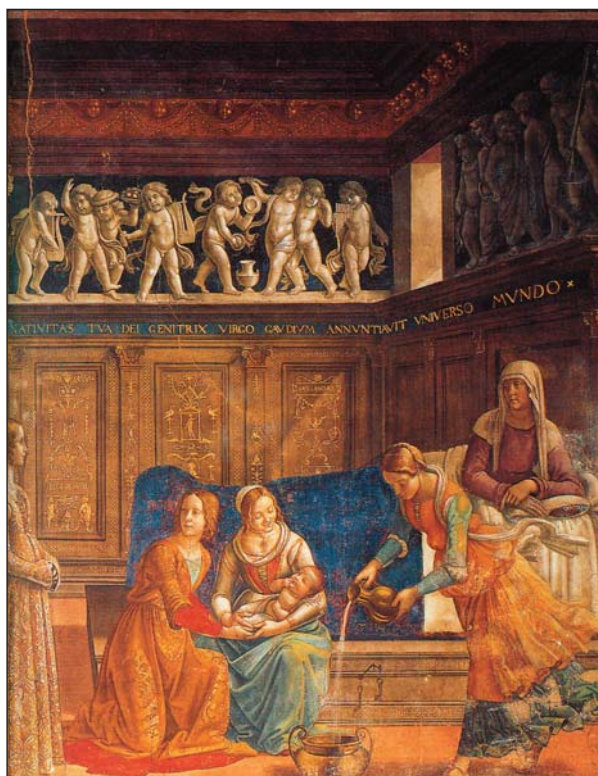
Engedje az Úristen, hogy Szent Gellért közbenjárására nemzetünk minden - ma is sajgó - sebei gyógyulást nyerjenek, töredezett nemzetünk részei helyükre illeszkedjenek.

*Kalóczkai Gábor
rudabányai plébános*

KISBOLDOGASSZONY – SZŰZ MÁRIA SZÜLETÉSE

*“Istennek szemével több vagy, mint a vén föld,
ez a neked készült színes tarka bölcső.”*

Názáretben, a Szent Anna tiszteletére épített bazilika felszentelésének időpontja, egyben Mária születésének időpontja: szeptember 8-a. Mária születését a csodálatosan szép napfelkeltéhez, a hajnal pirkadásához hasonlítják. Az Ő születése jelzi a felkelő napot, Krisztust! Ő a teremtés remeke, neki az isteni akarat adott küldetést, hogy **“ISTEN ANYJA LEGYEN!”**

Szűz Mária születése

Mária születéséről az evangélium nem tesz említést. A hagyomány szerint Krisztus előtt 16-ban, vagy 17-ben született Jeruzsálemben, a Dávid nemzetségéből származó Joakimtól és a Lévi törzséhez tartozó Annától.

A zsidó családokban nagy szegénység, megaláztatás várt azokra az asszonyokra, akik nem tudtak gyermeket szülni. Anna és Joakim egy gyermekről álmodoztak. Kíartó vezekléseik, imáik, könyörgéseik által nyerték el a kegyelmet, s Isten meghallgatta őket. Anna idős korában szülte Máriát, az Isten anyját.

A hagyomány szerint Mária születésénél ott volt Gábiel arkangyal, és ő ringatta a bölcsőt.

“Gábiel arkangyal leszállt a földre, mint piros hajnal, mennyei fényben.

Veri a citerát, zengi a szép fohászt, ezzel vigasztalja dicsőült Szent Annát.”

Az örömnépzen gyönyörű zene és angyalok éneke hallatszott. Angyal jött és mondta: „Mária születése napját ünneplik az égiek, ti is ünnepeljétek!”

Valóban örömnépzen Mária születése, aki öröktől fogva Isten anyjának választatott. Keresztények segítségé, szomorúak vigasztalója, bűnösök oltalma, mindannyiunk égi Édesanyja.

Joakim és Anna fogadalmat tettek, ha gyermekük lesz, a templomban fogják neveltetni. Ezt be is tartották. Hálából Isten ajándékát Isten szolgálatára ajánlották fel. Talán érezték, tudták, hogy leányuk nemcsak életük nagy ajándéka, boldogsága, hanem egyben Isten kiválasztottja.

Az édesanya odaadó szeretettel készítette fel gyermekét a templomi neveltetésre. Intelmeivel Isten és nevelőinek szeretetére tanította.

Kereszténységünk felvételekor Máriát a szentek Legelsőjének hirdette ki az Egyház. A XI. században hazánkban Mária születését már ünnepték és Kisasszonynak tisztelték, aki áteredő bűn nélkül született.

A mohamedánok szent könyve, a Korán is ír Mária életének legfontosabb eseményeiről. Olvashatjuk benne Anna imáját is:

“Ó Uram, fogadom, hogy neked adom azt, aki méhemben van. Ő szabad lesz a világtól, és a Tiéd lesz. Fogadd el tőlem ezt az ajándékot, mert Te mindenkit meghallgatsz, és mindenkit szeretsz!”

Anna fogadalma beteljesült, de nem úgy, ahogy remélte. Fiúgyermek helyett leánygyermek született, akinek a Mária nevet adta. A Szíriában talált kőtáblácskákon olvasható “Mrym” név a Mária megfelelője. Jelentése: *magasztos, kiváló, méltóságteljes.*

Szeptember 8-a nemcsak Mária születésének emléknapja. Az egyetemes Egyházban ezen a napon ünneplik Mária nevét is.

Áldottak legyenek a Te szent szüleid, Joakim és Anna, akikről szeplő nélkül fogantattál és születél, legtisztább Szűz Mária!

Sántháné Rudolf Ilona

Én és a rózsafűzér

Ötéves voltam, a mikor otthonunkban esténként édesanyámmal és két testvéremmel letérdepelve imádkoztuk a rózsafűzért a Szűzanya szobra előtt édesapánkért, akit a frontra vezényelték. A háborúról, annak borzalmairól fogalmunk sem volt, de a naponkénti imádság megoltalmazott bennünket több esetben a biztos haláltól. Emlékszem arra, hogy ima közben – felnézve a Szűzanyára –, öszszeszorult a torkom, sírás kerülgetett, miközben megszűntek félelmeim, szorongásaim.

Tízéves koromig minden este együtt imádkoztunk, és ez tovább is folytatódott, amikor keresztanyámékhoz elkerültem Miskolcra. Szentolvasóm nem volt, csak az ujjaimon végeztem az imádságot, ami eleinte unalmasnak tűnt. A titkokról pedig - ahogy növeked-

Rózsafűzér Királynője

tem - egyre gyarapodtak ismereteim, mert hittanórákon megismertem Jézus életét. Ettől kezdve a titkokat lelki szemeimmel láttam.

Fiatal koromban az *Örvendetes* és a *Dicsőséges szentolvasót* imádkoztam, mert a *Fájdalmas szentolvasó* titkait csak 30 éves koromban tudtam feldolgozni lelkileg. A II. János Pál pápa által bevezetésre került *Világosságos rózsafüzért* nagy örömmel fogadtam, és csütörtöki napokon ezt imádkozom.

Huszonöt évvel ezelőtt kezdtem el imádkozni a napi szentolvasó mellett a *Szent Sebek rózsafüzérét*, melyet a bűnösök megtéréséért ajánlok fel, és amikor csak lehet, délután három órakor az *Irgalmasság rózsafüzért* imádkozom.

Nagyon szeretem az esti és az éjszakai csöndet, amikor minden zavaró körülményt kizárva végezhetem a szentolvasó elmélkedéseit. Életem középső szakaszában ez nem volt így. Hiába volt szentolvasóm, a munka, a család és a pénzszerzés gondjai miatt csak ritkán imádkoztam. Így aztán nem csoda, hogy életem kudarcait nehezen viseltem, és már az összeroppanás szélén álltam. Ilyenkor sietve mentem édesanyámhoz, aki már súlyos beteg volt. Sírva panaszkodtam, és osztottam meg vele bánatomat. Ekkor anyám mosolyogva a párnája alá nyúlt, kedvesen felém nyújtva a vigasztaló szentolvasót: „Segíts nekem imádkozni!”

Egyre gyakoribb volt ismét a közös ima, mely átsegített életem útvesztőin.

A nyolcvanas évek közepén Szekszárdon lettem a Rózsafüzér társulat tagja, és azóta is tag vagyok. Ebben a városban 1992-től vezetem a Mária Légiót 2000-ig. Ez a két dolog teljesen meghatározta imaéletemet. Hazatérve Kazincbarcikára, 2002 óta beteglátogatóként imádkozom a szentolvasót a kórházban, vagy otthonaikban a betegekkel, mert tudom, Mária biztos menedékünk küzdelmekben.

Sokan nem tudják - még a hívők sem - hogy a négy hagyományos szentolvasó mellett számos más szentolvasó létezik. 2004-ben jelent meg Jánossy Gábor szerkesztésében a *Rózsafüzér imakönyv*, mely 54-féle, az egyház által jóváhagyott szentolvasót ismertet.

A világ megváltásában elérkezett Mária kora, amelyben a Szűzanya bűnbánatra és imádságra buzdít bennünket. 1917. október 13-án a *Rózsafüzér Királynőjeként* jelent meg Fatimában. A Szűzanya számára tehát a legkedvesebb ima a rózsafüzér imádság.

Édesanyám e szavakkal búcsúzott tőlem: „Amikor kezedbe veszed a rózsafüzéredet, a Szűzanya kezeit fogod meg. Ne szavakkal, hanem szívből imádkozz, és soha nem maradsz meghallgatás nélkül.” Erre buzdítok én is minden kedves olvasót.

Mizsei Sándorné

Mindenszentek – halottak napja

A szentek Isten kiválasztottai, ők azok a megdicsőült lelkek, akik földi életükkel, tanúságtételükkel vagy vértanúságukkal kiérdemelték Isten különleges kegyelmét. Ők az üdvözült lelkek, akik e világi cselekedeteikkel elnyerték a mennyei boldogságot, hogy színről-színre láthatják a mennyei Atyát, magasztalják és dicsőítik Őt örökkön-örökké.

A szentek az emberek szószólói Isten

előtt, mivel jól ismerik a halandó ember esendőségét, nem szűnnek meg imádkozni és könyörögni értünk – az Úr bocsánatát kérve – elkövetett bűneinkért.

Kéréseinket Isten elé terjesztik és közbenjárnak, hogy imáink meghallgatásra találjanak. Sokan vannak, akiket név szerint említ és ismer az Egyház, akikhez bizalommal és közvetlenül imádkozhatunk segítségüket kérve.

Isten megdicsőült seregében azonban sokkal többen vannak olyan üdvözült lelkek, akiknek a nevét csak a mennyei Atya ismeri. Egyházunk azonban minden egyes lélekről szeretne megemlékezni, nemcsak azokról, akiknek nevét és üdvtörténetét ismerjük. Ezért szentel minden évben egy napot Isten összes szentjeinek: a **Mindenszentek napját**.

Megünneplésének eredete a VII. századra tehető. A római császár ekkor ajándékozta IV. Bonifác pápának az időszámítás előtt az összes római isten számára épített Panthenont. A pogány istenek számára épített sokfülkés szentélyt a pápa keresztény templommá alakította át, és a Szent Szűz, valamint a vértanúk tiszteltére szentelte fel. Az ünnepet az egész katolikus Egyház számára a IX. században Sixtus pápa tette kötelezővé. **Mindenszentek napját mi november 1-én ünnepeljük.**

A rá következő napon, november 2-án halottainkra emlékezünk. E két dátum a közfelfogásban lassan összemosódik. Ezen a napon gyertyákat gyűjtünk elhunyt szeretteink sírján, és virágokkal díszítjük azokat. E napon még azok is imádkoznak halottaikért, akik más alkalommal ezt nem teszik. Pedig Isten előtt kedves a holtak lelkéért engesztelésül felajánlott imádság. Hisszük, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért elmondott imát számontartja és „jóváírja” Isten, és minden engesztelő könnyörgés szeretteink büntetését rövidíti. Ha megtisztult lélekkel - szívünkben bűnbánattal - szentáldozáshoz járulunk e napon, teljes búcsút nyerünk, amit halottainkra átruházhatunk.

A halottak napja - de az egész hónap is - az elmúlásra emlékeztet minket. Fáradtan jár a nap az ég horizontján, erőtellenül süt, de legtöbbször vastag felhők gomolyognak az égen. Melankólikus szürkesség üli meg a tájat. A természet is „meghal” egy kicsit. Ember, állat, növény pihenni tér. Halottaink sírján a virágok a föld utolsó ajándékai az évben, melyek még szabad ég alatt termettek. Szomorú emlékezéssel gyűjtjük meg a gyertyákat, amelyeknek lángocskáai az „örök világosságot” jelképezik.

Egyházunkban ez az ünnep az áhitatos elcsendesülésé. Azt üzenik nekünk a sírhantok, hogy „*porból vagy és porrá leszel*”. Minden élő - aki született - meghal, mert Isten így alkotta az élővilágot. Lelkünknek azonban halhatatlanságot ajándékozott, és földi életünk végén - a test halála után - a Teremtő végső számadásra hív, és érdemei szerint ítéli meg a lelkeket: befogadja az égi közösségbe, vagy a tisztító tűzben való vezeklésre ítéli. Ezt a vezeklési időt rövidítheti meg az élők imádsága és a szentek közbenjárása.

Megvan tehát a reményünk, hogy látni fogjuk Istent az öröklétben, magasztalhatjuk és imádkozhatjuk Őt a megdicsőült lelkek társaságában.

Pál apostol írja a Tesszaloniki híveknek: „*Az elhunytak sorsáról nem akarunk tájékoztatlanságban hagyni benneteket, testvérek, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincs reményük. Ha Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és feltámadt, akkor Isten vele együtt feltámasztja azokat is, akik Jézusban hunytak el.*”

Antónyi Lászlóné

Üresen maradt helyek

A halál kapuja az Öröklét nyitánya.

Hisszük és valljuk mi, mindannyian, keresztények. De ugyanakkor emberi lényünkben adódóan szívét marcangoló fájdalom érzésével állunk szeretteink mellett, amikor ők már elérkeztek ehhez az állomáshoz. Amikor már csak szemléljük a felénk nem irányítható tekintetet, a szorosra zárt ajkakát, s a mozdulatlanságra kényszerült, összekulcsolt kezeket.

Ha egy láncszem elvész az elszakadt láncból, az megrövidül. A család köre is szűkebb, ha az örök életben megjelenik a hazahívott. S a közösségekben is üresen marad az eltávozott helye.

Így történt 2009. április 24-én, amikor éjszakai álmát már nem válthatta ébredésre **Tuza Lajosné**, a Bánhorváti Egyházközség szilárd, hűséges tagja. Ő az ezredfordulóig csaknem negyed századon át harangozóként volt munkatársa a mindenkori plébánosnak. Egyben pontos pénzkézelője, anyakönyvvezetője és adminisztrátora, valamint a templomot méltó módon rendben tartó sekrestyése.

Ő Krisztus-követő, sokrétű munkása volt az egyházközségnek. Korral is járó elfáradása, betegeskedése miatt átadta ugyan szolgálatát, de utolsó lépésig sem maradt tétlen, élete végéig szolgálta a közösséget tevékenységével.

Elsőként jelentkezett a 12 évvel ezelőtt megalakult Karitászcsoportba, ahol mindvégig hűségesen, fáradhatatlanul helytállt. Beteglátogatásairól - egyre súlyosbodó betegsége ellenére - sem mondott le. Mindig részt vett a karácsonyi, húsvéti szeretet-csomagok kihordásában is. Közösségi rendezvényeinken nem látványos, de az eredményességet biztosító igen fontos háttérmunkát végzett.

Elindult egyéni zárandokként - betegesen is - a búcsújáró helyekre. Áldozatkész önzetlenséggel vállalt vezekléseinek célját, benső szándékait csak Isten ismerhette teljesen.

Ő valóban úgy dolgozott, mintha örökké élne itt a földön, de úgy imádkozott, mintha percekben belül meghalna...

Majd meghalt. A földi életnek, a földi életben. De reményünk szerint belépett az Öröklét kapuján, hiszen mindvégig készen állott erre az útra, s csatlakozott a mennyei seregek Istent örökké dicsőítő közösségéhez. Oda, ahol földi életében elkezdett imáját folytathatja az itt maradtokért.

Kedves volt Harangozó Néni, Manyi Néni, Mariska, Marika, Tuzáné, Manyi...! Valamikor az általad működtetett **harang szavával** tudattad a „hazahívott” ember távozását. Most én - közösségünk nevében - a **Harangszóban** tet-

tem közzé a hazaköltözésed. Mi, az itt maradtok, imádságos szeretettel kérjük gondviselő Istenünket, hogy jutalmazzon meg Téged - e földi göröngyös utat végigjárt - mindvégig hűséges szolgálját kitartásodért ott, az Örök Hazában.

A halál kapuja az Öröklét nyitánya.

Hamarosan követte őt ezen az úton veje, **Varga Albert**, egyházközségünk világi elnöke. Gondolta volna-e ő, vagy bárki családtagjaik közül, akár a résztvevő, gyászban együtt érző, temetésen jelenlévők közül valaki is, hogy pontosan egy hónap múlva hozzátartozó lesz, aki követni fogja? Ezeket a tényeket csakis egy keresztény ember erősen Istenbe vetett hitével lehet belenyugvasal elfogadni.

Varga Albert több választási ciklusban nyerte el a Bánhorváti Egyházközség képviselő-testületének jelölése alapján a világi elnöki címet. Lelkiismeretes, az egyház érdekeit szolgáló fáradhatatlan tevékenységével töltötte be feladatkörét. Ügyintézkések célba érése

érdekében gyakran személyesen kopogtatott az illetékeseknél. Nem szóbeli irányítással, hanem példamutató gyakorlati munkával segítette a templom, a temető, a plébánia épületének karbantartását. Tevékenységében állandó kapcsolatban volt a mindenkori plébánossal és a testület tagjaival. Az utóbbi évek súlyos betegsége sem vonta ki e munkából. Erejének utolsó lehetőségéig szolgálta a közösséget.

Hiányzik a vasárnapi szentmiséken elfoglalt helyéről, a perselyezési tevékenységből, vagyis közülünk, a katolikus közösségből.

Szentségekkel ellátva érkezett az Út végéhez, isteni Bíránk elé. Reményiségünk szerint ő is csatlakozhatott a mennyei seregek Istent dicsőítő kórusához.

Két hely lett üres a családjukban és az egyházközségünkben. De két lélekkel több esdeklük ott fõnn szeretteiért. Mi pedig - az itt maradtok - imáinkkal segítjük őket, hogy segíthessenek...

Szepsi Gyuláné

- A mennyországot a messzelátó és a felfedező útra indulók számúzhetik a csillagokból, de nem a lelkekből. *(Schütz Ankl)*
- Szeretet nélkül sivatag az ég is. A mennyországot is a szeretet teszi mennyországgá. *(Lamartin)*
- Mihelyt az ember egy lépést tett a középszerűn túl, elindult az Isten felé.
- Amikor bűneidet megbánod, akkor már szeretsz is. Szeretettel pedig mindent meg lehet váltani, mindent meg lehet menteni. Nemcsak az egész világot meg lehet venni, hanem a magunk és mások bűneit is meg lehet váltani.

(Dosztojevszkij)

Liliom és rózsa

*November hónapban két Árpád-házi szentet is ünnepelünk:
5-én Szent Imrét, 19-én pedig Szent Erzsébetet.*

Mindig megdöbbsz az a tény, hogy egy család - ráadásul királyi család - tíznél is több szentet és boldogot tud felmutatni. El kell gondolkoznom, vajon genetikusan hajlam működött közre ebben, vagy a korszellem? Vagy talán a nevelés volt ilyen hatással ezekre a királyi gyermekekre? Szent Imre is, Szent Erzsébet is mindössze 24 évet élt. Születésük és haláluk között kerekén 200 év telt el. Bár természetük, neveltetésük és sorsuk sokban különbözött, hasonlóvá tette őket mélyseges Isten-hítük, vonzódásuk a misztikumhoz és az aszkézishez.

Imre első királyunknak, Szent Istvánnak és Boldog Gizellának a fia, akit német nagybátyja, a később szintén szentté avatott Henrik császár nevére kereszteltek. (A magyar *Imre* név a német *Henrik* átvétele.) A királyi párnak több gyermeke is született, de a felnőtt kort egyedül Imre érte meg, aki feltehetően 1007-ben született, és az esztergomi királyi udvarban nőtt fel. A kis herceg első nevelői a szülei voltak, akik igyekeztek számára a leggondosabb nevelést biztosítani.

István szenvedélyesen szerette fiát, nevét nap nap után belefoglalta imáiba. Az Imre fiához intézett *“Intelmek”* bevezetőjében olvashatjuk e sorokat: *“Gyermekek*

Szent Imre herceg

vagy, sok nagy gazdagságoknak közötté élő kis cselédkém, ápolva és nevelve minden szép gyönyörűségekben, nem volt részed hadba indulásoknak semmiféle fáradaimaiban, és a különféle nemzetek támadásaiban, mikben én már majd egész életemet töltöttem.

Immár itt az idő, mikor neked is nem kell mindig lágy párnák között élned, melyek téged puhává és kényessé tesznek, mi is a férfiasság eltékozlása... De néha vessző és keménység adassék neked, hogy elmédet figyelmessé tegye azokra, melyeket neked meghagyok...”

Látjuk tehát, hogy István király milyen elvek szerint nevelte fiát: a szerető gondoskodás mellett a vesszőt, a szigort is fontosnak tartja.

Szintén István írja fiának az alábbi tanácsot: *“Mindenekelőtt meghagyom, javallom neked drága fiam, hogy ha a királyi koronát megbecsülni kívánod, az apostoli és katolikus hitet oly nagy szorgalommal és vigyázattal megtartsad, hogy mind a neked alávetetteknek példája légy...”*

Szent Imre legendáját az Érdy-kódexben olvashatjuk. Jámboreségével már gyermekkorában kitűnt. Királyi atyjával egyszer Szent Márton hegyére ment a bencés monostorba, ahol a szerzetesek illő tisztelettel fogadták őket.

Nagy változás állt be Imre herceg nevelésében, amikor 1015-ben Gellért, a későbbi szent bencés szerzetes Pannóniába érkezett, útban a Szentföldre. István király azonnal meglátta benne a kiváló nevelőt, és itt marasztalta Imre herceg nevelőjeként, Imre hét évig tanult kiváló mesterétől, és olyan ifjú vált belőle, akit szeretett az Isten, és tiszteltek az emberek. Igazi trónörökösre nevelődött.

Sík Sándor jellemzése szerint: “Szent Imre kétségtelenül erőteljes, férfias jelenség volt. Kétféle vér egyesült ereiben: apai és anyai öröksége kétféle, de édesestvér mindkettő. Mindkettő a hőieségnek, a hivatásnak, a heroizmusnak a hagyománya. Az apai vér, mely ereiben

csörgedezett, Árpád vére... Nem lehet kétséges, hogy az uralkodó, hadvezér, diplomata Szent István az ő trónusának várományosát is uralkodónak, diplomatának nevelte. A másik hagyományt az anyatejjel szívta magába: anyja, Gizella, maga a szent életű Boldog, a regensburgi udvar szent levegőjéből jön.”

Apja politikai terveinek engedve meg nősült, és életformájában nem vonta ki magát egy királyi herceg szokott életke-reteiből. De valószínű, hogy ezt a fajta világias életet csak rákényszerített teher-ként, engedelmességből viselte. Igazi haj-lamai azokhoz az aszkétikus lelkigyakor-latokhoz vonzották, amelyeket apja már kora gyermekségében “a fal hasadékan át” figyelt meg titokban: a két gyertya fénye mellett virrasztásaihoz, imáihoz és zoltármondásaihoz.

1031-ben az egész Európa által tisztelt magyar Árpád-házi király koronázásra készült, hogy egyetlen fia, Imre herceg trónutódlásával biztosítsa Magyarország jövőjét. Ekkor következett be az a tragédia, amely nemcsak Imre családját, de az egész országot megrázta.

Imre szenvedélyes vadász volt, és akkoriban a hercegek fő vadászterülete a bihari Igfon erdő volt. 1031. szeptember 2-án egy vadkan megsebesítette a herceget, aki belehalt sérüléseibe. Az idősödő király összeroppant a fájdalom súlya alatt.

Imre halála után feleségének vallomásából derült ki a titok, hogy utódokat akkor sem hagyott volna hátra, ha tovább él. A szerzetesi élethez illő tisztsági fogadalmát ugyanis a házasságban is fenn-tartotta. Tisztasága, engedelmissége, bátorsága, férfias hazafisága, hazaszere-tete, hitének gyakorlása ritka személyi-ségre utal.

Szent Erzsébet

Szent Erzsébet

200 évvel később, 1207-ben született **Erzsébet**, aki II. András király és meráni Gertrúd öt gyermeke sorában a középső helyet foglalta el. Sárospatakon látta meg a napvilágot, és Budán keresztelték meg nagy ünnepélyességgel. Mindössze 4 évet élt Magyarországon. Élete első négy évéről csak a legendás elemeket ismerjük: *“Mikoron esze kezdött növekedni, olly nagy malasztot ada neki az Úr Isten, hogy mindenek csodálkozásnak vala rajta. Mert láttýák vala, miképpen gyorsan fut, siet az szent egyházhoz, melly ájtatosan hall misét, melly nagy gondot visel az szegényekről”* - írja az Erdy-kódex.

Gyermekkoráról Puskely Máriánál az alábbiakat olvashatjuk:

A kor szokása szerint szülei igen korán döntöttek sorsáról. 1211-ben megjelent a királyi udvarban I. Hermann thüringiai örgróf leánykérő küldöttsége, Walther von Vargila lovag vezetésével. Az örgróf Hermann fia számára kérte meg Erzsébet királykisasszony kezét. A küldöttséget a királyi pár Pozsonyban fogadta. Több napos ünnepséget, lovagi tornákat rendeztek számukra.

A kis Erzsébet mit sem tudott az életét eldöntő beszélgetésekről. Megcsodálta a különleges ruhába öltözött lovagokat, akiknek beszédéből nem értett egy árva szót sem. Legszívesebben anyja vagy apja kezét fogta, amikor éppen őt is behívták, aztán az ő biztonságát sugárzó közelségükből méregette a rá-rámosolygó különös idegeneket.

Végül is létrejött a megegyezés, megkezdődtek az úti előkészületek. Gertrúd királyné királyi bőkezűséggel állította össze a kis Erzsébet útipoggyászát, férje és a kincstárnok pedig az alig ötéves menyasszony nászajándékát. Szolgák hada készítette, csomagolta az arany és ezüst serlegeket, kelyheket, diadémokat, fejdíszeket, koronákat, gyűrűket, nyakékeket, násfákat, a himzett, aransujtásos, gyöngyökkel kivarrt selyem- és brokátruhákat, a legfinomabb bőrből szabott kis cipellőket, prémeket, szőnyeget, asztalneműt, Erzsébet színezüstből készült kis fürdőkádját. A királyi pár mindehhez 1000 aranyat is mellékel az ígérettel, hogy a hozomány többi részét később utánuk küldik. Erzsébetet természetesen játszótársak, udvarhölgyek, dajkák, szolgák, nemes lovagok egész hada kísérte. A búcsúzás fájó volt. Erzsébet nem sokat értett az egész készülődésből. Csak akkor sírt fel, amikor anyja a szokottnál erősebben szorította magához és átadta von Vargila lovagnak.

Hermann örgróf és Zsófia Eisenachban fogadták a királyi gyermeket. Velük tartott az éppen kamaszkorba lépő Hermann, a vőlegény is. A két gyermek idegenkedve nézett egymásra. Erzsébet túl kicsi ahhoz, hogy

vadászni mehesse vele - gondolta Hermann. Vajon szeret-e ez a nagy fiú virágot szedni és pörgettyűt forgatni? - kérdezte magában Erzsébet. A riadt szemű kislányt Zsófia vette ölébe és anyás mozdulatokkal elringatta. Másnap indultak tovább Wartburgba, ahol megtartották az ünnepélyes eljegyzést.

A mindig hangos, vendéglárta udvarban az örgróf felesége, Wittelsbach Zsófia képviselte a vallásos hit szellemét, ugyanakkor következetes akarattal alakította fiai jövőjét. Az örgróf gyermekei és Erzsébet életét a játék és a tanulás töltötte ki. Hermann örgróf méltó nevelést akart biztosítani az élénk szellemű magyar királyleánynak. Erzsébet így bizonyára nemcsak írni, olvasni tanult meg, hanem megismerkedett a kor lírájával, az Európa sorsát irányító királyi, fejedelmi családok történetével. Bepillantást nyert a művészetbe, talán a latin nyelv elemeit is elsajátította. Vallásos neveléséről a magyar és német udvari papok, valamint a gyermekei nevelésére felügyelő Zsófia gondoskodott.

A feljegyzések szerint Erzsébet játékos gyermek volt. Hamar megtanult és igen szeretett lovagolni, szívesen vett részt mindenféle - akkoriban szokásos - társasjátékban. Kecsesen táncolt, kedves, meleg hangon énekelt. De értelme nyiladozásától kezdve szeretett imádkozni is, hosszabb-rövidebb ideig a templomban tartózkodni. Szerette játszótársait is bevezetni a homályos várkapolnába.

A vár körül mindig megjelenő kol-dusok szíves barátárra találtak a magyar kislányban. Zsófia is jó néven vette, hogy Erzsébet nagylelkűen adakozott, de szigorúan megróttá "illetlen" rohangálásai, szertelen jókedve, hangos kacagása miatt.

1213-ban iszonyú csapás érte a kislányt. Zsófia ugyan csak annyit közölt vele, hogy édesanyja meghalt, de a hét-

éves Erzsébet álmában véresen összekaszabolt anyját látta, aki könnyörögve kérte közbenjáró imáját, hogy megszabaduljon embertelen kínjaitól. Erzsébet zokogva, jajongva imádkozott anyjáért. Egy újabb álmom vigasztalta meg, amelyben szenvedésétől megszabadult anyja megköszönte imáit. Erzsébet csak jóval később tudta meg, mi történt a pilisi erdőben. Akkor már a gyilkosokért imádkozott összetört szívvel. De már most is megsokszorozta apró áldozatait, hosszabban imádkozott, szívesebben időzött a Megfeszített előtt. Ami még feltűnőbb volt: egyszerű ruhába akart öltözködni, jobban kereste a szegények társaságát.

Anyja tragikus halála után három évre, 1216-ban Erzsébet elvesztette vőlegényét, a 19. évébe lépő Hermannt is. A kilencéves magyar leány jövője hirtelen bizonytalanná vált. Erzsébetet Hermann számára kérték meg; most mit csináljanak vele? Hazaküldjék? De akkor vissza kellene származtatni a hozományt, amelyből már nem sok maradt. Itt maradjon? De minek? Kolostorba küldjék? De akkor hogyan számolnak el vele a magyar királynak?

Magyarország elszegényedett, anarchia dúlta. Erzsébet csak azt érezte, hogy körülötte fagyos lett a légkör, hogy akik eddig szerették, most ingerült szavakkal utasítják rendre. Nem mondta ki, de megsejtette, hogy az események összejátszása folytán felesleges, kényelmetlen lény lett a wartburgi várban.

A serdülőévek küszöbén egyedül Is-tenre számíthatott, és ezt jól tudta. Megsokszorozta imáit, szorongásai közepette a Keresztre-feszítettől kért erőt. Hallgataggá vált, és még feltűnőbb szeretettel kereste a szegények társaságát. Nem leereszkedett hozzájuk, hanem magát is szegénynek tartotta. Egy volt közülük, még ha díszesebb ruhát viselt is. Ez a lelkiület

készítette arra, hogy egy vasárnap, amikor az örgrófi család körében részt vett Eise-nachban a szentmisén, az Oltáriszentség előtt levegye fejéről a koronát. Nem akart arany fejéket viselni, amikor Megváltója töviskoronát hord.

Egy valaki csendes vonzalma vigasztalta csak, Lajosé, aki Hermann bátyja halála után az örgrófság örököse lett. Az Erzsébetnél hét évvel idősebb Lajosban lassan megérlelődött az elhatározás: nem engedi, hogy a magyar királyleányt hazaküldjék, de azt sem, hogy Erzsébet apáca legyen. Feleségül veszi.

A koraérett Erzsébetben viszonzásra talált Lajos mély vonzalma. Az együtt töltött gyermekévek szokása szerint továbbra is kedves bátyámnak és kedves húgomnak szólították egymást, de már szerelmesként tekintettek egymásra. Gyakran együtt jártak lovagolni - ilyenkor Erzsébet versenyt száguldott a lovagokkal -, az udvari összejöveteleken együtt táncoltak, úgy intézték mindig, hogy egymás mellé kerüljenek. Ha az örgróf távol volt, Erzsébet alig tudta türtőztetni türelmetlenségét. Egy gyermek és egy fiatal szerelmes öröme keveredett benne, amikor "bátyja" végre visszatért. A magyar királylány mindössze 14 éves volt, mikor Thüringiai Lajos felesége lett.

A vele ellenségesen érző német környezetben férje őszintén szerette és megvédte. Végre boldog időszak következett Erzsébet életében, mert szerető férje - látva Erzsébet nagy hitét - gyakran együtt imádkozott vele. Csak mikor észrevette, hogy felesége milyen szenvedéseknek teszi ki magát, akkor kérte, hogy legyen tekintettel egészségére és születendő gyermekeikre.

Erzsébet alig húsz éves, amikor hön szeretett férje egy rövid, de súlyos betegségben a Szentföldön meghal. Jóllehet,

öccse, Henrik fogadalmat tesz Lajos elutazása előtt, hogy óvja, védi majd feleségét és gyermekeit, mégis kiűzi Erzsébetet, de nemcsak a várból, hanem még Thüringiából is, a gyermekeitől elszakítva, élelem és minden megélhetési lehetőség nélkül. Így - hogy meg ne fagyjon -, Erzsébet egy disznóólban húzza meg magát éjjelre. Ekkor sem magát félti, hanem fia számára akarja biztosítani az édesapja hatalmát.

Rettenetes idők következnek, míg Magyarországon is hírért veszik, és Henriket nemcsak a magyarok, de a pápa és a császár is felelősségre vonják. Így kénytelen előbb kiadni a gyerekeket, sőt a legnagyobb fiút visszahelyezik jogaiba. Majd engedélyezik, hogy Erzsébet Marburgba költözzön, és kiadnak számára annyi vagyon, hogy elkezdheti a templom bővítését, és ispotályt építhet a templom mellé. A pápa engedélyezi, hogy Konrád - korábbi gyóntatója - is mellette legyen.

Erzsébet életével teljesen elégedett, hiszen mindent elért, amiért harcolt. Egyre jobban sanyargatja magát, elviselhetetlen terheket vállal magára a kórházban a szegények istápolásában. Csak úgy tudja elviselni az emberi szenvedéseket, hogy minden betegben Krisztust látja. Súlyosan megfázik, és négy napi szenvedés után **1231. november 19-én**, huszonnégy éves korában Marburgban **meghal**.

Jellemét a kor szelleme is formálta, de már születésétől benne volt egy bizonyos hajlam magva, amellyel mindent túrt, mindent elszenvedett, és legendája szerint könnyen, boldogan halt meg.

A "liliomos királyfi" és a rózsákkal ábrázolt királylány megindító sorsa, jellemük szépsége és érettsége, tiszta hite méltó példakép minden ma élő fiatal számára.

Hajagos Béláné

VISSZAPERGETETT ESEMÉNYKALAUZ

Keresztút a városban

Az idén harmadízben jártuk a keresztutat a város utcáin, terein, április 4-én, szombaton. Ragyogó napsütés volt.

Alig indultunk el a Szent Család templomtól, mikor az utca másik oldalán álló - a buszra várakozó idősebb - férfi levetette a sapkáját, meghajolt az elhaladó kereszt előtt, és keresztet vetett. Csodálatos érzés fogott el.

Jó volt látni, ahogy a hangszóróból hallatszósó éneke sorra nyíltak ki az ablakok. Jó volt látni a mosolygós, de a csodálkozó arcokat is. Sokan voltak az utcákon. Sokan integettek felénk mosolyogva, örömmel, értve, hogy mi történik. Néhány csodálkozó fiatal egymást kérdezte, hogy mi ez. Talán felkeltettük az érdeklődésüket, hogy utána kérdezzenek.

Jó volt tapasztalni, hogy az autósok megálltak, hogy átengedjenek az úton, a tereknél pedig szinte lépésben mentek, hogy az autó zajával ne zavarjanak meg bennünket.

Jó volt együtt lenni, együtt megvallani hitünket, megmutatni hovatartozásunkat.

Mihaleczku Józsefné

A szobrok csendje

Április 13-tól május 13-ig tartott **Angyalffy Ferencné fafaragóművész** kiállítása a Szent Család templomban, melyet Iváncsy Balázs plébános atya nyitott meg.

Angyalffy Ferencné - a szobrok alkotója - fába zsúfolta mondanivalóját a világnak. Készített belőle házi áldást, faragott tányérokat, órákat és a látható sok-sok szobrot, hogy a Szent Család templomban is kiállítsa műveit. Figyeljük meg a virágcsoportot, a faragott emberi tartásokat, az öröklétű könyvet a kézben, vagy a bányászlámpást vivő alakot... Művészi ábrázolásuk arra való, hogy boldoggá tegyen bennünket, a szemlélődő embert! Ez a látomás olyan, mint a tiszta égbolt; felemel, könnyeddé tesz. Kitisztítják gondolatainkat erre az időre, hogy aztán újra visszatérjenek a templomi csend áhítatához.

Zvadáné Farkas Erzsébet

Tűzoltónapi koncert

2009. május 9-én 19 órától nagy sikerű hangversenyt adott a Szent Család templomban a budapesti Központi Tűzoltózenekar. Izeltőt kaptunk Bach, Händel, Haydn és Charpentier műveiből. Az előadáson két évfordulóra is emlékeztünk: Händel 250, Haydn pedig 200 éve hunyt el. Szép és egyben érdekes darabokat hallhattunk. Ilyen volt többek között a Búcsú-szimfónia, melynek különlegessége, hogy a zenészek sorra befejezik a játékot, felállnak a zenekarból és elmennek. A végére már csak két hangszer marad.

Ezen az estén a közönség élményekkel gazdagodva térhetett haza.

Tanyi Bernadett

Tanévzáró szentmise

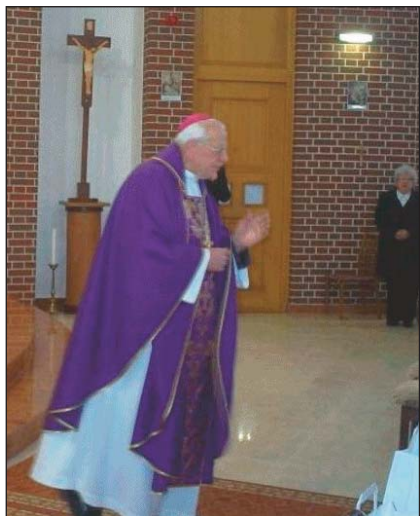
Lipcsák János káplán atya

Június 14-én hálaadó, tanévzáró szentmise volt a Szent Család templomban. Lipcsák János káplán atya ezt a szentmisét a diákokért és a pedagógusokért ajánlotta fel, hálaadásul az egész tanévben végzett munkájukért.

Mise végén az atya ajándékokat osztott ki azon gyermekek között, akik rendszeresen részt vettek az elmúlt tanévben a vasárnapi szentmiséken, és megköszönte a ministránsok, valamint az ifjúsági ének- és zenekar tevékenységét.

Végül elbúcsúztatta az ifjúsági kar gitárosát, **Tanyi Bernadettet**, aki július 1-től Kálban főállású kántori munkakört tölt be.

EGYHÁZMEGYEI KARITÁSZ TALÁLKOZÓ

2009. március 21-én egyházközségünk rendezte meg a Karitászcsoportok küldötteinek tavaszi találkozóját a Szent Család templomban. Mintegy 28 település 34 Karitászcsoportját a meghívottak 140 fővel képviselték.

A vendégek regisztrálását követően ünnepélyes szentmisén vettünk részt, melyet **Dr. Katona István püspök úr** mutatott be a koncelebráló vendég papok és a helybeli papság részvételével. Szentmise után püspök úr tanítását hallgattuk meg a Szentatya "Caritas deus es" enciklikájának magyarázatával.

Egy rövid agapét követően **Kármán János atya** a Váci Egyházmegyei Karitászigazgatója beszélt a keresztény lelkiségről, mely Istennel való jó kapcsolatunkat kell, hogy tükrözze. Ehhez kellenek a kegyelmi eszközök. Előadását gitárral kísért énekek tanításával tette még színesebbé. Ezután - nagybőjti idő lévén - egy szép keresztút végzésével emlékeztünk Urunk szenvedésére. Végül **Árvai Ferenc atya**, az Egri Egyházmegye új Karitászigazgatója beszélt a Karitászcsoportok jövőbeni feladatairól és az élelmiszergyűjtés eredményeiről. A gazdag program közös ebéddel ért véget.

Jó volt találkozni a sok ismerőssel, a sok lelkes, mosolygó, segíteni kész emberrel, akiket ugyanaz az őszinte szeretet vezérel. Köszönet **Balázs atyának** és **János atyának** a segítségért, és mindazoknak, akik pénzzel, süteménnyel, munkával és egyébekkel segítettek a rendezvény lebonyolításában. Köszönet az énekkarnak, hogy az ünnepi szentmisénket még szebbé tették énekükkel.

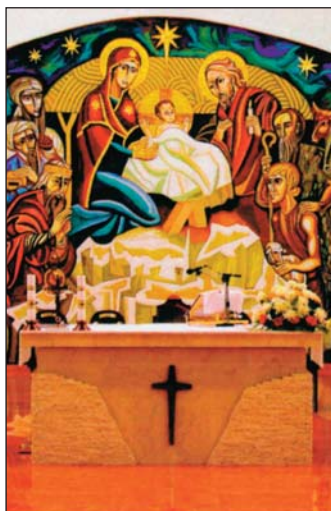
Begov Ferencné

ÉGŐ GYERTYALÁNG

Gyermeink iránti szeretet fáradhatatlanná tesz!

**A Szent Mónika Közösség Országos Találkozója
városunkban volt 2009. május 16-án**

**SZENT CSALÁD TEMPLOM
OLTÁRKÉP**

**ORSZÁGOS
SZENT MÓNIKA TALÁLKOZÓ**

**KAZINCBARCIKA
2009.**

Vácon, amikor egy évvel ezelőtt az országos találkozó színhelyeül egyházközösségünk Szent Mónika közösségének vezetője Kazincbarcikára invitálta a keresztény édesanyákat, édesapákat és nagyszülőket, igaz szeretetből tette azt. Annál is inkább, mert a Szent Család templom átadása után már helyet tudtunk biztosítani a találkozóknak. Olyan csodás templomot mutathattunk be az országban létező Szent Mónika csoportoknak, amely méltán alkalmas a zárandoklatok befogadására.

Elérkezett a várva várt idő. Ez a kis szeretetközösség már egy év óta készült erre a napra. A délelőtti nap ragyogása betöltötte a Szent Család templom fölötti „Isten hozta!” feliratot, amelyet zöld koszorú övezett. A templom köríve előtt kegytárgyas sátrak készüldtek, tudván, hogy itt ma nagyon sokan összegyűlnek. A bejárat mögötti asztalokon ajándékok várakoztak. A szervezők izgalommal készítették a Szent Mónika szeretet-csomagokat, amelyekben imák, énekek, kitűző, kereszt és olyan könyvjelző volt, amelyen a templom oltárképe látható. Hátoldalán ez volt olvasható: „Mit tehetünk mi, édesanyák, hogy gyermekeink ne veszítsék el hitüket, ... szüntelenül kell imádkozni és nem szabad belefáradni...” (Lk.18,1)

Az első vendégek fél nyolckor érkeztek, majd folyamatosan jöttek-jöttek egészen a szentmise kezdetéig, messzi tájakról - Kalocsától Törökszentmiklósig, Budapesttől Ózdig, Vácól Bajáig - de határainkon túlról is igyekeztek a hívek. Virágokkal, süteményekkel, pogácsákkal megpakolva érkeztek, amelyeket a szervezők köszönettel vettek át.

A pótszékeket is elfoglalták, s a helybéli hívek igyekeztek a vendégeket előnyben részesíteni. A zsúfolásig megtelt templom meghatottsággal töltötte el a szervezők szívét. Ilyen sok zárandokcsoportha csak titokban - ám felkészülten - számítottak, így hála Istennek, a szeretetlakomán is minden földi jó várta a találkozó résztvevőit.

Róna Gábor jezsuita atya - a Szent Mónika közösség országos vezetője és **Bartalné Veronka**, a Kalocsáról indult imaközösség első vezetője már előző este megérkeztek. **Juhászné Magdika** - a kazincbarcikai közösség vezetője fogadta őket. A találkozók szokásának megfelelően a szervezők kosárba gyűjtötték a földi kéréseket az ég felé, hogy azt az oltár elé helyezzék.

Dr. Ternyák Csaba érsek atya és kísérete pontban 11 órakor bevonulhatott a zúgó harangok, az orgona hangjai és a hívek éneklő sokasága között. **Iváncsy Balázs plébános úr** és Juhász Imréné, a Szent Mónika közösség kazincbarcikai csoportjának vezetője köszöntötte a vendégeket, az egybegyűlt híveket.

A szentmise megkezdődött. Az égő gyertya lángja lobogott az ég felé, ahol biztosan szintén több lett a fény - „*S zengőbb az angyalok dala: Ó, Üdvözlégy Mária!*”

A legszebb hónap nem véletlenül az édesanyák és a gyermekek hónapja, úgy is mondhatnánk, ezekben a napokban a szeretet megnyilvánuló ereje rejlik. A kazincbarcikai édesanyák, édesapák és nagyszülők azonban nemcsak ebben a hónapban, hanem az év minden szerdájának délutánján 5 órától imádkoznak a Szent Család templomban. Minden megszületett és meg nem született gyermekért, családokért száll az ima az ég felé. Az évenkénti országos találkozók pedig - ahová minden évben máshová zárandokol a csoport - egyetemes imák, sok-sok könny, kérés, fohász repül Szent Mónika és a Szűzanya felé, amely Isten szívét is biztosan meglágyítja. Így volt ez Kazincbarcikán is, ezen a szép májusi napon.

Szent Mónika Szent Ágoston püspök édesanyja volt. Hitének rendíthetlensége és szeretetének ereje akkor sem hagyta cserben, amikor Ágoston elhagyta őt és Istenét. Szüntelenül imádkozott, amiért Isten megjutalmazta. Szent Ágoston egyházunk egyik legnagyobb szentje lett. Szent Mónika így vált példaképpé minden keresztény édesanya számára. Végül az édesanya mondhatta fiának: „*Ahol én vagyok, ott vagy te is!*”

Zvadáné Farkas Erzsébet

ELSŐÁLDOZÁS

2009. május 24-én, Urunk mennybemenetelének ünnepén, a 9 órás diákmisén elsőáldozás volt a Szent Család templomban. Idén 13 gyermek járult először az Úr asztalához. A gyermekek szép versekkel tették emlékezetessé ezt a meghitt ünnepet. A zenét az ifjúsági ének- és zenekar szolgáltatta.

ÚJ ÉLETEM ÉLTET

Elsőáldozóink

Május 24-én - ők tizenhárman - részecsültek lelki étkezésben a Szent Család római katolikus templomban. Velük együtt sokan izgultunk, amikor az orgona zúgó hangjai mellett Iváncsy Balázs plébános úr előtt ünneplő ruhában az oltár elé bevonultak. A fehér virágokkal díszített templom virágfüzéreinek pompája is nyilvánvalóvá tette; ma itt nagy esemény történik.

Elcsendesült az orgona hangja, minden figyelem rájuk szegeződött, s plébános úr meghatottan köszöntötte őket.

„Az első lelki étkezés olyan ajándék, amely az örök boldogságba vezet. Ugye mindannyian szeretnénk jót tenni, olyan eredményeket elérni, amelyek földi életünkben is örömmel tölthetnek el, mint pl. szép házat, boldogságot, autót? Mindehhez azonban erőre van szükségünk, ami-

hez ha társul a lelki erő, életünkben megduplázódhat szeretet-igényünkkel erőnk is.

Jézus segítségével ellent tudunk mondani a rossznak. Ma a fehér szent ostyában Ő örökre hozzátok költözik. Tárjátok hát ki szíveiteket, fogadjátok Őt tiszta lélekkel. Új életetek éltesen örömben...

Az elsőáldozó gyermekek szülei köszönetet mondtak plébános úrnak, a hitoktatóknak, amiért gyermekeik új életének elindítását segítették. Isten áldása kísérfje őket.

Ezt követően a gyermekek egyenként adtak hálát Istennek, mondták el megható verseiket, a klarinét hangjaiban hálájukat, hogy új céljaikkal új életet találtak... Az örök üdvösség keresése, a vendégség elkezdődött. „Eljött a nap, amit várva várunk, szeress bennünket Jóbarátunk!” Az ünnepi szentmise keretében az elsőáldo-

zók átvették Isten tábora-hoz tartozó „bizonyítványukat”. Megerősödött hitükben ezzel írásos tanúságot is kaptak.

Jézus biztosan elégedetten, mosolyogva figyeli őket, hiszen annyira meghatóak ezek az ártatlan szívű gyermekek, akikkel mi is - könnyeinkkel küszködve - örömmel énekeltünk.

A kivonulás alatti ének hangjaira plébános úr előtt már sokkal könnyedebben lépkedtek, hiszen velük, bennük volt új életük éltető ereje.

Jézus Szíve, szeretlek én, segíts át az élet tengerén. Ha vihar kél fejem felett, legyen oltalmam szelíd szíved. Minden veszélyt elűz egy mosolyod, lelkem megnyugszik, ha Veled vagyok. Jézus Szíve, szeretlek én, segíts át az élet tengerén!

Zvadáné Farkas Erzsébet

Az ifjúsági ének- és zenekar néhány tagja

ÚRNAPJA

Június 14-én, a 10.30-as nagymisén a Szent Család templomban Úrnapiját ünnepeltünk. Az elmúlt évekhez hasonlóan, az idén is nagy lelkesedéssel készültünk az Úr Testének és Vérének megünneplésére. Gyűjtöttük a virágszirmokat, tervezgettük a sátrak feldíszítését. Vasárnap már korán reggel jöttek a lelkes férfiak és nők, hogy a sátrakat időben, és minél szebben feldíszítsék. Tudtuk, hogy az Eukarisztiában maga Jézus jön az általunk készített sátrakba.

Kicsit izgultunk, hogy lesz-e elég virág, de a hívek egyre csak hozták a szebbnél szebbeket. A Rózsafüzér társulat Mária sátra csupa fehér, a Karitász Jézus Szíve sátra csupa piros virágban pompázott. A Cursillo és az egyháztanács sátrát vegyes, színes virágok díszítették.

Jó dolog, hogy egy-egy vallási ünnep, egy-egy körmenet kapcsán megmutathatjuk magunkat a templom falain kívül is. Jó volt most is látni, hogy sokunknak fontos ez az ünnep. Megható látvány volt, ahogy a kis gyerekek szórták a virágszirmokat az Oltáriszentség előtt.

Köszönettel tartozunk a Polgárőr-ség tagjainak, akik az ünnepünkhöz méltó öltözetben őrizték a sátrakat azok elkészültétől a körmenet végéig.

Álmodozom. Jó lenne egyszer a város főutcáján végigvonulni az Oltáriszentséggel!

Mihaleczku Józsefné

ZARÁNDOKLAT VIZSOLYBAN

A KolomBusz Tours autóbuszával - a Binó házaspár szervezésében - 2009. június 23-án kora reggel Vizsolyba indultunk zarándokolni. A rossz időjárási viszonyokhoz képest nagyon jó hangulat volt az odavezető úton, amit köszönhattunk az újonnan felszentelt papnak is, Barkóczi István atyának, akinek lelket melengető áldását megkaptuk utunkra.

Vizsolyba érkezve harangszóval fogadott bennünket **Árvai Zoltán plébános**, egykori káplán atyánk. A szentmise után megcsodálhattuk a nyomdát és a vizsolyi bibliát. Agapé után indultunk tovább Monokra, ahol a Kosuth múzeumot kerestük fel, s ezt követően keresztúton vettünk részt.

Boldogkőváránál a várban lovagi tornabemutatót is láthattunk. Az isteni Gondviselésnek köszönhetően minden programunk a tervnek megfelelően alakult, amiért nagy hálával tartozunk Istennek, ugyanis özőnvízszerű esőben indultunk el, amit aztán egész nap szép, tiszta idő követett. Megköszönjük mindenkinek ezt a szép napot, s hálát adunk az Úrnak, hogy így együtt lehettünk, s a kirándulást széppé és emlékezetessé varázsolta.

Bata Imre

Cursillos évfordulók

Az idei pünkösdhétfőn nemcsak a “szokásos” egyházmegyei cursillos találkozóra, örömteli együttlétre gyűltünk össze Egerben a Minorita templomban, hanem azt is ünnepeltük, hogy 60 éves a Cursillo mozgalom, és 20 éve annak, hogy Magyarországon megtartották az első cursillót, ami egyházmegyéinkben 15 éve működik.

A templom megtelt. Sokan kicsit fáradtak voltak, mert előző nap, vagy előző éjszaka érkeztek haza a csíksomlyói zárandoklatról. Mégis eljöttek, mert együtt lenni jó. Fontos a közösség, az összetartozás.

A főcelebráns **Takács Alajos atya** volt, akinek a Cursillo létét köszönhetjük az egyházmegyében. Az egy szívvel zengett énekek és az egymás kezét fogva mondott Miatyánk betöltötték a hatalmas templomot. Összeszorított kézzel, úgy, hogy a tenyeremben érzem a mellettem állók szívének dobbanását. Igen, mindig így kellene élni, hogy érezzem a mellettem álló ember szívdobbanását, mert az életéhez egész létemmel van közöm.

Aztán a szentáldozás, amikor több száz ember szünni nem akaró sokasága vonul az oltár elé. Csodálatos és fel-emelő érzés.

A szentmise után rendezett sorokban, énekelve vonultunk a szeminárium épületébe ebédelni, majd ugyanígy a Kolping Házba. Igazi tanúságtétel. A Kolping Házban kiscsoportokban osztottuk meg élményeinket, gondolatainkat.

A búcsúzás mindig nehéz. Mindenkit szeretnék megölelni, pár szót szólni hozzá.

Szinte lehetetlen, mikor ennyien vagyunk. Legalább egy mosoly, egy integetés, mert indulnunk kell.

Egy kis Cursillo-történelem.

A Cursillo gyökerei az 1936 és 1939 között lejátszódott véres polgárháborút épphogy túlélte Spanyolországba, Mallorca szigetére nyúlnak vissza. A háború hatására morálisan szétzüllött ország lelki megújulásának elősegítésére az Egyház nagyszabású ifjúsági zárandoklatot szervezett Santiago de Compostelába, Szent Jakab sírjához. A zárandoklat vezetőinek rövid tanfolyamokat (ez a spanyol *cursillo* szó jelentése) szerveztek, amelyeket papok és világiak vezettek. A tanfolyamok egy hétig tartottak, és alapvető céljuk az volt, hogy a résztvevők lelki élete erősödjön. Amit ma cursillonak nevezünk, tulajdonképpen azután jött létre, hogy a zárandoklat sikeresen lezajlott.

A Cursillo alapítói

- a *laikus Eduardo Bonnin,*
- a *pap Sebastian Gaya és*
- *Dr. Juan Hervas püspök voltak.*

Hervas püspök minden héten meghívott egy körülbelül 15 fiatalemberről álló csoportot egy szentmisére és utána egy közös reggelire. Eközben beszélgettek az életéről és a vallás helyzetéről.

Sokakban felmerült a kérdés, hogy mi lesz ezután? Hogyan lehetne megőrizni a tüzes zárandok-lelkületet a mindennapokban?

A választ a Gondviselés egy fiatal világi, **Eduardo Bonnin** személyében adta meg, aki felismerte, hogy az egész keresztény élet zárandoklat, amelyben egymást lelkesítjük és segítjük az úton. Alapgondolata az volt, hogy a világot és az embereket nem a szervezetek, intézmények mozgatják, hanem sokkal inkább a közvetlen környezet, amelyben élnek.

A környezetet kell megváltoztatni. Csak azokra vagyunk hatással, akiről úgy beszélünk, hogy *“mi”*, tehát környezetünk részei. A *“többiek”*-ből *“mi”*-t kell kialakítanunk, ha az embereket meg akarjuk nyerni. Nem tanítani, hanem meggyőzni kell őket.

Bonnin és társai a módszert úgy dolgozták ki, hogy az elérhető legyen a különböző társadalmi és kulturális rétegeknek, hívőknek éppúgy, mint hitetleneknek. Így váltak a tanfolyamok lelkeségi megújulási mozgalommá.

Az első Cursillot 1949. január 7-e és 10-e között rendezték. A mozgalom azóta az egész világon elterjedt. Több millióan vettek már részt rajta.

A Cursillo egyházhű, pápahű, VI. Pál pápa hagyta jóvá 1963. decemberében, és ettől az időponttól lett **Szent Pál a Cursillo és a cursillosok védőszentje.**

A Szentszék hivatalos jóváhagyását a mozgalom 2004. június 11-én kapta meg. A rendeletet Sanislav Ryko érsek igeliturgia keretében hozta nyilvánosságra.

1949 óta az egész világon mintegy 15 millió katolikus végzett cursillot. Magyarországon 1989. április 13-16. között Iszkaszentgyörgyön tartották az elsőt bécsiék, élükön a spanyol Josef Cascales klaretiner szerzetes pap irányításával, aki 1960 óta a mozgalom elindítója német nyelvterületen.

Egyházmegyénkben 1994. április 21-24. között Berekfürdön a verbiták, **Gaál Jenő atya** vezetésével tartották meg az első női cursillot. 1994-ben összesen 7 cursillo volt. Seregély érsek úr **Takács Alajos atyát** nevezte ki az egyházmegyében a Cursillo lelki vezetőjének. Az Alajos atya által szervezett első cursillók megtartásához - amelyek 1995. januárjában voltak - **Beöthy Tamás atyát** és a pesti cursillosokat hívta segítségül. Ezeket a cursillokat (a férfi cursillokat véve alapul) a 3. egri cursillók néven tartjuk nyilván.

Alajos atya 2005-ben kérte a felmentését a lelkipásztori feladatok ellátása alól, így 2005. szeptember 29-én érsek úr **Baranyák Béla atyát** nevezte ki az Egyházmegyei Cursillo lelki vezetőjének.

A Cursillo életében a csoportnak van a legnagyobb jelentősége. A mozgalomnak nincs hierarchikus felépítése. A legmagasabb szintű felelős vezető az egyházmegye püspöke. A közösség nem különül el az egyházmegyei élettől, hanem szervesen kapcsolódik az ott folyó lelkipásztori munkához. A mozgalom vezetői világiak és egy pap, akit az egyházmegye vezetője bíz meg.

Magát a Cursillot hiszem és vallom, hogy nem mi, hanem a Fentiek csinálják. Mi csak részesei, eszközei vagyunk egy csodának.

Az elmúlt időszak alatt egyházmegyénkben közel 3.000 ember vett részt cursillon, és közel 300 településen élnek cursillosok.

Hála neked Uram a Cursilloért, hogy létezik, hogy szereted, hogy számítász ránk. Segíts bennünket, hogy Neked tesszően élte ssük tovább ezt a mozgalmat.

Mihaleczku Józsefné
az Egri Egyházmegyei Cursillo világi elnöke

Krakkóban voltunk

A szalézi munkatársak és a Don Bosco Kör tagjai kirándulást szerveztünk Krakkóba. Június 20-án, szombaton reggel indult 15 fős csapatunk Kazincbarcikáról. A szaléziak kis buszát Géza testvér, a másik kocsit Molnár Gál Béla hittantanárunk vezette. Ezúton is köszönjük, hogy a 300 km-es utat végigvezették és idegenvezetőink is voltak.

Az időjárás sajnos nem volt hozzánk kegyes. Egész nap esett az eső, de a kedvünket nem tudta elvenni.

Először a 2002-ben fölszentelt Isteni Irgalmasság bazilikát tekintettük meg, amely lenyűgözött hatalmas méreteivel, szépségével. A bazilika magyar kápolnájában imádkoztunk. Nagyon meghatódunk, hogy a falakról magyar szentjeink freskói néztek ránk.

A bazilikából Krakkó híres zarándokhelyére, a régi kolostorba mentünk, ahol Mária Fausztina nővér élt.

II. János Pál pápa a háború alatt ismerkedett meg az 1938-ban 33 évesen elhunyt Fausztina nővér küldetésével. Pápaként boldoggá, majd szentté avatta Isten szolgáját.

1931-ben Jézus megjelent Fausztina nővérnek, és a következőt kérte: „Fess egy képet annak alapján, amit látsz, ezzel az aláírással: *‘Jézusom, bizom benned!’ Megígérem, hogy az a lélek, aki ezt a képet tisztelni fogja, nem vesz el.*”

A képen két sugár tör elő Jézus szívéből. A halvány a vizet szimbolizálja,

mely a lelket tisztítja meg, a piros a vért, ami a lélek élete.

Faustina Kowalska nővér ma már konrunk egyik legnépszerűbb szentje. A Faustinumnak, az Isteni Irgalmasság Társulatának több száz tagja és több ezer önkéntese van a világ 42 országában.

A kolostor megtekintése után a Wávalba vezetett utunk. A Wával csodálatosan szép templomában leróttuk kegyeletünket Hedvignél, a 25 éves korában elhunyt magyar szent királylány sírjánál.

Városnéző sétánkon bementünk a Fő téren lévő gyönyörű gótikus Mária templomba, majd utunk a Szalézi Tartomány-

főnökség templomába vezetett, ahol II. János Pál a hivatását kapta.

Örömmel vettünk észre egy fényképet a kápolna falán, amely a Szentatya utolsó hazai látogatása alkalmával készült. A képen II. János Pál Róbert szalézi atyával látható. Róbert atya lengyel származású, és jelenleg Nyergesújfalun a gimnáziumban tanít.

Lelkiekben feltöltődve, élményekben gazdagon tértünk haza. Köszönet a szaléziaknak, Simon atyának, Géza testvérnek és Lyttonnak. Isten áldása kísérje tovább életútjukat!

Szuromi Béláné

Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégium

3700 Kazincbarcika, Május 1 út 11. • Tel.: (48) 512-603, 512-604 • Fax: (48) 512-732

E-mail: gyerek@donbosco.t-online.hu • Web: www.don-bosco.sulionet.hu

Igazgató: Kővári László

Iskolánk a Szalézi Rend fenntartásában működő intézmény. Azokat a fiatalokat várjuk, akiknek célja, hogy mielőbb szakmát szerezzenek és piacképes tudással önálló életet kezdhessenek.

Fontos számunkra a keresztény hit, ezért minden évfolyamon órarendbe épített hittanoktatás folyik. Intézményünk országos beiskolázású, igény szerint kollégiumi ellátást tudunk biztosítani.

Évfolyamok:

- 6-7. osztállyal rendelkezőknek felzárkóztató oktatás 15 éves kortól
- szakiskolai évfolyamok 9-10. osztályok az alábbi szakmacsoportokban:

- gépészet
- építészet
- könnyűipar
- szolgáltatás
- szakképzési évfolyamok:
 - fodrász
 - hegesztő
 - kőműves
 - könyvkötő
 - női szabó
 - pék
 - szíjgyártó- és nyerges
 - szobafestő-mázoló-tapétázó
 - víz-gáz-központifűtés szerelő
- szakközépiskola (érettségire is felkészít, esti tagozaton is működik)

Felvidéki zarándoklat

Valószínűleg sokan nem ismertük eddig a felvidéki magyar katolikusok egyik leglátogatottabb búcsújáró helyét, Barkát. A Felső-Csermosnya patak festői völgyében fekvő, alig 4-500 fős picike falu július 19-én ünnepelte templomának 250. búcsúját.

Az idén oda zarándokoltunk Bánhorvátiból, hogy a Kármelhegyi Boldogasszony kegyképénél hathatósabban imádkozhassunk kéréseink közvetítőjéhez, a Boldogságos Szűzanyához, és teljes búcsút nyerhessünk. (A teljes búcsúval a tisztító-tűzben szenvedő lélek az örök Boldogságba juthat, ha a búcsúnyerés feltételeinek /a pápa szándékára imádság, szentgyónás általi kegyelmi állapot szentáldozással/ megfelelünk.)

A barkai Kármelhegyi Boldogasszony

A hagyomány szerint a búcsújárás Valassik János plébános nevéhez kötődik, aki 1758-ban a budai karmelita prior engedélyével megalakította a helyi Kármelhegyi Boldogasszony Társulatot. 1759-ben XIII. Kelemen pápa is megerősítette a barkai skapuláris társulatot, s külön búcsú kiváltságokban is részesítette. E pápai bulla kihirdetése után vette kezdetét a társulat hivatalos működése.

A barkai templom főoltárképe a Kármelhegyi Boldogasszonyt ábrázolja, valamint az a jelenet is látható, amelyben Stock Szent Simon remete átveszi a szent vállruhát, és a skapulárét a Szűzanyától. E XVIII. századi olajfestményt a hagyomány szerint egy Kuchta nevű lucskai ember hozta Rómából. (Lucska szomszédos települése Barkának.)

A kép idekerülésének csodájáról így szól a legenda: A Lucskán élő, mélyen vallásos Ján Kuchtának három fia

volt. Ketten Rómában teológiát tanultak, a harmadik bénán otthon feküdt. Az apa egy esti imája közben sugalmazást kapott, hogy utazzon Itáliába. Nyomban útnak indult. Először Lovernatóba érkezett, ahonnan egy ismeretlen Rómába küldte. Odaérkezésekor a Kármelhegyi Szűz Mária képe előtt imádkozott. Eközben egy ismeretlen festő megszólította, s följánlotta, hogy megfesti neki a kép másolatát. A kép elkészült, s Jan Kuchta elindult vele gyalog hazafelé.

Negyven nap múlva érkezett Barkára, s hálát adott Istennek, hogy Szűz Mária közbenjárására meghallgatta kérését, melyben erőt kért. Amikor fölért a domb tetejére, és megpillantotta a barkai templomot, megcsókolta a földet. Ekkor megszólalt a templom harangja.

Eközben a béna fiú otthon meggyógyult. Sugallatra arra kérte anyját, menjenek apja elé, aki Szűz Mária képét hozza. Elindult, a harangok közben zúgtak. A templomban találkoztak, és a zárándok a képet az oltárra helyezte. A lucskai templomban akarta elhelyezni, de a szentkép három alkalommal is „átszállott” éjszaka a barkai templomba. Így végül ott hagyták a csoda miatt.

A csodás gyógyulás és a kép titokzatos áthelyeződése, valamint a közben történt gyógyulások, kérés-meghallgatások, az azóta is tartó búcsújárások indítékai. *Minden évben július 16-a utáni vasárnapon tartják a templom búcsúját.* Ilyenkor visszajárnak a faluból elszármazottak a skapuláré társulatok tagjai is, valamint Európa számos pontjáról zárándokok érkeznek.

Ottlétünkör a szakadó eső ellenére is kb. 2000 ember vett részt a szabadtéri oltárnál bemutatott szentmisén, melynek főcelebránsa **Bosák Nándor Debrecen-nyíregyházi megyéspüspök úr** volt. (Érdekességgént jegyzem meg, hogy a szakadó eső az Erdélyi himnusz „*Ne hagyd elveszni Erdélyt Istenünk*” sorára abba maradt, és kisütött a nap, majd az ének végeztével újra elkezdett esni.)

Folyamatos gyóntatás folyt a templom körüli téren. Szentmise után pedig gondosan előkészített szíves vendéglátásban volt részünk, ugyanis a terített asztalnál finom meleg gulyással, és üdítővel kedveskedtek a helyiek.

Csoportunk ezután még visszatért a templomba, ahol keresztúti ájtatosságot végeztünk, és alkalom nyílt még az egyéni imádkozásra is. 3 óra után indultunk haza, amikor már megengedte az időjárás, hogy Krasznahorka mellett megálljunk gyönyörködni a „búszke” várban, valamint megtekintsük az Andrassy család mauzóleumát.

Egész életünk itt a földön zárándoklat, melynek végállomása reményeink szerint Krisztus irgalmából az örök boldogság lesz. Ezt a végsőig tartó nagy zárándoklatot jelképezik földi kegyhelyekre tartó rövid útjaink, melyeken áldozatot hozva, imádságos lélekkel részt vévén, bizakodva kérünk kegyelmeket és áldást - Mária közbenjárásával - Istenninktől földi életünk mindennapjaihoz. Adja meg mindezeket számunkra a Tementő, és fogadja el felajánlásainkat!

Szepsi Gyuláné

„Istennél semmi sem lehetetlen.”

Zarándoklat Szent Rita és Szent Pio atya nyomában.

Előjáróban - mielőtt az utazásról beszámolnék - meg kell jegyeznem, a fenti idézet nem véletlen. Mivel a zarándokutat Kazincbarcikáról hirdették, a szervezők úgy gondolták, hogy össze fog jönni egy buszra való zarándok. De nem így történt.

Végül is Isten akaratából és áldásától kísérve 2009. július 26-án este 10 órakor a KolomBusz Tours jóvoltából Iváncsy Balázs plébános atya vezetésével elindultunk, hogy a kért kegyelmet megkaphassuk, és lélekben gazdagodva térhessünk majd haza. Barcikáról 18-an voltunk, de mire a határhoz értünk, megtelt a busz Miskolcra, Aradról, Nagykanizsáról, Zalakarosról jött zarándokokkal.

16 óras út után **Riminibe** érkezünk először, s mindenki, aki csak tehet, a szállodánktól 50 m-re lévő Adriában áztatta le az út porát.

Másnap korai kelés után indultunk **Lorettóba**, ahol Szűz Mária názáreti házáat tekintettük meg. A szentélyt évszázadok óta zarándokok milliói keresik fel, mert a Szent Ház igazi ajándék a hívő ember számára.

A bazilikában elimádkoztuk a lorettói litániát, a déli harangszónál az Úrangyala imádságát.

Ezután folytattuk utunkat **Lanciano-ba**, ahol a VIII. században a patinán lévő konsekrált ostya a kételkedő fiatal pap szeme láttára egy vérző húsdarabbá változott, a kehelyben pedig Jézus vérévé vált a bor. A lanciano-i Szent Ferenc templomban szentmisén vettünk részt, csöndes elmélkedéssel imádv Jézus szeretetének kiadását irántunk, a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Útban Rotondó felé megnéztük Pió atya életéről készült kétrészes filmet. Az esti órákban érkezünk Pió atya városába, **San Giovanni Rotondóba**. Elfoglaltuk szálláshelyünket a központban. Másnap reggel a csodatévő Szűzanya templomának kis kápolnájában vettünk részt a szentmisén, ahol Pió atya 50 éven keresztül misézett. Ezután megtekintettük a kolostort, ahol 50 évig élt, testén hordozva Jézus öt szent sebéit. Láttuk celláját, egyszerű használati tárgyait, miseruháit.

Ezt követően tiszteletünket tettük a Csodatévő Boldogasszony templom krip-

tájában Szent Pió atya éppen maradt teste előtt. Pio atyát 1968. szeptember 23-án temették el, s 2008. januárjában kibontva a sírját, testét teljes épségben találták.

Ezután keresztutat jártunk, melyet Pió atya gondolatai alapján olvasott fel Balázs atya és György Zoltán atya, aki a romániai Iratosról érkezett a zarándoklatra.

Megnéztük a Szenvedés Enyhítésének Házáat is, melyet itt Rotondóban építtetett Pió atya. A hatalmas szanatóriumban ma is híres orvosok dolgoznak, gyógyítva a betegeket.

Délután csendes pihenő volt, de nem sokáig. Az autóbusz "holdbéli tájakra" vitt bennünket. **Monte San Angelóba** utaztunk, egy középkori kis városba, ahol a legenda szerint megjelent Szent Mihály arkangyal. A kegyhely egyedülállóan szép, és a barlangkápolnát évszázadok óta zarándokok ezrei látogatják, pedig 99 lépcsőfokon kell lemenni. (Járt már itt előttünk Mátyás király feleségével, Beatrixszal, Szent Erzsébet, Szent Margit és számos fejedelem országunkból.)

A negyedik napon indultunk Szent Ritához **Casciába**. Ő a "lehetetlen ügyek" védőszentje. Éppen maradt teste előtt imádkoztunk a bazilikában, majd az altemplomban szentmisén vettünk részt. Ezután

megnéztük Szent Rita kolostorát, az Ágoston-rendi kolostort, a rózsakertet, a szőlőt, amit Rita rendszeresen öntözött. Pár órára Cascia ódon falai között a középkor hangulatát élveztük, gyönyörködtünk a délolasz kisváros szépségében.

Késő délután élményekkel feltöltődve, kicsit fáradtan indultunk **Riminibe**, utunk utolsó állomása felé. Riminiben voltak, akik még megfürödtek a tengerben, míg mások a tengerparton sétáltak.

Reggeli után újra hosszú út állt előttünk, s utunk célja Kazincbarcika volt. Ezt a felejthetetlen zarándokutat hálás szívvel köszönjük Mészáros Józsefnek, a Kolombusz Tours vezetőjének, a sofőröknek, Balázs és Zoltán atyáknak és a mindenható Istennek!

Végül megjegyezném – ami örömdolgos volt számunkra – hogy egyházközségünkben több fiatal is részt vett ezen a zarándoklaton. Boldogan kapcsolódtak be a közös imákba és a szentmiséken is aktív szerepet vállaltak. Köszönjük segítő szándékukat, udvarias viselkedésüket. Hála legyen az égiek oltalmáért, kegyelméért, a szerencsés megérkezésért, hiszen „*Isten-nél semmi sem lehetetlen.*”

Mizsei Sándorné – Bata Imre

Pio atya ravatala

JÓTÉKONYSÁGI ORGONAHANGVERSENY

Bodonyi Katalin és Ella István

Jelentős esemény volt a kazincbarcikai Szent Család templom és a város zenei életében 2009. július 19-én. ***Ella István Liszt-díjas orgonaművész és felesége, Bodonyi Katalin énekművész*** adott nagyszerű hangversenyt.

A művészházaspár Bach és Mendelssohn műveiből válogatott erre az estére. Mint ahogy Ella művész úr elmondta, azért, mert Bach nélkül egyszerűen nem lehet orgonahangversenyt tartani, Mendelssohn pedig az a zeneszerző volt, aki sokat tett az addig

már elfeledett Bach-életmű újra felfedezésében, népszerűsítésében.

A komolyabb és könnyedebb orgonaművek között Bodonyi Katalin csodálatos énekhangja töltötte be a nagyszerű akusztikájú templomteret, igen nagy gyönyörűséget okozva a hallgatóságoknak.

A nagylelkű művészházaspár a hangverseny teljes bevételét a templom saját, új digitális orgonájának beszerzési költségeire ajánlotta fel. Köszönjük nekik!

Tompa István

Plébános drótszamáron

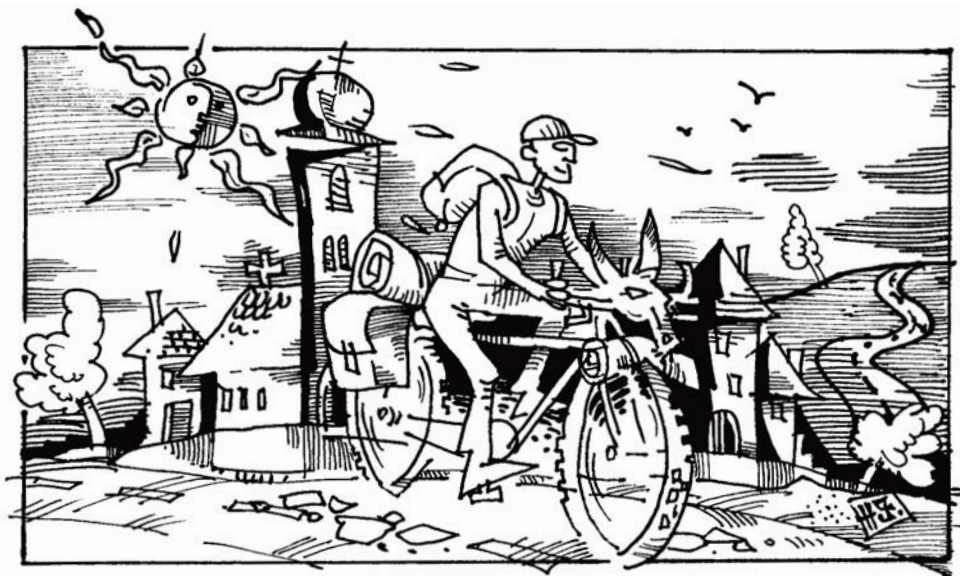
Ismertem egy 12 éves fiúcskát. Ő néha azon töprengett, mennyivel egyszerűbb lenne az élet, ha autó helyett mindenki kerékpáron közlekedne. Mennyivel hamarabb meg lehetne venni az összegyűjtött pénzből, és nem kellene várni addig, amíg jogosítványért vizsgázhat az ember! Mennyivel könnyebben el lehetne férni a nagyvárosokban, mennyivel tovább tartanának az útburkolatok. Bár közben felnőtt, akkori eszméikései ma is eszébe jutnak: mennyivel kevesebb adót és biztosítást kellene fizetnünk, mennyivel kevesebb család nyögné ma a gépkocsi törlesztőrészeket növekvő terhéért. Hát igen, lehet egy 12 évesnek is igazsága ebben-abbban.

Az egykorvult kisfiú időnként felnőtt fejjel próbál valóra váltani valamit akkori álmából egy olyan világban, amely jogosítványok, adóterhek, közlekedési dugók, leromlott utak és az embert nem kímélő teljesítménykényszer kusza szövevényéből áll. Akkor, amikor azt csodálják, akinek a gépkocsiját nagyobb leasing és hosszabb futamidők terhelik, ő kerékpárra ül, hogy a fogalom kényszerű megtúrtjeként csodákat lásson, és port-kéngázt-dízelkormot nyelve élje át a Gondviselés csodáját. Ezekbe a csodákba nyújtanak a következő - lazán összefüggő - naplórészletek valamelyes betekintést.

Bodrogköz, mai történelmi ismereteink szerint a honfoglaláskori első tartósabb telep színhelye. Sajátosan zárt, bensőséges, mégis elég tágas terület, amelybe Sárospatak felől hirtelen zuhan be az ember. Ezt a különös világot önmagában a föld nem tudja megteremteni, a víz is kell hozzá. Kevesen irigylik az itt élő emberek életét, amely pedig a természet-közelség miatt az Isten alkotta eredeti rendhez is közelebb áll. Zalát, a Kis-Balatont, a Hortobágyot már régen felforgatta az Istennel sokszor együttműködni képtelen ember. A Bodrogzugot is átrendezné, ha bírná. Mert ez, amennyire közel van légvonalban Tokajhoz, annyira felfedezetlen. Az öt folyó ajándéka talán

még mindig a világ kevés meglévő ép darabjainak egyike, amihez nem kell Európából sem kimenni. De aki autóval megy, elmulasztja a csodát, helyette megkapja, amit kiérdemel: unalmat, egyformaságot, értéktelenséget.

A **Tisza-tó** a nyugati oldalról ad igazán betekintést magába. Remek dolog, hogy egy évtized alatt a védőtöltés egyre nagyobb részét fedi aszfaltcsík, ahol kerékpárútként azért a gépkocsival haladók jobban tekintettel kell, hogy legyenek a bringásokra. Az a pár méternyi fent-lét enged látni balra víztükröt, ártéri erdőt, nádas, jobbra falut, templomot, kis portákat. Haladni is lehet, és mégis emberközel maradhatsz.

Törökszentmiklós a Kunság katolikus központja. Szolnokról szokás mondani, hogy a katonai repülőtéren betonján a fű sem terem meg. Valószínűtlen, hogy a vasutas-néphadsereges pártbizottságosdítól húsz kilométerre katolikusként is élhető közeget talál az ember, ahol a fiatalos plébános és káplánja mellett 25-30 közötti férfi kántor szolgál, és szintén 30 körüli férfi a sekrestyés. A fejedelmi székesegyház méretű plébániatemplom és a kastélynyi nagyságú plébánia lenyűgözőek. Adj a Úr, hogy lelkek töltsék be ezeket a méreteket!

Törökszentmiklósról Szeged felé tartva - valami borzalmas ártéri területen átkínálódva magam - jutottam mintegy varázsütésre **Csongrád** kellős közepébe. Jártam már egy-két alkalommal erre, autóból azonban nem volt ennyire vonzó a városka. Jó állapotú, mégsem tolakodó épületek, parkos terek öles fákkal, arányos

elosztású boltok és éttermek, hangulatos Tisza-korzó. Az emberek többsége nem rohan, nem kapkod. Tájékozódásomhoz készséges és használható útbaigazításokat kaptam. Megszédültem, és engedtem egy - csak halételeből összeállított - estebéd csábításának. Ez volt utam során az egyetlen teljes értékű ebéd, mégis elég könnyűnek tűnt, hogy utamat folytathassam. Nincs értelme délben vagy kora délután jóízűeket enni, mert az egyébként is menetrendszerű délutáni elnehezedés - a hőséggel és a napi uv-sugárzás csúcsokkal megtoldva - kétségbeejtő következményeket produkálhat.

A harmadik-negyedik nap általában a legnyűgösebb. Megérkezik a kevésbé szívesen látott fáradtság, az izületek makacskodnak, a fizikai és lelki erő egyre fogy. Joguk még éppen lenne hozzá, mert eddig 140 km-ből nem sikerült egy nap sem kijönni. A nem túl nyomatékos, tartósan

délről fújó 30-40 km/h “erejű” ellenszél most valóságos átokként hat. A bringa iszonyú nehéznek tűnik, a két hétre tele-
rámolt csomagtartó-táska olyan légellen-
állást fejt ki, mintha valami vitorla lenne.
Ilyenkor - évek tapasztalatából - számít-
hatok az indulás ötletének utólagos kár-
hoztatásának kísértésére, a lehetséges koc-
kázatok és mellékhatások aggodalmas la-
tolgatására. Az akadályozó tényezőknek
még sincs további lehetőségük. Szeren-
csére, mert ha már az ember elindult,
igyekszik eredeti szándékának (és az előre
megbeszélt) szálláshely-adói jószándéknak
engedni. Jó terep a szívósság edzésére.

Árnyékban, negyven fokos kánikulá-
ban - amikor még az aszfalt is 70 fokos -
borzadva gondolnánk a drótszámárra. Sík
területen azért nem annyira vészes a hely-
zet. A gyalogos közlekedéshez képest ki-
sebb erőfeszítéssel nagyobb sebességet
érhetünk el, a menetszél pedig kifejti a
hőséget mérséklő jótékony hatását. Va-
lami halvány vigaszt még az is jelenthet,
ha csendes részvéttel gondolunk az autó-
üvegek mögött verejtékezőkre és szikka-
dókra, vagy a légkondis torokfájástól szen-
vedőkre!

Szegedre elérve már túl vagyok az
első ötszáz kilométeren. Itt két éjszakás
megállást, terveztem. Az egyházmegye
szemináriumának lelkiigazgatója régi ba-
rátként fogad, és egy vendégszobába ka-
lauzol. Minden földi jóban részem van,
még a Szegedi Szabadtéri Színpadon elő-
adott *István a király* előadásának máso-
dik emeletről való megtekintésében is.
Szikora János színpadi adaptációja tetszik,
persze a megújított rockopera karakterei-
nek a többségét azért az én fülemnek még

meg kellene szoknia. Ez az élményegyüt-
tes, és persze az a tény, hogy most a drót-
számárei helyett a saját lábaimon járha-
tok - pontosabban pihenhettek - egysze-
rűen fontosak.

A kerékpár és a vasút kapcsolata több,
mint bolha és elefánt kapcsolata. Először
is, a vasúti átjárókban kevesebb a biciklis
baleset. Ennek okai között biztosan ott
van, hogy a kötöttpályás közlekedés ki-
számíthatóbb, a jóérzésű bringás általá-
ban tudja, hogy mihez tartsa magát. Ha
váratlanul jön a vonat, a drótszamarat
könnyebb eldobni és odébbugrani, mint
egy makacsa vált négy-vagy többkere-
kűt. A két közlekedési forma a legutóbbi
évtizedben egészen sajátos módon köze-
lített. A Hegyközben láttam először, hogy a
valamikor (pártállami-munkásőr intézke-
désre) felszámolt keskeny nyomtávú
vasút töltésére húzták az új kerékpárút
aszfaltcsíkját. A Bodroghözben és másfelé
is találunk azóta hasonló példát. A meg-
oldás tetszetős, kellemes és sokkal biz-
tonságosabb is, mint az úttest szélén
sárga csíkkal leválasztott kerékpársáv,
már ahol egyáltalán beszélhetünk ilyen-
ről. Ha már egyszer a kisvasút visszaállí-
tására nincs lehetőség (pedig komoly
érvek szólnak mellette), akkor a masszív
töltés ilyenforma hasznosítása több, mint
előnyös.

Az iménti hasonlatnál maradva: az
elefánt nem egyszer kénytelen cipelni a
bolhát. A vasúttársaságok elviekben felis-
merték annak a szükségességét, hogy a
kerékpárral közlekedő turisták is igénybe
vennék az utazást. Mivel Szegedről nincs
egyenest lehetőség Pest felé kerekezni,
felkapaszkodtam egy Intercity vonatra,

amellyel Kőbánya-Kispestig terveztem cipelgetni magam. Csodák csodája, a szelvényen volt másodosztályú szakasz, nem szorítottak helyjegy vásárlására, és külön kerékpár-szállító részleg is rendelkezésünkre állt. Mit ne mondjak, ez olyan nem várt meglepetés volt, amelyre nemigen számítottam.

Egy másik szakaszon is "csaltam" egy keveset. Kicsit előreszaladva az időrendben, visszafelé jövet Sopronból legalább Győrig szerettem volna vonatozni. Mivel a GySEV egykoron az államvasút kísérleti terepe volt - amely a szoci vasúti gépparkkal együtt is a nyugattal-kacérkodás helye - lettek volna elvárásaim. A szomorú valóság ezzel szemben az volt, hogy a gyorsvonat, amelyen más bringások is utaztak, nem rendelkezett a szükséges szállító kapacitással. IC-járatokon ilyesmi eleve nem létezik. Annak kellett örülnöm, hogy alig voltak a vonaton, így kényszerűen lehetetlenül elhelyezett kerékpárom legalább nem minősült torlasznak mások mozgásában. Valahogy fordított arányt tapasztaltam Nyugat-Magyarország fejlettebb kerékpáros kultúrája és a GySEV kerékpárosokhoz való hozzáállása között. Mindebből valami torz öntudat maradt a kalauz viselkedésében. A magam (tavalyi tapasztalatát is beleértve) részéről a rosszakarómnak sem szívesen ajánlom.

Még itthonról próbáltam a szálláshelyek egy részét megbeszélni. Vasárnapjaink ünnep-és pihenőnapnak rendeltettek. **Kispest-Wekerle telep** plébánosát azon a délutáni szentmisén segítettem ki, amelyen Tarjányi Zoltán professzor misézük és mond figyelő tekintetek előtt igényes prédikációkat. Ha a papi ember frusztrá-

ciót akar magának szerezni, akkor egy ilyen beugrással minden esélye megvan rá. Házigazdám figyelmessége hozta helyre a közérzetemet.

Győrben, a szemináriumban zajló munkálatok miatt nem ajánlottak szállást, pedig a szegedi után ugyancsak kíváncsi lettem volna rá. Rákérdeztem egy plébániára, amely a millenium-esztendei ünnepi sematizmus szerint még káplános hely volt, és a plébános azonnal igent mondott. A biztató kezdetek után a folytatás is kellemes volt. Felújított plébánia, ragyogó, tiszta fürdőszoba, tápláló vacsora, a plébános derűs társasága várt. El lehet képzelni, mi kosz fel tud halmozódni egy - száz kilométer fölött, időnként forgalmas közúton haladó - bringás kültakaróján. Már-már szentségtörésnek tűnt belépnem a rendelkezésemre bocsátott fényes fürdőszobába.

Ennek a plébániának a kapcsán még egy megjegyzés idekívánczozik. Az újkori **Kamillianusok** egyik dunántúli rendháza volt ez a mára Nádorvárosi Plébánia. Aki a Dunántúlt valamelyest ismeri, látja, mennyivel sűrűbb arrafelé emlékeiben az egyháztörténelem. A rendszerváltozással ismét megjelenő Szent Kamill-Rend (is) meglehetne volna, hogy az erősebb történelmi hagyományokkal rendelkező Dunántúlon egykor volt - valamelyik - rendházát, esetleg Budapestet választja központjául. Tisztelet és nagyrabecsülés nekik, hogy nem úgy döntöttek. **Anton Gots atya** betegekkel foglalkozó közössége világosan látta, hogy segítség elsősorban ott kell, ahol az előbbi értékekben szegényebb a föld. Ma Nyíregyháza a központjuk, és elsősorban Kelet-Magyarország a működési területük.

Először láttam élőben **Lébény** egykori bencés nemzetségi monostorának igényesen felújított és karbantartott apát-sági templomát. Mindig meglep, amikor magamnál fiatalabb plébánossal találkozom. Az atya időbeosztása sietősnek tűnt, mégis volt rám - a váratlanul betoppanóra - annyi ideje, hogy megmutassa templomát, ezt a középkori csodát. Szakrálisan arányos szépség, amerre a szem ellát!

Országosan kialakított egységes rendje még térkép szintjén sincs a bringával járható útvonalaknak. 2004-ben látott napvilágot az a kerékpáros térkép, amely a birtokomban van. Néhány - azóta készült, pályázati alapon árvízvédelmi töltésre épített - aszfaltcsík nem igazán sürget, hogy naponta sokszor használt eszközömet frissebbre cseréljem. Bizonyos útszakaszok talán akkoriban még járhatóak voltak, de mára tanácsos elkerülni, mert burkolatuk kiszámíthatatlanná vált, vagy egyszerűen beleveszték a bozótba.

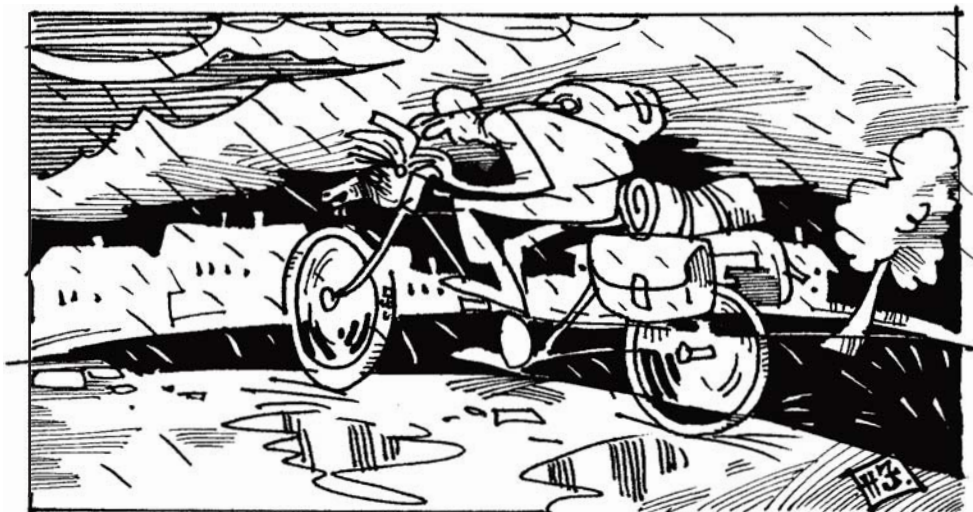
Egészen furcsa tapasztalatom az utóbbi időben az, hogy a már korábban kerékpáros paradicsomnak kikiáltott **Fertő tó-mellék** szedett-vedett megoldások gyűjteménye. Ahol a bringás haladhat, az látótávolságon túl van a tó tükrétől. Települések gödrös utcáin kerülgethet szanaszét parkoló autókat, rázathatja szét érzékenyebb részeit gödrökön, vagy farolgathat tengelyig erő agyagos sárban - mindezt kerékpárút címen. Tényleg sajátmagunk lejárata, hogy a valóban jelentős számú - nagyobb részben - külföldi kétkerekűzőre sincs különösebben tekintettel arra, felé senki döntéshozó. Ha már magunkért nem, legalább miattuk meglehetnének.

Talán a legüdítőbb volt megérkezni

Fertőrákos emeletes plébániájára. A plébános hetvenhét évesen nemcsak faluinak lelkes plébánosa, hanem a **Sopronkőhidai Fegyház** bejáró börtönlelkésze. A börtön sziszifuszi fajtája a pasztorációnak. Nem csoda, ha vidámságát, naprakész-ségét, az emberre figyelni tudását a hivatásával járó erőfeszítések megkoptatták. Ha vele történne valami, nem tudom, találnak-e hasonló kaliberű papot, aki képes pótolni a hiányát. Vele beszélgetve tovább erősödik bennem a már sokszor hatalmába kerítő benyomás: nagy papi nemzedéknek járunk törpékként a nyomában.

Győrön keresztül estig el kellene érnem esztergomi szállásomig. Küzdenem kellene. Most másodszor venne erőt rajtam a "negyedik nap effektus", de már nincs rajtam akkora hatalma, mint az előző héten. Aznap ráadásul kétszer bőrig áztam, szerencsémre azonban a felhők súlyosabbja elvonult felettem Tatabánya irányába, később rakva le áldatlan terhét jégeső formájában. Az emberek elbeszéléséből értesülök arról, hogy Szentendrén és más településeken durva jégverés volt. Őket innen nem vigasztalhatom, viszont magamnak engedélyezek az erős kávé mellé egy szarvas-ragulevest. A fenséges élvezet kiegészül azzal a megnyugvással, hogy a tányéromban részleteiben tartózkodó agancsost nem nekem kellett elűtönnöm. Igen, a bringás életforma segít bárkinek megkülönböztetni saját magát attól, akinek az ember képzeli magát.

Esztergom előtt a kerékpárost olyan útszakaszra terelik, ahol szinte minden út menti fa törzsén ütközések, karambolok nyoma látszik, útszéli keresztek és mécsesek hol itt, hol ott. Ha nekem kellene

kifejező nevet adnom az adott útszakasznak, a *Közúti Horror Völgyének* nevezném el, amelyet végre elhagyni és begördülni **Esztergomba** olyan, mint belépni a Paradicsomba. Na, azért mégsem ez a Paradicsom, itt is vannak állapotok.

Az esztergomi spirituális éppen akkor indul útnak, ő nem tud bevállalni, de kapok tőle három telefonszámot. Kettőről hamarosan kiderül, hogy ugyanaz pepitában. Az egyik az egyik plébánia papjáé, aki a másik telefonszámhoz tartozó (káp-lános) plébánia vendégszobájában lakik, mert a sajátján átépítés zajlik. A plébánia ideiglenes személyi tartozéka még a mintegy 40 táborozó fiatal, adott helyrajzi számon belül bármerre, többnyire véletlenszerű elrendezésben.

Ekkora összevisszaság láttán a legkisebb bajnak a megfutamodás tűnt. Egy régi barátom lakásán sikerült végül is meghúznom magam, és a kalandos nap után ott egy pihentető éjszakát eltöltenem.

Átkelés a Dunán komppal **Szob** irányába. Csinos település, készséges emberekkel találkozom, elég jók az utak, nem sűrű a forgalom. Nekem most a Duna-kanyar keleti oldala valahogy jobban megnyerte a tetszésemet. Az **Ipoly mentén** türelmesen kanyargok fölfelé, palóc vidékek irányába. Talán az emberek tájszólása is teszi, hogy egyre kellemesebben ismerős a környék. Még akkor is, ha soha korábban nem volt lehetőségem erre járni. Ma Szécsényig kell eljutnom. Már Balassagyarmaton áthaladva újra elkezdődtek a sorozatos elázások: aznap három alkalommal, mire az előzőből megszáradtam volna, jött a következő. Az ázott kutya lehet olyan bűdös, mint én akkor, bár még nem szagoltam közletről ázott kutyát.

Szécsénybe sötétedésre érkeztem meg. A házfőnök-noviciusmester intézkedett. Szálláshoz jutottam, tisztálkodás, száraz ruha, egyszerű, de tartalmas vacsora. A vendégszobához vezető folyosóról nyílt

a novíciátus kápolnája is. A nap záróimájára a novíciusok közé vegyültem, majd a kápolnából vonultam - a nap fizikai és szellemi javaival eltelten - végre nyugovóra.

Ferencesek Szécsényben. Az épület-együttes mellett, hogy patinás, még praktikus elrendezésű is. Annakidején **Barsi Balázs atya** is vezetett itt novíciátust. Az akkori szellemiséget, liturgikus igényességet aligha közelíti a mostani közösség, mégis számos olyan jellegzetességet hordoz, ami biztató. A fiatalok komolyak, ugyanakkor nyílt arcúak. Jól őrzik a novíciátus zártságát, nem látszik rajtuk az ilyenkor szokásos kapcsolathány. A reggelinél néhány elsütött vicc és anekdóta keltette spontán derűtség teljesen természetesnek tűnt. Egészséges, jó lelkületű közösség benyomását keltette bennem. A jó Isten nagy ajándéka, hogy közöttük lehettem.

Utolsó nap: **Szécsény-Salgótarján-Ózd**, és még aznap éjszaka **Ragály**. Mivel az Erdőkövesd-Pétervására plébániáknak a

XX-XXI. századi leghosszabb szolgálati idejű káplánja voltam, ismerős terep. Bányavidék, nehézipar. Nehéz iparág itt a lelkipásztorkodás is. Salgótarjánban öt év alatt döbbenetes személyi változások: az utolsó ismerős pap már nem fiatalon kapott helyezést egészen más vidékre. Még a költözés előtti pillanatát fogtam ki. Úgy érzem, ő is örült nekem, bennünket a környékbeli fiatalabb papokkal annakidején ő hozott össze a csütörtök esti focikon. Önzetlen házigazda volt, öröm volt minden együttlét. Ezzel az ő költözésével egy korszak végleg lezárul.

Az utolsó este már nem hajt a tatár. A saját portámra talán bejutok valahogy. Rövid beköszönés a bolyoki plébániára, és az utolsó harminc-egynéhány kilométer, friss ásványvízzel tankolva. Nem éreztem feldobva magam, márcsak a fáradtság okán is, de valami türelmes elégedettség nyugtázta bennem: bár dagadt jobb bokával indultam, ez azonban "kutyaharapást szőrével" alapon a terhelés ellenére (vagy éppen amiatt) rendbejött.

Összegzés a számok nyelvén: a 13 éves drótszámár most a saját gumijain - a nyergében velem - megtett 1133 kilométert. Noha ezalatt korántsem biztos, hogy az őrangyalom meg tudott rajtam néhány sérvet spórolni, meglepetésemre egyetlen defekttel vagy lánc-leeséssel sem kellett bajlódnom. Mialatt szélnek eresztettem tíz kiló súlyfölsőleget, az volt a napról-napra erősödő érzésem, hogy ez a tíz kiló a bringára rakódott rá. A vendégségeket nem számítva, összesen legalább 50 liter ásványvíz, 12 csésze kávé, 5-6 kiló hidegétel (többnyire tejtermékek zsemlével), hat tányér leves, egy komplett ebéd, öt jégkrém vagy fagy, egy rúd magnézium pezsgótabletta veszett el nyomtalanul bennem. 25 000 forint elkölve. Ennyi élmény után képtelenség a továbbiakat halmozni. Itt az idő hazatérni.

A mérleg egyszóval: ehhez az élményhez talán csak a gyalogos zárandoklatok foghatók. Aki még nem próbálta volna ki, biztosíthatom: az élmény, amelyben részes les, nem egykönnyen felejtethető!

Ismeretlen ismerősök

Tizenegy néhány éve egy tiszta, kedves arcra figyeltem fel még a Szent Teréz templomban. Mosolygós, nyílt tekintete bizalmat sugárzott és bennem is bizalmat ébresztett. Csakhamar sikerült a Karitászcsoportba hívni, és azóta egyre intenzívebben vesz részt az egyházközség életében. Kérem, ismerjék meg közelebbről Bóna Juditot.

Az örömhírt hirdetem

Hol születtél? Vallásos családban nevelkedtél? Iskoláidról is szólj.

• Bánrévei születésű vagyok, vallásos családban nőttem fel, szüleim második gyermekeként. Az általános iskola befejezése után a Putnoki Gimnáziumban folytattam tanulmányaimat. Érettségi után rögtön munkába álltam.

Mikor kerültél városunkba?

• 1995-ben jöttem Kazincbarcikára, s az egyházi közösség gyorsan befogadott, amire azóta is szívesen gondolok vissza. Pár év eltelte után éreztem, hogy szeretnék részt venni valamilyen közösségi munkában, szeret-

nék feladatot vállalni. Nem kellett sokáig várnom erre, mert Begovné Katica megkeresésére beléptem a Karitászbba. Igyekszem minél többet segíteni, megtalálni a feladatomat a csoport munkájában. Megkedveltem a várost is, nem szándékozom innen elköltözni.

Mi inspirált arra, hogy jelentkezsz az Egri Hittudományi Főiskola hitoktatói szakára?

• Főiskolai jelentkezésem előtt már több éve foglalkoztatott a gondolat: milyen jó lenne beszélni gyerekeknek Istenről, megismertetni velük Jézus örömhírét.

2004-ben a plébánia hirdetőtábláján pillantottam meg a jelentkezési felhívást hittanár szakra. Abban a percben éreztem, hogy meg kell tennem az első lépéseket. Felvételt nyertem, és a 4 év munkája meghozta gyümölcsét. Tavaly sikeres államvizsga után befejeztem főiskolai tanulmányaimat.

Kemény 4 év volt a tanulás. Mi várt itthon?

- Hitoktatói szolgálatomat tavaly novemberben kezdtem meg Molnár Attila ragályi plébános úr jóvoltából. Munkám több település iskolájára és óvodájára terjedt ki, hiszen a ragályi plébániához is sok kis falu tartozik. Nem volt könnyű a kezdet, de a gyerekek lelkesedése és ragaszkodása biztatóan hatott rám.

Részt vettél a Karitásztáborban Egerben. Milyen benyomással tértél haza?

- Jól éreztem magam az egri táborban a gyerekek között. Igyekeztem az elképzeléseiket a programok kapcsán előtérbe helyezni, így többnyire ők is azt kapták a tábortól, amit vártak. A vidám légkör kialakításához fontosnak tartottam, hogy mindenkivel beszélgessek, részt vegyek a közös játékokban, és ne a „felügyelőt” lássák bennem.

Szabadidődben mit szeretsz csinálni? Van-e hobbid?

- Nagyon szeretek biciklizni, igaz

a városban egyre nagyobb bátorságra van hozzá szükség. Télen szívesen sétálok, szeretem a természetet, számomra minden évszaknak megvan a szépsége. A kerékpározás és séták során sokszor rácsodálkozom Isten csodálatos, teremtett világára.

Énekelsz az énekkarban. Mit ad neked a közös éneklés?

- Az énekkarban való részvétel is egy feladat, melynek célja, hogy a szentmiséket, ünnepeket szebbé tegyük énekeinkkel. Azon túl, hogy szép - számomra új énekeket tanulok -, fontos, hogy megismertem olyan embereket is a kis közösségen belül, akikkel korábban nem volt lehetőségem találkozni.

Hogyan tovább 2009 szeptemberétől?

- Balázs atya megtisztelő megkeresését elfogadva, szeptembertől a bánhorváti és a dédestapolcsányi általános iskolában folytatom hitoktatói szolgálatomat.

Juditka! Gyönyörű hivatást választottál magadnak. Téged ismerve hiszem, hogy a gyerekek megszeretnek hamar. És akit ők megkedvelnek, attól szívesebben fogadnak és tanulnak mindent. Nagyszerű ez általában is, de különösen az, ha Isten, az Úr Jézus, a hit, a vallás és az erkölcs ügyéről van szó. Isten áldását kérjük munkádra.

Govka

Gyerekeknek

Kedves Gyerekek!

*Bizonyára tudjátok, hogy most a **Papok évét** ünnepeljük, így feladványaim is ezt a témakört érintik. Kérlek benneteket, imádkozzatok papi hivatásokért, s talán közületek is lesz olyan, aki az Úr hívását meghallja.*

*A megfejtéseket küldjétek el levélben a Római Katolikus Egyházközség
3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35. vagy e-mailben
a rkkazincbarcika@freemail.hu, petroka2@citromail.hu címre,
de leadhatjátok a sekrestyében is.*

Kisebbeknek

1. Rajzoljátok le, hogy hol dolgozik a tisztelendő bácsi?

2. Színezzétek ki és küldjétek el nekem az Avilai Nagy Szent Teréz templom rajzát!

Nagyobbaknak**1. Milyen hatalmat kaptak az apostolok Jézustól?**

- a) semmilyen
- b) gyóntathatnak, prédikálhatnak
- c) misézhetnek, szentségeket szolgáltathatnak ki, prédikálhatnak

2. Ki helyett, kinek a nevében bocsátja meg a pap a bűnöket?

- a) magáéban
- b) Jézuséban
- c) Istenében

3. A püspökök kiknek az utódai?

- a) az apostolok
- b) a farizeusok
- c) a zsidó főpapok

4. Ki az egyház legfőbb püspöke?

- a) a bíboros
- b) az érsek
- c) a pápa

5. Melyek az egyházi rend fokozatai?

- a) diakónus, pap, püspök
- b) sekrestyés, diakónus, érsek
- c) hitoktató, püspök, bíboros

6. Kinek van papi hivatása?

- a) bárkinek, aki jelentkezik a papneveldébe
- b) akinél Isten kedvet ébreszt a papi életre és szolgálatra, és akiket a püspök alkalmasnak talál
- c) aki magányos és orvosilag alkalmas

Jó munkát és szerencsés megfejtést kívánok!

Aranka néni

A fáradt kutya

Egy öreg, fáradtnak látszó kutya sétált be az udvaromba. Jól táplált volt, és a nyakörvéről is látszott, hogy van gazdája. Bejött velem a házba, és elaludt a nappali sarkában. Egy órával később odament az ajtóhoz, én meg kiengedtem. Másnap újra megjelent, és megint aludt nálam egy órát a sarokban. Ez így ment több héten át.

Kíváncsiságból tűztem egy cédulát a nyakörvére: - Az ön kutyája minden délután a házamban szundikál.

Másnap a nyakörvre tűzve megérkezett a válasz: - Tíz gyerekünk van, ezért nem tud a kutya otthon nyugodtan aludni. Holnap én is eljöhetek vele?

Isten csodálatosan működik

Egy királynak volt egy minisztere, aki minden alkalmas és alkalmatlan helyzetben azt mondta: *“Isten csodásan működik.”* Egy idő után a király olyan sokszor hallotta ezt a mondatot, hogy már elege lett belőle.

A király és minisztere vadászatra indultak. A király lőtt egy szarvast. Mindketten éhesek voltak, így tüzet raktak és megsü-tötték. A király nekilátott az evésnek, de a nagy sietségében levágta egy ujját. A miniszter most is azt mondta: *“Isten csodá-san működik.”*

A királynál most már betelt a pohár. El-bocsátotta miniszterét és megparancsolta neki, hogy tűnjön el a szeme elől. A miniszter elment. A király a szarvassülttel jól-lakva elaludt, de hirtelen rablók törtek rá, Kali istennő imádói. Megkötözték, fel akar-ták áldozni istennőjüknek – majd elfo-

gyasztani. De az utolsó pillanatban észre-vette egyikük, hogy a királynak hiányzik egy ujjá. A rablók tanácskoztak, és úgy ta-lálták, hogy ez az ember nem tökéletes. Hi-ányzik egy testrésze, s az istennő csak tö-kéletes áldozatot kaphat. Így futni hagyták.

A király visszaemlékezett minisztere szavaira: *“Isten csodásan működik.”* Meg-értette, hogy ebben az esetben is igaza volt. Bűnösnek érezte magát, hogy száműzte, és megparancsolta, hogy keressék meg. Hosz-szú idő után rátaláltak. A király bocsánatot kért tőle és kérte, álljon újra szolgálatába.

A miniszter ezt válaszolta: - Nem kell bocsánatot kérned. Hálás vagyok, hogy el-küldtél magadtól. Különben engem áldoz-tak volna fel a rablók. Nekem ugyanis meg-van minden ujjam. *Isten csodásan műkö-dik.*

A füstbe szállt remény

A hajótörés egyetlen túlélőjét kimosta a víz egy lakatlan szigetre. Lázasan imádkozott Istenhez, hogy szabadítsa meg őt, és mindennap nézte a horizontot, várva a segítséget, de semmit nem látott. Végül legjobb megoldásként úgy gondolta, hogy épít egy kicsi kunyhót, ami valamennyire megvédi az időjárástól, és még a dolgait is ott tárolhatja.

Az egyik napon - miután visszatért az élelem utáni kutatásból - látta, hogy kunyhója kigyulladt és így mindene odalett, csak a füst maradt, ami az ég felé szállt. Teljesen kábult lett a szomorúságtól és a haragtól, ami benne tombolt!

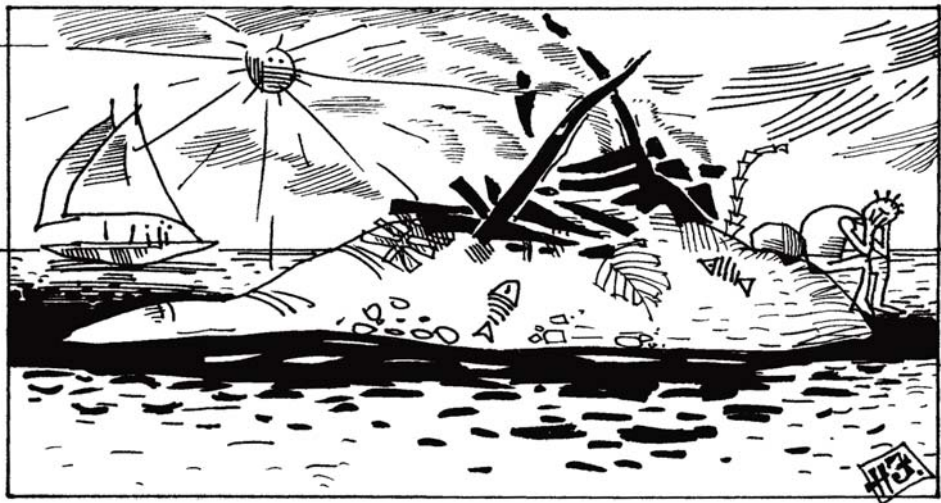
- Istenem, hogy tehetted ezt velem! – kiáltotta, és sokáig zokogott. Mivel érdekeltem ki ezt a rosszat? Pedig már kezdtem megbarátkozni az egyedüllét gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban. Miért kellett ezt is elvenned tőlem? - kiáltott Istenhez.

A következő nap egy hajó hangjára ébredt, amely a sziget felé közeledett. Nem hitt a szemének és a fülének, amikor a kapitány elmondta neki, hogy a megmentésére jöttek.

- Honnan tudták, hogy itt vagyok? – kérdezte a kimerült ember a megmentőitől.

- A nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a lakatlan szigeten - felelte a kapitány.

Összeíró: Mihaleczku Etelka

NYÁRI NAPKÖZI

Ezen a nyáron is elérkezett végre a gyerekek által várva-várt szünidő. Régi hagyományunk a tanítás befejezése után a kéthetes nyári napközi megrendezése. Így június 16-26 között az idén is gyerekszivajjal telt meg az Avilai Szent Teréz templom kertje.

Reggelenként fél nyolckor kezdődött a szentmise, amelyen Balázs atya vagy János atya a szentbeszédben minden alkalommal a jó keresztény gyermekekre jellemző egy-egy tulajdonságra hívta fel a tanulók figyelmét: pl. az egymás iránti szeretetre, a szófogadásra, a megbocsátásra.

Szentmise után a nagy diófa alatt már várták a gyermekeket a reggelihez terített asztalok. Természetesen az étkezések előtti és utáni közös imák - Attila bácsi vezetésével - sohasem maradhattak el.

Délelőttönként változatos programokat teljesítettünk. Egyik nap strandoltunk, másszor látogatást tettünk a Banya-tanyán, ahol mindenki kipróbálhatta, milyen nagyszerű dolog a lovaglás. Voltunk a csónakázó tónál kialakított új játszótéren, ahol minden építményt, hintát, mászókat megtöltött a majdnem ötven fős gyereksereg.

Délutánonként Janka néni vezetésével kézműves foglalkozásokat tartottunk, ahol mindenki kedvére rajzolhatott, festhetett, börműveskedhetett, vagy gyöngyfűzéssel foglalkozhatott.

Rossz idő esetén sem estünk kétségbe. Ha beszorultunk a tanterembe, a gyerekek társasjátékoztak, vagy saját maguk által írt és rendezett szerepjátékot játszottak.

Kálmán András kántorunk egész családjával énekelni, muzsikálni tanította a zenei érdeklődésű gyerekeket.

Programjaink között szerepelt a Máltai Szeretetszolgálat meglátogatása, és a Nyugdíjas Klub tagjaival eltöltött kellemes délelőtt. A legemlékezetesebb élmény a gyerekek számára bizonyára a tűzoltók által tartott habparti volt. A legmeghatóbb pillanatokat pedig mi, felnőttek, a csütörtöki szentségimádáson éltük át, amikor Aranka néni felolvasott a gyerekek által a Jézuskához írt kívánságokból.

Köszönjük a Jóisten kegyelmét, hogy a két hét alatt a gyermekeket nem érte semmilyen baleset. És köszönet mindenkinek, aki munkájával vagy anyagi segítségével hozzájárult a nyári napközi létrejöttéhez.

Szentmiklóssyné Viktória

IFJÚSÁGI TÁBOR - 2009

Az eddigi évek gyakorlatának megfelelően ismét megrendezésre került a dédestapolcsányi ifjúsági tábor 2009. június 30-tól július 3-ig. A jelentkezést tekintve egy kicsit aggódtunk, mert a kezdeti kevés létszám miatt az is felmerült, hogy az idén elmarad a tábor, de végül a létszám 40 fő körül maximalizálódott.

A program az előző évekhez hasonlóan alakult. Meghívott előadók voltak: **Hornák Gábor ózdi (I.) káplán és Dr. Artner Péter káli plébános.**

Július elsején Gábor atya szavai által gondolkodtunk el azon, mit jelent a keresztény ember számára a tízparancsolat, az egyes parancsolatokról külön-külön elmélkedve. A hívő embernek mi jut eszébe arról a szóról, hogy boldogság, és miért nélkülözhetetlen dolog az imádság az Isten és ember kapcsolatában egyaránt.

A boldogság annyit jelent, mint *találkozás* - fogalmazta meg János atya. Találkozás, mely által önmagunkat ajándékozunk oda Istennek és embertársainknak. Minden egyes találkozás a majdani örök találkozás (boldogság) előképe.

Július másodikán Péter atya beszélt a házasságról, az egyház jog oldaláról megközelítve azt. A házasságról minden jelenlévő fiatal elmondhatta: még előtte áll, így fel is merült jó néhány kérdés a témával kapcsolatban, amire Péter atya szívesen válaszolt.

A előadások után kiscsoportos beszélgetésekre nyílt lehetőség, ahol az adott témával kapcsolatban mindenki véleményét meghallgattuk.

Természetesen a táborhoz elengedhetetlenül hozzátartozott az előesti szalonnasütés, az alkonyati tábortűz, összekötve caraokee-showval, bibliai események eljátszásával, valamint kirándulással, futballmérkőzéssel, "magyar baseball" stb.

E néhány nap alatt önmagunkkal - tapasztalatainkkal, gondolatainkkal, szavainkkal, figyelmességünkkel, hallgatásunkkal stb - igyekeztünk megajándékozni egymást, e találkozás ideje alatt.

A kérdés: mennyire sikerült? Erre csak saját magunk válaszolhatunk. Jövőre kiderül, mennyien szeretnének újra találkozni.

Köszönet mindenért: János atyának és mindenkinnek, akik gondoskodtak rólunk, és lehetővé tették, hogy itt lehessünk, és szép emlékként őrizhessük meg ezt a pár napot.

Karitász tábor Egerben

Az Egri Főegyházmezei Karitász ez évtől táborozási lehetőséget biztosít iskolás korú gyermekek számára. Egyházközségünk Karitász csoportja örömmel fogadta e kezdeményezést, és július 20-án 9 gyermekkel indultunk útnak, hogy 5 napot Egerben töltsünk. „Saját” gyerekeink mellé vállaltuk, hogy az Egerbaktáról érkező 5 főre is vigyázunk – mivel nem volt kísérőjük –, és így 14 gyerek felügyeletét és táboroztatását biztosítottuk.

Karitász vezetőnk Krokaveczné Marikát és személyemet tisztelte meg a tábor vezetésével.

Igyekeztünk tartalmasan eltölteni ezt az időt, próbáltuk a programokat úgy összeállítani, hogy mindenki számára érdekes és tanulságos is legyen ez a pár nap.

Csoportunkon túl a táborhelyen ózdi gyerekek is voltak, így alkalom nyílt ismerkedésre, és új barátságok kötésére. Ők papi vezetéssel érkeztek, aminek mi is nagyon örültünk. Béla atya szívesen hívott bennünket is közös időtöltésre.

Gyerekeinket már az első napon csoportokra osztottuk, és mindig meghatároztuk, hogy melyik csoport a „napos”. Ők segítettek Marika néninek a reggeli és az esti terítésben, a felszolgálásban és a mosogatásban.

Délelőttönként a történelmi belváros nevezetességeivel, szépségeivel ismerkedtünk. Megnéztük a várat, a Dobó teret, a Minaretet, ismerkedtünk több templom történetével. A templomokban egy-egy imára mindig megálltunk. Megtekintettük a szeminárium épületét, annak kápolnáját, ahol a papságért mondtuk el imánkat. Itt a kispapok életéről rövid ismertetőt is kaptunk.

Ebéd után a csendes pihenőket beszélgetéssel, ismerkedéssel, kártyázással töltöttük.

Tapasztaltam, hogy gyorsan összebarátkozott mindenki, láthatóan jól érezték magukat egymás társaságában.

Délutánonként játszottunk: a fiúk fociztak, a lányok tollaslabdáztak, gyöngyöt fűztek, társasjátékoztak, ki-ki érdeklődésének megfelelően. Két alkalommal szerveztünk vetélkedőt, mely több feladtból állt:

- bibliai és vallási kérdések totó formájában,
- szabadon választott bibliai történet rajzolása és ismertetése,
- a táborozás alatt megtekintett templomokról egy-egy kérdés.

A vetélkedő keretében értékeltük mindkét alkalommal a szobák rendjét és a tisztaságot.

Programunk között szerepelt egy délutáni strandolás – mindenki nagy öröme –, valamint a Népkertben eltöltött idő, ahol hintáztak, mászókáztak és labdáztak a gyerekek.

Mindennap részt vettünk szentmisén, s örömmel töltött el, hogy mindnyájan nagyon aktívak voltak, önként vállalkoztak minisztálásra és felolvasásra.

Az esti órákban – a vacsora és a szentmise után – ismét szabadon játszhattak, szórakozhattak táborozó gyerekeink. Minden este énekeinkkel – melyet Béla atya gitárral kísért – tettünk tanúságot Istenről és hitünkről.

Csütörtökön az utolsó estét tábortűzzel zártuk, ahol a vállalkozó kedvűek másorral kedveskedtek a többieknek.

Köszönjük a Karitásznak, hogy létrejött ez a tábor. Kicsit fáradtan, de boldogan térünk haza. A gyerekek arcáról sugárzott az öröm, mindenki jókedvűen, vidáman érkezett vissza. Reméljük, jövőre még többen tudunk részt venni egy hasonló, lelket gazdagító táborban!

Bóna Judit - hitoktató

Habemus organum – Van orgonánk

A görög mitológiában szereplő Pánról, a kecskelábú, kecskeszarvú pásztoristenről elnevezett pánspír az ókori Hellaszban a pásztorok hangszer volt. Az egyszerű bőrszákból és két sípból álló hangszer - a duda - a rómaiak körében volt népszerű. Ezek a hangszerek egy ügyes alexandriai mérnököt *Kteszibioszt* arra készítették, hogy új hangszert készítsen.

Az általa a Kr. e. III. században létrehozott szerkezetben a fújtatás műveletét hidraulikus prés végezte. Egy ilyen víziorgonának nevezett szerkezet egyik - felirata szerint Kr. u. 228-ban adományozott - példányának részei 1931-ben éppen a mai Budapest területén található egykori római településen, Aquincumban kerültek elő.

A bizánci császár 757-ben légfújtatós, ólomsípkból álló orgonát ajánlódokozott Kis Pipin frank királynak. A római gladiátorok zajos viadalain, cirkuszi előadásokon használt hangszer tehát Nyugat-Európában is megjelent, és helyet követelt magának a templomokban is. A XIII. századtól az egyházban végleges otthonra lelt az orgona.

1312-ben egy német mester Velenében megépítette az első nagy templomi orgonát, amelyet aztán az újabb és újabb hangszerek sora követett. Ezek egyre jobban hasonlítottak a ma ismert leszármazottaikra.

A világban meglévő folyamatos technikai fejlődés e területen történő egyes felhasználása nyomán, egyre szebb hangú és könnyebben játszható hangszereket lehetett a liturgia és a zeneművészet szolgálatába állítani.

A *Viscount®* olasz orgonaépítő cég tízéves fejlesztőmunka eredményeként megjelentette a *Physisnek* elnevezett vadonatúj technológia alapján működő hangszercsaládját. Itt már nincs szükség igazi hangszerből vett mintára. A hangot minden jellemzőjével együtt az elektronika állítja elő. Mivel az adott síp hangjának legapróbb jellemzői is szabadon állíthatók,

így ez a módszer közelíti meg leginkább az eredeti templomi hangszer hangzását. Hála Istennek, az ország első ilyen - talán a világ legszebben szóló - digitális templomi orgonáját éppen Kazincbarcikán vehetjük használatba a Szent Család templomban.

A történet úgy kezdődött, hogy a képviselő-testület 2008 novemberében áttekintette a lehetőségeket, és elvetette a mezőkövesdi Szent László templom bontott orgonájának Szent Család templombeli felépítését. A leszerelt orgona rossz állapotban van, hiszen emiatt döntöttek a cseréjéről. Restaurálása és felépítése 40-50 millió forintba került volna, és a templom kórusán csak kompromisszumok árán fért volna el.

E tények ismeretében határozott a testület - egyetértésben plébános atyával - egy olyan digitális hangszer beszerzéséről, amely hangzásában, előadóművészi lehetőségeiben méltó a templomhoz, méltó a város zenei életének színvonalához, és olyan új lehetőségeket tár fel e téren, amelyek eddig nem voltak elérhetőek.

A költségkeretet 6 millió forintban állapította meg a testület. 2008 decemberében elindult a gyűjtés, és 2009

júliusára összegyűlt a költség fele. Itt és ebben a formában is hálát adunk a Jóisten segítségéért, megköszönjük a Szűzanya és Szent Cecília közbenjárását, valamint minden jóakaratú ember anyagi és más jellegű támogatását.

A rendkívül előnyös megállapodás értelmében a költségek felének kifizetése után a cég leszállította a hangszeret. A fennmaradó részt kamatmentes kölcsönként egy év alatt kell törleszteni. Az eredményes tárgyalások nyomán - az eredeti költségkeretet megtartva - még egy jó minőségű digitális zongorával is gazdagodott templomunk.

Büszkén jelenthetjük, hogy az egyedülálló technológiával működő, talán a világ legszebb hangú digitális orgonája az, amely elsőként az országban Kazincbarcikára érkezett meg.

Hogy eddig sem nélkülöztük az orgona hangját templomunkban, azt a Filharmónia Kelet-Magyarország Kht. ügyvezető igazgatójának, Gonda Ferenc úrnak köszönhetjük, aki nagylelkűen rendelkezésünkre bocsátotta a cég digitális orgonáját. Hálásan köszönjük!

Tompa István

***Továbbra is kérjük híveink lelki és az anyagi támogatását,
hogy a költség fennmaradó részét is ki tudjuk fizetni!
Számlasszám: 11773346-01242160***

Hírek, közérdekű információk

Megköszönjük mindazoknak, akik adójuk 1 %-át egyházközségi alapítványaink számára ajánlották fel. **A Pro Ecclesia alapítványra 78 150 Ft, a Hittantanulók Avilai Szent Teréz alapítványra 398 825 Ft** érkezett. A kapott adományokat a dédesi ifjúsági tábor, valamint a nyári napközi szervezésére fordítjuk a 2010-es évben.

*A Rózsafüzér társulat szervezésében - Krokavec Béláné vezetésével - 2009. szeptember 6-án zarándokcsoport indult egyházközségünkől **Máriabesnyőre** 43 fővel, ahol a kegyszobor megtalálásának 250. évfordulóját ünnepelték. Az ünnepi szentmisét Dr. Erdő Péter bíboros úr celebrálta. A szentmise után körmeneten vettünk részt, majd a szabadtéri stációknál kereszttutát végeztünk.*

Október 18-án az Avilai Nagy Szent Teréz templom búcsúját ünnepeljük. A búcsúi ünnepi szentmise 11 órakor kezdődik a Szent Teréz templomban, melyre mindenkét szeretettel várunk. A búcsúi szónok Baranyák Béla Ózd-bolyoki c. esperes plébános. A Szent Család templomban ezen a vasárnapon elmarad a 10.30-kor kezdődő szentmise.

Egyházközségünk képviselő-testületének mandátuma 2009 tavaszán lejárt. Érsek úr kérése az volt, hogy a régi testület 2009. november 26-ig még maradjon együtt. **Az új egyháztanács-tagok megválasztását 2009. október 18-án tartjuk.** A megválasztottak listáját 2009. október 25-ig kell elküldeni jóváhagyásra az Egyházmegyei Hivatalnak.

Az újság rajzait **Hegedűs János grafikus** készítette.

Harangszó
időszaki lap

Nyilvántartási szám: 69.869/96 Kiadó: Római Katolikus Egyházközség Kazincbarcika
Felelős kiadó: Iváncsy Balázs plébános
Szerkesztő: Czákóné Bulla Magdolna E-mail: cebeem@freemail.hu
Szerkesztőség címe: 3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35. Telefon: 48/512-396
Levélcím: 3700 Kazincbarcika, Rózsa út 12., Telefon: 48/413-032
E-mail: harangszo@vipmail.hu Web: kazincbarcikai-plebania.emeclesia.hu
Készült a Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégium nyomdájában, 900 példányban

A Harangszó újság támogatására felajánlott adományok 2009. augusztus 1-ig

Szsz	Név	Helység	Összeg	Szsz	Név	Helység	Összeg
1	Fekete Rozália	Kazincbarcika	2 000 Ft	41	Sztrapkó József	Kazincbarcika	1 000 Ft
2	Demjén Imre	Kazincbarcika	3 000 Ft	42	Gulácsy Katalin	Miskolc	1 000 Ft
3	Bojszko Mihályné	Kazincbarcika	1 000 Ft	43	Holló Lászlóné	Felsőtelekes	1 000 Ft
4	ö.zv. Tóth Istvánné	Berente	5 000 Ft	44	Pogonyi Lászlóné	Sajógalgóc	2 000 Ft
5	Kerékgyártó Mihály	Ózd	1 000 Ft	45	Nemoda Tiborné	Jászárokszállás	3 000 Ft
6	Tóth Ferencné	Kazincbarcika	1 000 Ft	46	Emri László	Kazincbarcika	3 000 Ft
7	Sajószentpéteri pléb.	Sajószentpéter	1 500 Ft	47	Orehóczi Ferenc	Felsőtelekes	600 Ft
8	Lempochner Györgyné	Kazincbarcika	2 000 Ft	48	Feczkóné Dr. B. Ágnes	Sátoraljaújhely	2 000 Ft
9	Möhr Józsefné	Szuhakálló	500 Ft	49	Lőrincz Istvánné	Jászberény	5 000 Ft
10	Bartuszek Mihályné	Budapest	5 000 Ft	50	Krámos Istvánné	Kisvárd	1 000 Ft
11	Dr. Hódy Imre	Kazincbarcika	2 000 Ft	51	Bazsó András	Kazincbarcika	3 000 Ft
12	Zvada Lászlóné	Kazincbarcika	2 000 Ft	52	id. Hegedűs Ferenc	Kazincbarcika	20 000 Ft
13	Tuza Lajosné	Bánhorváti	1 200 Ft	53	Tóth Ferencné	Dövény	600 Ft
14	Dr. Gazdik Zoltán	Kazincbarcika	50 000 Ft	54	Kocsis Ferenc	Tornaszentandrás	2 000 Ft
15	Cseh István pl.	Putnok	4 000 Ft	55	ö.zv. Hényel Pálné	Sajóivánka	3 000 Ft
16	Pergő Illésné	Kazincbarcika	1 000 Ft	56	Kmecz Józsefné	Göncruszka	500 Ft
17	Hegedűs János	Kazincbarcika	2 500 Ft	57	ö.zv. Köhler Pálné	Kazincbarcika	3 000 Ft
18	id. Hegedűs János	Kazincbarcika	2 500 Ft	58	Guba Margit	Mezőkövesd	2 000 Ft
19	Dévényi Tiborné	Kazincbarcika	1 000 Ft	59	Veres Albert	Kazincbarcika	1 000 Ft
20	Fábián Béla	Sajónémeti	500 Ft	60	Sántháné Rudolf Ilona	Kazincbarcika	2 000 Ft
21	Ladó Lászlóné	Budapest	1 000 Ft	61	Munteán Lászlóné	Budapest	1 000 Ft
22	Horváth Béla	Putnok	2 000 Ft	62	Petró Józsefné	Kazincbarcika	5 000 Ft
23	Nagyidai Attila	Göncruszka	3 000 Ft	63	Puskás Gizella	Kazincbarcika	500 Ft
24	Kovács Lászlóné	Felsőtelekes	500 Ft	64	Puskás Ferencné	Kazincbarcika	3 000 Ft
25	Lehota Mihályné	Kazincbarcika	2 000 Ft	65	Magyari Lászlóné	Kazincbarcika	1 000 Ft
26	Kerekes Vilmosné	Sajókaza	2 000 Ft	66	Magyar Lajosné	Kazincbarcika	2 000 Ft
27	Barger Istvánné	Ragály	2 000 Ft	67	Begov Ferencné	Kazincbarcika	5 000 Ft
28	Turai János	Bánhorváti	1 000 Ft	68	Szepsi Rita	Budapest	5 000 Ft
29	Váradai Tiborné	Kazincbarcika	1 000 Ft	69	Horváth Tibor	Kazincbarcika	2 500 Ft
30	Radnóti Sándorné	Izsófalva	1 000 Ft	70	Mizsei Sándorné	Kazincbarcika	3 000 Ft
31	Dr. Berkes László pl.	Miskolc	5 000 Ft	71	Tóth Ferencné	Kazincbarcika	1 000 Ft
32	Dr. Medvey János pl.	Jászberény	15 000 Ft	72	Farkas Imréné	Kazincbarcika	3 000 Ft
33	Majoros Lajosné	Felsőnyárád	2 000 Ft	73	Dobó Istvánné	Kazincbarcika	20 000 Ft
34	Antónyi Lászlóné	Kazincbarcika	2 000 Ft	74	Szerafi Éva	Kazincbarcika	5 000 Ft
35	Vizes Béláné	Kazincbarcika	1 000 Ft	75	Szűcs Lajosné	Kazincbarcika	5 000 Ft
36	Czakóné B. Magdolna	Kazincbarcika	10 000 Ft	76	Turai János	Bánhorváti	1 000 Ft
37	Hankó Lászlóné	Kazincbarcika	1 000 Ft	77	Somosi Béláné	Göncruszka	2 000 Ft
38	Tözsér Józsefné	Kazincbarcika	1 000 Ft	78	Tamás Józsefné	Sajókaza	500 Ft
39	Padós Istvánné	Bánhorváti	1 000 Ft	79	Lengyel Sándorné	Sajókaza	2 000 Ft
40	Tomolya Istvánné	Edelény	500 Ft	80	Magyari Lászlóné	Kazincbarcika	1 000 Ft

81	Rózsafüzér társulat	Kazincbarcika	20 000 Ft
----	---------------------	---------------	-----------

A pénz két arca

*A pénz nagy úr, s akinek nincs,
az sejtí meg, mily drága kincs.
Beosztva is jut egy kevés;
nem büvészet, nem tévedés.*

*A megosztott javak nyomán
sok áldás sarjad nyomdokán.
A szegénység sem nélkülöz,
mert visszajut a küldőhöz.*

*Ne kuporgasd ezreseid!
Nő a kétely, csökken a hit.
Elérhetetlen cél előtt
egészség, élet összedől.*

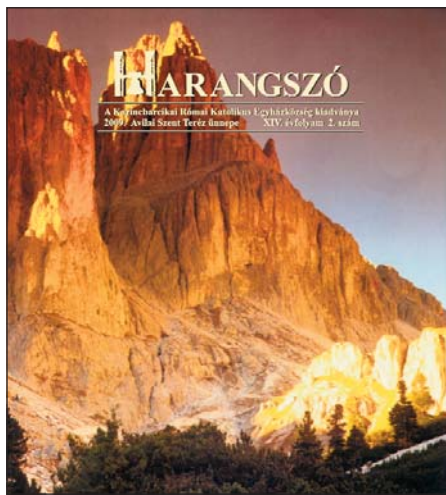
*Szuper árucikkek között
a józan döntés megszökött.
Ha nagyravágyásod vezet,
tudd meg, magad ellen teszed!*

*Adományból épül a jó;
mint egy láthatatlan hajó.
Hajtóereje kegyelem,
testvérré lesz az idegen.*

Haladva égi vizeken...

Farkas Eleonóra

Búcsúfia

Kedves Olvasó!

Ha most kezdedbe veszed a búcsúi Harangszót, örülj velünk, hogy kérésünk meghallgatásra talált nálad, nálam és sokaknál, akiknek fontos egyházközségi újságunk. Az önzetlenül felajánlott adományok átkonvertálódtak szívet-lelket melegengető írásokká, hogy lelkiekben újra gazdagodhassunk, hirdelve az Úr határtalan szeretetét.

Köszönet és hála mindazoknak, akik forintjaikkal hozzájárultak a Teréz-napi Harangszó megjelentetéséhez. Isten fizesse meg százszorosan a felajánlásokat!

Várjuk kedves olvasóink további anyagi segítségét, hogy karácsony szent ünnepén kezünkben tarthassuk a Harangszó ünnepi számát is!

*Czakóné Bulla Magdolna
szerkesztő*

